

МИКИ СПИЛЕЙН ЛОВЦИ НА МОМИЧЕТА

Част 7 от „Майк Хамър“

Превод от английски: Людмила Левкова, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Намериха ме в канавката. Нощта бе единственото, което ми беше останало, а и тя вече превалише. Чух как колата спря, как вратите се отвориха и затвориха и после гласовете на двамата, които си говореха. Чифт ръце ме изправиха и ме задържаха в това положение.

— Пиян е — каза ченгето.

Другият ме извъртя към светлината.

— Не смърди. А и тази цепка на главата му не е от падане.

— Ограбен и пребит?

— Вероятно.

Въобще не ми пукаше как щяха да го нарекат. И без друго и двамата не бяха прави. Бях пиян преди два часа. Сега не съм. Преди два часа бях ревящ лъв. После бутилката заплува из стаята. И сега вече нямаше лъв. Беше свършен.

В този момент не бях абсолютно нищо. В мен беше останало единствено чувството, което вероятно изпитва кораб, който след като е торпилиран, потъва и се удря в дъното.

Една ръка ме хвана за брадата и бутна главата ми назад.

— А, това приятелче е скитник. Някой малко го е пооблъскал.

— От теб никога няма да излезе сержант, синко. Това е костюм поне за сто долара и му приляга твърде добре, за да е чужд. Пък и мръсотията по него е прясна, не е хванала кора.

— Добре, татенце, хайде да проверим портфейла му, да го видим кой е и да го качваме.

Ченгето с дълбокия глас се изхили, потупа ме тук-там и набара портфейла ми.

— Празен е — каза той.

По дяволите, когато тръгнах, вътре имаше две банкноти. Тази нощ си я биваше. Значи трябва да ми е струвала двеста долара.

Чух как ченгето подсвирна.

— Бая риба сме спипали.

— Някой баровец? Не ми прилича на такъв. Не и с тази мутра. Доста е поразплескана.

— Аха. Тук на картата му пише Майкъл Хамър. Частно ченге, което сега се въргаля по улиците.

— Е, като го опандизят, ще се въргаля по-малко.

Ръката, която ме крепеше, ме поизправи и ме бутна към колата. Краката ми се затътриха — две буци, увиснали на конец, които се полюшваха като махало.

— Ти се майтапиш — каза ченгето. — Има някои хора, на които тези брътвежи, дето ти излизат от устата, хич няма да им харесат.

— Кого имаш предвид?

— Капитан Чеймбърс.

Дойде ред на другото ченге да подсвирне.

— Казах ти, че това частно ченге е едра риба — обади се моето приятелче. — Иди да звъннеш в участъка. Питай какво да го правим. Само че използвай телефон, не искам това да се чува в ефир.

Другото ченге измърмори нещо и замина. Усетих как нечий ръце ме вмъкнаха в полицейската кола, тръснаха ме на седалката и ме бутнаха да се облегна назад. После се спуснаха надолу, натикаха краката ми вътре и ги закрепиха на пода. Вратата се захлопна, после се отвори онази от другата страна. Едно масивно тяло се намърда зад кормилото и към лицето ми се понесе струйка дим. Усетих как от нея почна леко да ми се повдига.

Другият се върна и се настани на седалката до мен.

— Капитанът иска да го откараме у тях — каза той. — И ми благодари.

— Много добре. Една услуга за капитана е като влог в банката, винаги съм го казвал.

— Тогава що тъй още не си в цивилни дрехи?

— Май не ставам за тая работа, синко. Ще я оставя на вас, младоците.

Колата потегли. Опитах се да отворя очи, но трябваше да направя твърде голямо усилие и ги зарязах така, затворени.

Можеш да останеш мъртъв само толкова. Там, където в началото няма нищо, всички парчета се понасят обратно едно към друго като в кадри на избухващ снаряд, прожесктирани отзад напред. Тези парчета се връщат бавно, остъргвайки стените си, докато

търсят съответстващата част, а после болезнено се наместват. И накрая ти отново ставаш едно цяло, но всички белези и заздравели рани са си там, за да ти напомнят, че някога си бил мъртъв. Животът още веднъж се завръща, а с него и тъпата, пулсираща болка, светлина, прекалено ярка и заслепяваща за очите ти, и звук, който нямаш сили да изтърпиш. Плътта е немошна и тръпнеща, разпадаща се от застоя, който представлява смъртта, и гърчеща се от мъчителния огън на живота. И споменът, който събужда в теб желанието да изпълзиш обратно в онази пустош, но животът е твърде жилиав, за да те остави да се измъкнеш.

Ужасното разтърсващо усещане беше вътре в мен, отломките виждаха доста зор, докато се опитвах да се съединя в едно цяло. Гърлото ми все още гореше, беше сухо и някак свито от напрегнатите мускули на врата ми.

Когато вдигнах поглед, Пат беше протегнал към мен пакета си с цигари.

— Ще запалиш ли?

Поклатих глава.

— Отказа ли ги? — попита той и в гласа му прозвуча нескрита враждебност.

— Аха.

Усетих как сви рамене.

— Кога?

— Когато останах без мангизи. Хайде, престани!

— А да се оливаш имаше достатъчно, нали? — Сега гласът му звучеше направо мръснишки.

Има моменти, в които не понасяш нищо — нито да те будалкат, нито да ти опяват — просто нищо. Както каза оня тип, вече от никого не искаш нищо. Край. Опрях ръце на облегалките на стола и с мъка се изправих на крака. От усилието бедрата ми трепереха.

— Пат, не знам какво, по дяволите, целиш. Пък и не ми пука. Но каквото и да е, хич не ми харесва. Просто стой далече от гърба ми, стари приятелю.

За миг лицето му придоби уморено изражение, но после твърдостта му се възвърна.

— Отдавна вече не сме приятели, Майк.

— Хубаво. Нека да оставим нещата така. А сега, къде, по дяволите, са ми дрехите?

Той издиха силна струя дим в лицето ми и ако не ми се налагаше да стискам облегалката на стола, за да се крепя прав, щях да му забия един.

— В боклука — каза той. — И на теб мястото ти е там, но този път имаше късмет.

— Гадно копеле.

Получих във физиономията си още една доза дим, която ме задави.

— Едно време ми изглеждаше доста по-якичък, Майк. Тогава не бих успял да те пипна. Но сега, ако ми говориш такива работи, ще те побъркам.

— Копеле гадно.

Видях, че ще се стовари отгоре ми, но не можех да се помръдна — една размазана бяла плесница, която ме запокити обратно върху стола. Той се прекатури и аз се проснах на пода — безформена буца там, до стената. Не ми причини никаква болка, просто усетих в корема си някаква стегната топка, която се превърна в мъчителен сух спазъм с вкус на кръв от раната в устата ми. Усещах как при всяко свиване на стомаха ми цялото ми тяло се разтърсваше от конвулсии и когато накрая пристъпът отмина, аз лежах там, обзет от такова невероятно облекчение, сякаш бях мъртъв.

Остави ме да се изправя сам. След като почти се строполих на стола и размазаните очертания пред погледа ми се проясниха, аз казах:

— Благодаря ти, приятелче. Ще го запомня.

Пат уклончиво сви рамене и ми подаде някаква чаша.

— Вода. Ще ти оправи стомаха.

— Върви по дяволите!

Някой позвъни на вратата и той остави чашата на масата. Когато се върна, хвърли една кутия на дивана и посочи към нея.

— Нови дрехи. Облечи се.

— Нямам никакви нови дрехи.

— Сега имаш. Можеш да ми се издължиш по-късно.

— Ще се издължа на майната ти по-късно.

Той пристъпи към мен, като очевидно едва се владееше.

— Можеш да си изкараш още един в муцуната, без да си даваш зор, копеле.

Не исках да остана безучастен. Опитах се да замахна, надигайки се от стола, и също като миналия път я видях как се носи към мен, но не можах да се измъкна. Всичко, което чух, беше една звънка плесница, чийто звук ми беше познат, и стомахът ми за пореден път се опита да се сгърчи, но беше твърде късно. Блаженият мрак отново ме обгърна.

Болеше ме челюстта. И вратът. Цялата си страна чувствах така, сякаш всеки момент щеше да експлодира. Но най-непоносима беше болката в челюстта. Всеки зъб представляваше независим източник на беззвучна болка, докато тази в главата ми сякаш се беше съсредоточила зад самите ми уши. Езикът ми беше твърде удебелен, за да отроня и дума, и когато успях да отворя очи, бях принуден отново да ги стисна здраво, за да се справя с карирания десен на тавана.

Когато замайването отмина, аз се надигнах до седнало положение и се опитах да си припомня какво се беше случило. Този път се намирах на дивана и бях облечен в тъмносин костюм. Ризата беше чиста и бяла, горното копче на яката беше разкопчано, а черната вратовръзка беше разхлабена и висеше свободно. Дори обувките бяха нови и в будната част на съзнанието ми всичко това беше като наивното удивление на дете, което под току-що претърколения камък открива непознатия и странен свят на моравките.

— Събуди ли се?

Вдигнах поглед и видях Пат, който се беше изправил до вратата, а зад него стърчеше някакво приятелче, което стискаше в ръка малка черна чанта.

След като не го удостоих с отговор, Пат каза:

— Я го поогледай, Лари.

Оня, на когото говореше, извади от джоба си лекарски слушалки и ги овеси на врата си. После постепенно започнах да си спомням.

— Добре съм — казах аз. — Не удряй чак толкова силно.

— Даже не се и опитах, умнико.

— Ами тогава защо ти е тоя доктор?

— Въпрос на принципи. Това е Лари Снайдър. Той ми е приятел.

— Че какво от това?

Лекарят опря слушалката в гърдите ми и дори и да исках, не бих могъл да го спра. Прегледът беше бърз, но въпреки това доста обстоен. Когато, свърши, той се изправи и измъкна тестето с бланки за рецепти.

— Е? — попита Пат.

— Поскитал си е. Съвсем ясно личи. Сбивания, няколко белега от куршуми.

— Той си ги имаше отпреди.

— Следите от удари са съвсем пресни. Има и натъртвания, нанесени с някакъв твърд предмет. Едно ребро...

— Обувки — прекъснах го аз. — Потанцуваха си по мен.

— Типично състояние на запой — продължи той. — По всички външни белези личи, че не е твърде далеч от пълното алкохолизиране. Знаеш в какво се превръщат.

— По дяволите! — възкликнах аз. — Престанете да говорите за мен в трето лице.

Пат измърмори нещо под носа си и се обърна към Лари.

— Някакви предложения?

— Че какво можеш да направиш с тях? — засмя се докторът. — В момента, в който ги изпуснеш от поглед, те пак си хващат пътя. Също като него — ти му купуваш дрехи и още щом помирише някоя кръчма, веднага ще ги размени за парцали и жълти стотинки, колкото да си поръча едно голямо. След като веднъж са му изпуснали края, всеки път затъват все по-дълбоко.

— Но междувременно мога да го осветя поне за един ден.

— Със сигурност. Сега е добре. Зависи доколко ще съумееш да го държиш под контрол.

Пат се изхили грубо.

— Изобщо не ми пука какво ще прави, след като го разкарам оттук. Искам го трезвен за един час. Нужен ми е.

Когато вдигнах поглед, забелязах, че докторът изглежда Пат някак странно и после се взря в мен.

— Чакай малко. Това е човекът, за когото ми разправяше преди време, нали?

Пат кимна.

— Точно така.

— Мислех, че сте приятели.

— Бяхме някога, но не можеш да бъдеш приятел с един гаден пияница. Той не представлява нищо повече от един мръсен алкохолик и аз бих му натикал задника в пандиза като всяка друга измет. Това, че едно време сме били приятели, вече не означава нищо за мен. Понякога приятелите се износват твърде бързо. Тоя се изтърка. Сега ме интересува само като част от една работа. В името на старите времена му правя някои услуги, но те са единствено заради миналото. Този път и край. После той си остава боклук, а аз си оставам ченге. Само да го пипна в крачка и ще си го получи.

Лари се засмя тихо и го потупа по рамото. Лицето на Пат се беше изопнало в неприятна гримаса. Никога до този момент не го бях виждал с такова изражение.

— Я се отпусни — каза му Лари. — Не се вживявай толкова.

— Така ненавиждам мърлячите! — каза той.

— И ти ли искаш рецепта? Сега вече има едни такива малки шишенца с транквиланти.

Пат пое въздух и устните му се разтегнаха в усмивка.

— Това е, защото сега само проблем ми липсваше. — И той размахна пръст към мен. — Ей такъв като него.

Лари сведе поглед към мен така, както би огледал, който и да е екземпляр.

— Не ми изглежда от типа, създаващ проблеми. Вероятно просто поркането му харесва.

— Не, той си има проблем, нали така?

— Затваряй си устата — обадох се аз.

— Хайде, Майки, момчето ми, кажи на този човек какъв ти е проблемът.

— Пат... — намеси се Лари.

Но той отмести ръката му и продължи.

— Не, не, давай, Майк, кажи му. И на мен самия ми се иска пак да го чуя.

— Гадно копеле такова.

Тогава той се усмихна. Зъбите зад свитите му устни бяха ослепително бели, а двете стъпки, които направи към мен — доста сковани.

— Казах ти какво ще направя, ако пак много ти знае устата.

Този път бях готов. Не можех да стана, затова го сригах здраво в чатала и после още веднъж, вече в устата, когато започна да се превива. Щях да го уцеля на същото място, ако оня проклет доктор не ме беше елиминирал само с едно замахване на чантата си, с което едва не ми отнесе главата.

Мина цял час преди някой от двамата да се освести, но от този момент нататък вече няхах никакво намерение да се възползвам от следваща възможност да погодя на Пат още някой шибан номер. А той само ме чакаше да се пробвам и в мига, в който го направех, щеше да ми разпилее карантиите по пода.

Лекарят излезе и се върна, след като сам беше изпълнил рецептата, която написа за мен. Глътнах две хапчета и после той ми направи инжекция с нещо болкоуспокояващо. Пат налага цяла шепа аспирини, но това, от което се нуждаеше, бяха няколко пиявици на бузата му, която беше цялата в синини.

Въпреки това си седеше там и всеки път, когато ми хвърляше по някой поглед, на лицето му се изписваше все онова презрение и сарказъм.

— Ти не каза на доктора какъв ти е проблемът, Майк — обади се той отново.

Аз само го изгледах мълчаливо. Но, естествено, Пат нямаше намерение да спре дотук.

— Майк си изгуби момичето. Малката наистина си я биваше. Щяха да се женят.

Онази огромна празнина в гърдите ми започна отново да се разтваря — бездна, която можеше да се разраства, докато ме погълне целия, докато не останеше нищо друго, освен самата тя.

— Затваряй си устата, Пат.

— На него му харесва да си мисли, че е избягала, но през цялото това време много добре знае, че е мъртва. Прати я да свърши една твърде гореща работа и тя повече не се върна. Нали така, Майки, момчето ми? Тя е мъртва.

— Може би е по-добре да забравиш за това, Пат — каза тихо Лари.

— Защо да го забравям? Тя беше и моя приятелка. Изобщо не беше нейна работа да си играе на стражари и апаши с такива вълци, ама не, тоя умник я прати. Секретарката му. Тя си имаше

удостоверение за частен детектив и пистолет, но си беше просто едно момиче и повече не се върна. И сега, док, знаеш ли къде може да е? Някъде на дъното на реката, ето къде.

В този момент от мен остана само бездната. Нищото ме погълна, огромна празнота, която можеше да изстиска и изпепелява съзнанието ми, причинявайки ми такава невероятна болка, при която дори облекчението ставаше немислимо, защото нямаше място за нищо друго, освен за самата нея. Погълнат от тази болка, все пак успях да доловя някакво движение. Знаех, че съм се втренчил в Пат, чувах гласа му, но до мен изобщо не достигаше никакъв смисъл.

Гласът му прозвуча някъде отдалече.

— Погледни го, Лари. Очите му съвсем ги няма. А сега виж ръката му. Знаеш ли какво прави? Опитва се да ме убие. Исква да докопа патлака си, който отдавна не е там, защото той няма разрешително за такъв. Загуби го, провали си и бизнеса, и всичко останало, когато застреля типовете, които според него бяха пипнали Велда. О, пречука няколко боклука и се измъкна безнаказано, защото те всички бяха престъпници, спипани по време на въоръжен грабеж. И дотук с нашето мъжкарче. Какво прави той после? Изревава си душата в бутилка уиски. По дяволите, само погледни ръката му. Насочва към мен пистолет, който вече не притежава, а пръстът му натиска спусъка. Мамка му, би ме пречукал на място.

После съвсем престанах да виждам Пат, защото главата ми се въртеше и бездната отново се запълваше от яките плесници на доктора, докато за пореден път погледът ми се избистри и аз започнах да чувствам, доколкото това изобщо ми беше по силите.

Този път докторът беше загубил презрителната си усмивка. Придърпа долните ми клепачи, взря се в зениците ми, опита се да намери пулса ми и направи нещо с нокът на месестата част на ухото ми, което аз почти не усетих. После престана, изправи се и ми обърна гръб.

— Това приятелче е в делириум, Пат.

— Не би могло да се случи на някой по-подходящ.

— Не се шегувам. Клиничен случай. Какво очакваш да измъкнеш от него?

— Нищо. Защо?

— Защото бих казал, че няма да му е възможно да остане на себе си. Това малко показно беше хубаво. Не бих искал да бъде притискан повече.

— Тогава стой наблизко. Добре ще го притисна аз тоя боклук.

— Търсиш си белята. Човек в неговото състояние може всеки момент да превърти. Преди малко в един миг си помислих, че се е разбеснял, а когато стане така, не е много лесно да се освестят. Какво искаше да ти свърши?

Вече ги слушах. Не защото исках, а защото това беше нещо, залегнало твърде дълбоко в природата ми, за да го заглуша. Беше нещо, което се връщаше отдалече — като глад, който не можеш да потиснеш.

Пат каза:

— Искам от него да разпита един задържан.

За миг настъпи тишина и после:

— Ти се шегуваш.

— Да пукна, ако не е вярно. Оня тип няма да проговори пред никой друг, освен пред него.

— Откажи се, Пат. Имаш си достатъчно начини да накараш някой да си отвори устата.

— Разбира се, при нормални обстоятелства това е така, но не и когато е в болница с лекари и сестри, които непрекъснато се въртят около него.

— О-о?

— Онова приятелче са го гръмнали здравата. Държи се, само за да успее да поговори с тази отрепка. Лекарите не могат да кажат какво го крепи жив, освен волята му на всяка цена да осъществи този контакт.

— Но...

— Стига глупости, Лари. — Гласът му започна да се извисява от трудно потискания гняв. — Когато ситуацията е критична, използваме всички възможни средства. Този приятел са го гръмнали и ние искаме да знаем кой е натиснал спусъка. Това ще бъде обвинение в предумишлено убийство и ако имаме и най-малкия проклет шанс, изобщо няма да го изпуснем. Не ми пука какво ще струва да накараме този боклук да изтрезнее, но при всички случаи той ще дойде на себе

си. Изобщо не ме интересува дали подобно усилие ще го убие. Той ще го направи.

— Добре, Пат, Представлението си е твое. Карай. Само не забравяй, че има хиляди начини да убиеш един човек.

Усетих как Пат насочи поглед към мен.

— Въобще не ми пука за него.

Успях някак да издокарам една усмивка и се опитах да намеря подходящите думи. Не можах да постигна кулминационен ефект, но на мен си ми прозвучаха достатъчно добре.

Само две думи.

ВТОРА ГЛАВА

Пат беше уредил всичко с обичайната за него методична прецизност. Годишите изобщо не го бяха променили. Великият организатор. Самият мистър Давай, Давай, Давай. Усетих как тъпата усмивка, изпразнена от всякакво съдържание, отново се връща и някъде от дъното на съзнанието един клиничен глас ми подсказа, че това би могло да бъде симптом на надигаща се истерия. Усмивката ми стана още по-тъпа, но не бях в състояние да я потисна.

Лари и Пат бяха застанали от двете ми страни, всеки от тях беше тикнал ръка под мишниците ми, за да ме крепят изправен и да ме примъкват напред. За всеки, който евентуално би проявил любопитство, аз бях просто поредният болен, отправил се към спешното отделение, и ако някой ме огледаше по-отблизо, даже би могъл да подуши стопроцентовото доказателство за моята неразположеност.

Накарах ги да ме отведат до тоалетната, за да повърна отново, и когато се нахиснах в ледената вода, се почувствах малко по-добре. Във всеки случай достатъчно, за да изтрия тъпашката усмивка. Бях доволен, че над умивалника няма огледало. Беше минало доста време откакто се бях огледал за последен път и точно сега хич не ми се искаше да започвам отново.

Вратата зад мен се отвори и Лари проведе бърз професионален разговор с един млад лекар в бяла престилка, който беше влязъл с някакъв цивилен. Накрая Пат попита:

— Как е той?

— Отива си — каза Лари. — И няма да им разреши да го оперират. Знае си състоянието, а не иска да умре под ножа, преди да е видял твоя приятел тук.

— По дяволите, не го наричай мой приятел!

Младият лекар ми хвърли един критичен поглед, очите му пробягаха по мен от горе до долу и после за момент се спряха на

лицето ми. Протегна ръка и пръстите му разтвориха клепачите ми, за да огледа зениците ми, но аз мигнах няколко пъти, за да го разкарам.

— Свали си лапите от мен, синко — казах аз.

Пат му махна с ръка да ме остави.

— Нека се мъчи, докторе. Не се опитвайте да му помагате.

Младият лекар сви рамене, но въпреки това продължи да ме наблюдава. Изведнъж за него бях станал интересен обект за психологическо изследване.

— По-добре го качете тук, горе. Не му остава много живот. Няколко минути, не повече.

Пат ме погледна.

— Готов ли си?

— Да не би да се интересуваш?

— Всъщност не. Нямах избор.

— Нима?

Лари каза:

— Майк, карай, направи го.

Аз кимнах.

— Разбира се, защо не. И бездруго винаги ми се налагаше да му върша половината работа. — Пат стисна устни, а аз отново се ухилих. — Осветли ме какво искаш да разбереш.

Около ноздрите на Пат се появиха тънки бели линии, устните му бяха здраво стиснати и съвсем изтънели.

— Кой е стрелял по него. Това го питай.

— И каква е връзката?

Сега очите на Пат почти се притвориха и той ме мразеше и в червата, за това че отново бях започнал да разсъждавам. След миг се обади:

— Единият куршум почти го беше свършил. Вчера му го извадиха. Балистичната експертиза показва, че е от същото оръжие, с което е бил убит сенатор Нап. Ако оня боклук горе пукне, ще загубим нишката към убиеца. Ясно? Разбери кой го е прострелял.

— Дадено — казах аз. — За приятел всичко правя. Само че първо трябва да пийна.

— Никакво пиене.

— Тогава върви по дяволите.

— Донесете му едно питие — обърна се Лари към младия лекар.

Приятелчето кимна, излезе и след няколко секунди се появи отново с водна чаша, в която имаше едно голямо двойно. Поех го с ръка, която се тресеше доста зле, надигнах го и казах:

— Наздраве.

Човекът на леглото чу, че се приближаваме и извърна глава върху възглавницата. Лицето му бе изопнато и сгърчено от болка, а в очите му светеше блясъкът на идващата смърт.

Пристъпих напред и преди да успея да кажа нещо, той промълви:

— Майк? Ти си... Майк Хамър?

— Точно така.

Той ме огледа, обзет от колебание.

— Не ми приличаш на...

Знаех за какво си мислеше.

— Бях болен — прекъснах го аз.

Някъде отзад Пат изпръхтя презрително. Едва сега човекът го забеляза.

— Вън. Разкарай ги оттук.

Махнах им през рамо, посочвайки вратата, без дори да се обърна.

Знаех, че в този момент Лари се опитваше да изтика Пат навън, но въпреки изразените шепнешком протести, човек не спори дълго с един лекар в собствената му болница.

Когато с изщракване вратата отново се затвори, аз казах:

— Добре, приятел, искал си да ме видиш и след като вече си пътник, сигурно е заради нещо важно. Сега ме остави да разбере някои факта, без да увърташ. Не съм те виждал досега. Кой си ти?

— Ричи Коул.

— Добре. И кой те гръмна?

— Един тип, когото наричат... Дракона. Няма име... Не зная как се казва...

— Виж...

Той успя някак да вдигне ръка и немощно махна към мен.

— Остави ме да говоря.

Аз кимнах, придърпах един стол и седнах на страничната облегалка. Стомахът ми отново се беше свил на топка и започваше да ме боли. Плачеше за любимата бутилка и аз трябваше да обърша уста с опакото на ръката си, за да прогоня натрапчивата мисъл.

Мъжът направи гримаса и поклати глава.

— Ти... никога няма да го направиш.

Облизах устни с език, но по тях нямаше капчица влага.

— Да направя какво?

— Да я намериш, преди да е станало късно.

— Кого?

— Жената. — Очите му се затвориха и за момент на лицето му се изписа облекчение. — Онази жена... Велда.

Стоях там, сякаш бях скован от парализа, за секунда напълно обездвижен, с внезапно замръзнало съзнание и тяло, което се беше вдървило в един оглушителен безмълвен вик при споменаването на името, за което отдавна смятах, че е изписано на някой гроб. После вледеняващият студ беше заменен от една още по-ужасна изпепеляващо гореща вълна, а аз продължавах да седя там, стиснал ръце в юмруци, за да не им позволя да треперят. Велда.

Той ме наблюдаваше напрегнато и за момент трескавият блясък в очите му беше изчезнал. Видях какво стана с мен, когато спомена нейното име, и на лицето му се изписа странно изражение на одобрение.

Накрая успях да изрека:

— Ти си я познавал?

Той кимна едва забележимо.

— Познавам я.

Отново ме заля същото чувство и този път беше още по-ужасно, защото си давах сметка, че той не лъже и че тя беше жива, беше някъде. Жива!

Съвсем съзнателно положих усилие да овладеем гласа си.

— Къде е тя?

— В безопасност е... за момента. Но ще я убият... ако не я намериш. Онзи, дето му викат Дракона, също я търси. Ще трябва да се добереш до нея пръв.

Бях останал почти бездиханен.

— Къде?

Искаше ми се да го сграбча и да изтръгна от него отговора, но той беше твърде близко до границата на вечната нощ, за да го докосвам.

Коул успя да пусне една крива усмивка. Думите му костваха невероятно усилие. Скоро щеше да свърши.

— Дадох един плик на Стария Дюй. Будката за вестници на Лексингтън до бар „Детелина“... за теб.

— По дяволите, къде е тя, Коул?

— Не... ти трябва да откриеш Дракона... преди той да се е добрал до нея.

— Защо аз, Коул? Защо по този начин? Защо не се обърнеш към ченгетата?

Усмивката все още висеше на устните му.

— Нужен е някой... безпощаден. Някой много ужасен. — Очите му бяха впити в моите, трескаво блестящи, отразяващи последно усилие за живот. — Тя каза... че ти би могъл... ако някой успее да те намери. Нямаше те... много дълго. — Сега вече се бореше със сетни сили. Оставаха му само секунди. — Никаква полиция... ако не стане наложително... Ще разбереш... защо.

— Коул...

Затвори очи, после успя да ги отвори отново и прошепна:

— Бързай!

И повече никога не успя да ги затвори. Сивата пелена се спусна, погледът му стана безжизнен, стаил неизказани неща, заради които бих жертвал едната си ръка, само да успееш да ги науча.

Стоях до леглото, вперил поглед в мъртвеца, а мислите ми търсеха опора в един мозък, все още подгизнал от твърде много поркане в голям брой барове. Не бях в състояние да разсъждавам и затова просто гледах и се питах в какъв ли момент, такъв като него беше намерил човек като нея.

Коул беше едър мъж. Лицето му, върху което се бе настанило спокойното изражение на смъртта, беше с груби черти, масивна челюст, покрита със синкава четина, и нос, счупен високо горе в основата си. Край едното му око преминаваше белег, който се скриваше чак в косите му, и би могъл да е оставен от удар с нож. Коул си беше мъжага и половина. В известен смисъл безпощаден тип с приятна външност, чиято работа беше да създава неприятности.

Ръката му, отпусната на чаршафа, беше с едри пръсти и яка китка. Кокалчетата му бяха покрити с белези, но никой от тях не беше скорошен. Стари белези от отдавнашни битки. Ноктите му обаче изглеждаха някак несъвместими с тази ръка. Бяха плътни и квадратни,

но грижливо поддържани. Отразяваха цялото старание, което можеше да им посвети един маникюрист, посещаван веднъж седмично.

Вратата се отвори и в стаята влязоха Пат и Лари. Отправиха едновременно погледи към тялото и после застинаха в очакване. Взяха се в мен и онова, което видяха, накара и двамата тутакси да придобият безстрастно изражение.

Лари набързо прегледа тялото на леглото, вдигна телефона и предаде съобщението на някого в другия край. След секунди пристигна още един лекар, придружен от две сестри. Удостовери ситуацията и я отрази подробно на картоната.

Когато се обърна, той впери поглед в мен и с доста особено изражение ме попита:

— Добре ли се чувствате?

— Нищо ми няма — отвърнах аз. Гласът ми прозвуча като чужд.

— Искате ли още едно питие?

— Не.

— По-добре си глътнете малко — каза Лари.

— Не искам.

Пат каза:

— Майната му. — Мушна пръсти под мишницата ми. — Хайде навън, Майк. Да излезем да си поговорим.

Можех да му кажа какво да направи с този разговор, но сковаността беше все още там, смразяващо чувство, което възпира мисли и движения, болезнено, но резултатно. Така че се оставих да ме отведе до малката чакалня в дъното на коридора и се настаних на мястото, което ми посочи.

Няма начин да се опише незабавната реакция, последвала внезапен шок. Ако ме беше сполетял по друго време и в друга година, щеше да бъде съвсем различно, но сега стеблото на унието беше изсъхнало и чупливо и отказваше да се сведе под напора на вятъра от необуздана радост.

Бях способен единствено да си седя там и да си припомням думите му, тона му, гласа му, начина, по който се сгърчи лицето му, когато ме видя. Явно беше очаквал нещо различно. Този, когото се беше стремил да открие, далеч не беше приятелчето с отличителните белези на Батъри и боклукчийските шахти по авенютата, гравирани върху лицето му.

— Кой беше той, Пат? — попитах аз с кух и вял глас.

Пат не си направи труда да отговори на въпроса ми. Усещах как очите му пълзяха по мен, докато накрая попита:

— Какво ти каза?

Поклатих глава. Само веднъж. И аз можех да бъда категоричен.

Със спокойна и безстрастна откровеност Пат продължи:

— Ще ми кажеш. Ще те обработим така, че говоренето няма да представлява никакво усилие. Ще излезе от теб, защото няма да ти е останало и едно нервно окончание, което би могло да го спре. Знаеш това.

Чух как Лари се намеси с напрегнат тон:

— Престани, Пат. Не може да понесе много.

— А на някой да му пука? Той е съвсем излишен. Боклук, воняща подгизнала отрепка. Сега знае нещо, което трябва да ми каже. И ти смяташ, че аз ще се безпокоя за него? Лари, приятелю, ти очевидно вече просто не си даваш сметка какво представлявам.

Стената пред мен беше дружелюбно светлозелена. Напълно гладка — от край до край. Като обширна тревна площ, съвсем девствена. Нямаше никакви чужди обозначения, никакви отвличащи вниманието картини. Безчувствена. Антисептична.

Усетих как Пат сви рамене и пръстите му отново се забиха в ръката ми.

— Добре, умнико. Сега ще стане така, както аз наредя.

— Вече ти казах, Пат.

— По дяволите, Лари, престани! Тази отрепка може да ни отведе до убиеца. Той научи нещо от онзи приятел и аз възнамерявам да разбера какво е то. Не ми пробутвай разни набожни тъпотии или медицински боклуци за това какво може да стане. Познавам типове като този тук. Цял живот се занимавам с тях. Непрекъснато ги пребиват по баровете, блъскат ги коли, нападат ги крадци и всеки път се отърват с някой и друг нов белег. В състояние съм да го размажа и може би той ще проговори. Възможно е и да не успея, но едно ще ти кажа. Аз ще си взема от него своето, пък после, като му дойде редът, докторите могат да съберат парчетата. Само че аз съм първи, ясно?

За момент Лари не му отвърна нищо, а после тихо каза:

— Естествено, че ми е ясно. Може би ти самият ще се възползваш от известна медицинска помощ.

Чух как Пат, докато си поемаше дъх, тихо изсъска. Като змия. Ръката му беше отпусната върху моята и дори без да го виждам, знаех как изглежда лицето му. Познавах това негово състояние отпреди, когато секунда по-късно той беше застрелял един човек.

Този път му се наложи да чуе какво щях да му кажа аз:

— Той е прав, стари приятелю. Ти наистина си болен.

Знаех какво ще последва и нямаше никакъв начин да го избегна. Беше светкавичен, беше здрав, но не ми причини никаква болка. Все едно че политаеш към страната на сънищата, където всичко е тихо и събуждането е нежелателно, защото тогава наистина ще боли, а ти не искаш да изпиташ това.

— Как се чувстваш сега? — попита Лари.

Глупав въпрос. Отново затворих очи.

— Оставихме те тук в болницата.

— Хайде да не ми правите повече услуги.

— Не се тревожи. Ти си под социално попечителство. Регистриран си като отявлен алкохолик, при това буйстващ. Така че, ако си наистина внимателен, може и да ги убедиш да те пуснат отново на улицата. Макар че аз дълбоко се съмнявам. Капитан Чеймбърс те притиска здраво.

— Да върви по дяволите.

— Той не е единственият.

— Е, и кои са другите? — Гласът ми беше пресипнал и стържещ, едва се чуваше.

— Окръжният прокурор, неговият помощник и някои хора с неясна самоличност, но от по-висши кръгове, проявяват подчертан интерес към сведенията, които можеш да дадеш.

— И те да вървят по дяволите.

— Това може да се окаже полезно, за да те измъкнем оттук.

— Глупости. За първи път от толкова време съм на легло. Тук ми харесва.

— Майк. — Гласът му се беше променил. Сега в него прозвуча нотка, която нямаше нищо общо с лекаря професионалист при леглото на болен. Беше тревожна и напрегната, ето защо аз си позволих да отворя очи и да го погледна.

— Не ми харесва това, което става с Пат.

— Бияч.

— Хубава дума, но не му я прикачай. Тук здравенякът си ти. Изобщо не приличаш на него.

— Той е издръжлив.

— Да, в определен смисъл. Истински професионалист. Добре обучен и може да върши някои неща, които не са по силите на повечето хора. За разлика от тях той е полицаи. Пат е едно нормално човешко същество с емоции. Или поне беше. Запознах се с него, след като ти се пропи. Бях свидетел как ден след ден Пат си променя характера. Причината беше самият ти и онова, което си сторил на Велда.

Пак това име. В една секунда изживях всички онези дни, в които то беше живо и с мен. Тя беше страхотна, истинска Валкирия, с коси, черни като нощта.

— Че на него какво му бърка?

— Казва, че тя е била и негова приятелка.

С мъка, съвсем бавно аз отворих очи.

— А ти знаеш ли какво беше тя за мен?

— Да, струва ми се.

— Добре.

— Не е изключено и той да е бил влюбен в нея — каза Лари.

Нямах сили да се изсмея така, както ми се искаше.

— Тя беше влюбена в мен, док.

— И въпреки това той може да е бил влюбен в нея. Вероятно изобщо не си го осъзнал, но аз останах с такова впечатление. Както знаеш, той и досега си е ерген.

— Ами. Влюбен е единствено в работата си. Познавам го.

— Така ли?

Върнах се в мислите си към изминалата нощ и не успях да сдържа усмивката, която се опитваше да изпълзи на устните ми.

— Може би не, док, може би не. Но това е много интересно хрумване. И обяснява куп неща.

— Сега той е по петите ти. Характерът му, цялото му същество е претърпяло невероятна промяна. И в центъра на всичко това си ти. До този момент той никога не е имал възможност да те спипа и да те

накара да си платиш за онова, което се е случило. Сега си в ръцете му и така здравата си я загазил, че, повярвай ми, ще ти го върне тъпкано.

— Това е войнишки разговор, док.

— И аз съм бил в същата война, приятелю.

Отново отправих поглед към него. Лицето му беше изнурено, очите — изпитателни и сериозни.

— И какво се очаква от мен да направя?

— Той никога не ми е казвал, а и аз не съм си разрешавал да засягам този въпрос, но тъй като съм по-скоро негов приятел, отколкото твой, той ме интересува повече.

— Тъпи обноси като за болен, док.

— Може, но той ми е приятел.

— Едно време беше и мой.

— Но вече не е.

— Е, и?

— Какво можеш да очакваш от един пълен алкохолик, при това буйстващ?

За първи път той се разсмя истински.

— Разбрах, че едно време си тежал към 103 кила.

— Там някъде.

— А сега си смъкнал на 76, обезводнен, недोхранен. Скитник, нали така?

— Няма защо да ми напомняш.

— Въпросът не е в това. Ти загуби.

— Не, не съм.

— О?

— Докторите не разговарят сериозно с един буйстващ алкохолик. Зная добре какъв бях. Но сега имам избор на думи, ако можеш да го усетиш.

Той се засмя отново.

— Бях. Отбелязах го.

— Тогава говори.

— Добре. Сега си един пропаднал тип. Вече нищо не ти е останало. Физически, имам предвид. Станало е нещо и ти си се опитал да се удавиш в алкохол.

— Аз съм слаб човек.

— Ами, просто комплекс за вина. Било е нещо, с което не си успял да се справиш. Случва се и с най-коравите типове, които съм виждал. Успяват да държат всичко в ръцете си, докато се случи непоправимото и с тях е свършено. Окончателно.

— Както стана с мен.

— Да.

— Продължавай.

— Ти беше един пияница.

— Като мен има много. Познавам дори някои лекари, които...

— Успя да се измъкнеш доста бързо.

— Спокойно, док.

— Не се опитвам да проявявам любопитство — припомни ми той.

— Тогава карай направо.

— Добре — каза той. — Разкажи ми за Велда.

ТРЕТА ГЛАВА

— Случи се много отдавна — казах аз.

И щом произнесох тези думи, изведнъж ми се прииска изобщо да не бях започвал, защото това беше нещо, за което мразех да говоря. Всичко беше свършено. Не можеш да върнеш времето. Нека мъртвите си останат мъртви. Ако могат. Но дали тя беше между тях? Може би, ако го кажех само веднъж, щях да бъда сигурен.

— Разкажи ми — настоя Лари.

— Пат някога говорил ли ти е нещо за това?

— Никога.

И тогава реших да му разкажа.

— Беше рутинна задача — започнах аз.

— И?

— Обади ми се някакъв си мистър Рудолф Сайвък. Беше от Чикаго, притежавал много диаманти и се оженил за една вдовица — Марта Сингълтън, наследила солидно състояние от някакво производство на машини. Известна фигура в Чикаго. Както и да е, пристигнали в Ню Йорк, където тя също искала да влезе в обществото и да представи в светските кръгове своя нов съпруг.

— Типично — каза Лари.

— За богатите кучки.

— Не си го изкарвай на тях — каза той.

— Не съм от тия, чадото — отвърнах аз.

— Тогава карай нататък.

И аз продължих:

— Тя се канеше да се натруфи с всичките скъпоценности, които й беше оставил нейният починал съпруг. Бяха страхотни и истинско изкушение за хората от занаята. Затова мъжът й искаше охрана.

Лари направи движение с ръка.

— Това е съвсем естествено.

— Разбира се. И така, той ме привика. Ставаше въпрос за един голям прием. Искаше да осигури въоръжена охрана за

скъпоценностите.

— Имаше ли някаква специална причина?

— Не ставай глупав. Струваха половин милион. Повечето от работата ми се изразяваше именно в такива ангажименти.

— Безсмислени истории.

— Естествено, док, също като излишното отстраняване на апендикса.

— Туш съм.

— Карай.

После той млъкна. Секундите минаваха, а той продължаваше да изчаква. Наблюдава ме така известно време и после каза:

— Странно отношение.

— Ти си психологът, док, не аз.

— Защо?

— Мислиш си, че лекомислието е типично за буйстващите алкохолици?

— Хайде, давай нататък с тази твоя история.

— Док — казах аз, — след малко ще ти прасна един в мутрата. Усещаш ли?

— Естествено.

— Имаш ми думата.

— Вярвам ти.

— Добре, док, просиш си го. Както и да е, беше рутинна задача. В случая на мушката беше дама. По това време много от приемите бяха подложени на грабежи от една преуспяваща банда. Според тях, мангизите напразно се хабяха около шията на някоя матрона, която изобщо нямаше нужда от тях. Тази обаче беше особено важна, поне в нашия бизнес.

— Защо?

— Няма значение. Във всеки случай, тя ни нае. Прецених, че този път ще бъде по-добре да променим обичайния си начин на действие. Същата нощ имах работа по един друг случай — убийство. По-точно, ставаше въпрос за застрахователна премия, но компанията плащаше и така щеше да капне още една хилядарка. Затова сметнах, че ще бъде по-добре, ако оставя Велда да се заеме с тази работа, тъй като тя можеше да бъде неотклонно до клиентката, като я придружава дори и в тоалетната.

Лари ме прекъсна, махвайки с ръка.

— Имаш ли нещо против един прям въпрос?

— Не.

— Това ли беше важното, или си мислеше по-скоро за печалбата и че, като разделиш екипа си, ще покриеш едновременно двата случая?

Усещах, че бях започнал отново да треперя, и здраво притиснах ръце до тялото си. След няколко секунди пристъпът отмина и аз вече бях в състояние да му отговоря, без да изгарям от желание да му откъсна главата.

— Съображенията ми бяха свързани единствено със сигурността — казах аз. — Вече два обира бяха станали буквално под носа ми, само защото клиентките ми прескочиха до тоалетната.

— А... жената? Тя как прие идеята ти?

— Велда беше професионалист. Носеше пистолет и притежаваше собствено разрешително за частна детективска практика.

— И би могла да се справи с всякаква ситуация?

Аз кимнах.

— Поне с тези, които предполагахме, че могат да възникнат около въпросния случай.

— Бил си твърде самонадеян, нали?

Когато заговорих, думите почти ме задавяха.

— Знаеш ли какво, док, направо ми се молиш да ти размажа фасона.

Той поклати глава и се ухили.

— Не и ти, Майк. Вече не си това, което беше. Мога да се справя с теб толкова лесно, колкото и Пат. Почти всеки би успял.

Опитах се да се надигна, но той опря ръка на гърдите ми, бутна ме обратно на стола, а аз нямах сила да се бия с него. Всеки нерв в мен започна да звъни, а главата ми се превърна в огромна топка пулсираща болка.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — попита Лари.

— Не.

— По-добре си глътни едно.

— Разкарай се.

— Добре тогава, мъчи се. Искаш ли да разказваш още, или да си тръгвам?

— Ще довърша тази история. После можеш да се заемеш с Пат. А като се измъкна оттук, ще си направя план как да ви разбия мутрите и на двамата.

— Чудесно. Значи ще имаш за какво да си мечтаеш. А сега давай нататък.

Изчаках около минута, мислите ми полетяха назад в годините, намествайки парчетата, които ми бяха така до болка познати, че се бяха изгладили по ръбовете.

— В единайсет часа Велда ми звънна на един предварително уговорен номер. Всичко вървеше гладко. Не се случваше нищо необичайно, гостите до един бяха известни личности и с пари, нямаше никакви подозрителни или непознати хора, включително и сред обслужващия персонал в къщата. В момента точно сервирали вечерята в очакване на мистър Рудолф Сайвък, който щял да пристигне всеки момент. И това беше последният ми разговор с Велда.

— Имаше ли рапорт на полицията за случая?

— Разбира се. В 11,15 мистър Сайвък влязъл в залата и след като поздравил гостите, за момент двамата с жена му се качили горе, за да си оправи тя тоалета. Велда ги придружавала. След като половин час по-късно все още не се появявали, една прислужница се качила да провери дали всичко е наред и установила, че горе няма никой. Не се обадила на полицията, защото си помислила, че са се скарали, или нещо подобно, и после са излезли през втория изход в задната част на къщата. Сервирала вечерята с едно неубедително извинение за отсъствието на домакина, след което изпратила гостите и почистила с останалите от прислугата.

На другия ден Марта Сайвък беше намерена в реката, застреляна в главата, а бижутата ѝ бяха изчезнали. От този момент нататък никой повече не видя нито съпруга ѝ, нито Велда.

Тук вече трябваше да спра. Не исках да мисля за онази част, която следваше. Надявах се, че това ще му бъде достатъчно, но когато вдигнах поглед, смръщен, той мислеше напрегнато, като смилаше чутото на порции, все едно че се опитваше да постави диагноза на някакво заболяване. Разбрах, че няма да ме остави да спра дотук.

Той каза:

— Отвлекли са ги с цел да откраднат скъпоценностите?

— Това беше единственият разумен начин, по който биха могли да го направят. В къщата е имало твърде много хора. Един писък и всички са щели да наскочат. Вероятно са заплашили и тримата, казали са им да се отправят без всякакъв шум към мястото, където кражбата би могла да се извърши без риск, така че крадците после да могат да се измъкнат.

— Велда би ли тръгнала с тях?

— Ако са заплашили клиентката, това е бил най-добрият начин да я принудят. За предпочитане е да пожертваш застраховани бижута, вместо да те пречукат. Дори и един удар по главата може да се окаже смъртоносен, ако не е нанесен точно, а по принцип крадците на скъпоценности не прибягват до убийства, освен в краен случай, когато са притиснати от обстоятелствата.

Усетих как раменете ми потръпнаха.

— Не. Разбра се... по тялото. — Направих пауза, а той стоеше търпеливо и чакаше. — Марта беше доста пълна жена с дебели пръсти. Беше си сложила три пръстена на стойност около сто хиляди, които очевидно не са могли да свалят нормално. Бяха ѝ отрязали пръстите, за да ги вземат.

— Разбирам — каза той тихо.

— Беше гадно.

— Какво смяташ, че се е случило, Майк?

Никак не ми се искаше да му разправам, но твърде дълго го бях таил в себе си. Казах:

— Вероятно Велда ги е посъветвала да тръгнат, като е смятала, че ще бъде просто обир без всякакво физическо насилие. Сигурно, когато са се опитали да смъкнат пръстените малко по-грубо, жената се е разкрещяла и ония са я простреляли. Тогава Сайвък и Велда са се опитали да ѝ се притекат на помощ и дотук.

— Какво дотук?

Забих поглед в тавана. Преди всичко ми изглеждаше толкова просто и ясно. И съвсем достоверно, защото беше така ужасно. През всичките тези години си бях наложил да мисля по един определен начин, защото в моята професия си длъжен да знаеш кои са верните отговори.

А сега изведнъж вече не ми изглеждаха толкова верни.

Лари попита:

— Значи те са убили съпруга и Велда, хвърлили са телата им във водата и досега никой не ги е открил?

Умореният ми тон прозвуча убедително.

— Така беше отразено в полицейския протокол.

— И затова Пат смята, че вината за всичко това е твоя?

— Така изглежда.

— Аха. Оставил си я да върши работа, с която би трябвало да се заемеш лично.

— В началото ми изглеждаше така.

— Вероятно, но ти също смяташ, че вината е изцяло твоя. И това е било достатъчно, за да те превърне в отрепка.

— Тежки думи, приятелю.

— Даваш ли си сметка какво е станало с Пат?

— Изясни ми се.

— Тежко му е.

— Аз не смятах, че му пука.

— И вероятно никога нямаше да разбереш, ако не беше тази история.

— Късмет, приятелче. Също като това да ти забият един в мутрата.

— Но сега вече има една малка разлика, нали, Майк?

— Каква?

Обърнах глава и го погледнах. Беше от онзи тип хора, на които им се удаваше почти напълно да скриват мислите си, дори и пред печен професионалист като мен, но сега опитът не беше съвсем успешен. Разбрах какво цели.

— Добавено е нещо ново, Майк.

— Така ли?

— Само преди няколко часа ти беше един много болен човек.

— И сега всичко ме боли.

— Знаеш за какво говоря. Допреди малко ти беше просто един пияница.

— Значи вече съм зарязал тази привичка.

— Защо?

— Видях стари приятели и това ми помогна.

Той ми се усмихна, наведе се към мен и скръсти ръце.

— Какво ти каза онзи човек?

— Нищо — излъгах аз.

За момент Лари се взря в мен, усмихна се лукаво и се облегна назад, наслаждавайки се на всяка секунда от тази сцена. Когато реши, че реакцията ми ще бъде такава, каквато очакваше, той каза:

— Оня човек ти е разкрил името на убиеца.

Извърнах глава, за да не може да види изражението ми. Когато го погледнах отново, той все още се усмихваше, така че, без да го удостоя с отговор, аз извъртях очи към тавана и го оставих да мисли каквото си иска.

Лари каза:

— И сега ти ще се впуснеш сам в тази работа, точно както в старите времена, за които Пат толкова ми е разправял.

— Още не съм решил.

— Искаш ли един съвет?

— Не.

— И все пак, по-добре кажи за това на Пат. Той преследва същия човек.

— Пат може да се издъни.

— Възможно е.

Този път в гласа му прозвуча особена нотка. Извърнах се леко към него и го погледнах.

— Сега какво те безпокои?

— Не смяташ ли, че Пат знае, че криеш нещо?

— Както самият той каза — честно, приятел, хич не ми пука.

— Значи няма да му кажеш?

— Не се надявай!

— Пат ще предяви обвинение срещу теб.

— Браво на него. Когато се разкараш, ще си осигуря адвокат, който ще разкъса Пат. Тъй че по-добре го предупреди отсега.

— Ще го направя. Но заради самия себе си, премисли нещата още веднъж. Може да се окаже полезно и за двамата.

Лари се изправи и докосна с пръсти ръба на шапката си. Изражението му се промени и той леко се усмихна.

— Ще ти кажа нещо, Майк. Толкова съм слушал за теб, че имам чувството, че сме стари приятели. Помъчи се да го проумееш — аз наистина се опитвам да помогна. Понякога е трудно да бъдеш едновременно и лекар, и приятел.

Аз протегнах ръка и отвърнах на усмивката му.

— Естествено, ясно ми е. Забрави онова, дето щях да ти тресна един в мутрата. Ти сигурно би ми отнесъл главата.

Той се засмя, кимна, стисна ми ръката и излезе. Преди да стигне до края на коридора, аз вече отново бях потънал в дълбок сън.

В правителствените агенции ги дресират на изключително търпение. Не беше ясно откога си висеше там. Дребен човечец, тих, съвсем обикновен на вид, без всякакви видими признаци за твърдост, ако не знаеш как да четеш в очите му. Просто си седеше, сякаш разполагаше с цялото време на света и си нямаше друга работа, освен да ме изучава.

Но поне имаше обноси. Изчака ме, докато се събудих напълно, и чак тогава измъкна малкия кожен калъф. Отвори го под носа ми и каза:

— Арт Рикърби, Федерално бюро за разследване.

— Не може да бъде — казах саркастично.

— Добре си поспа.

— Колко е часът?

— Четири и пет — каза той, без изобщо да погледне часовника си.

— Вече е доста късно.

Рикърби уклончиво сви рамене, без да откъсва поглед от лицето ми.

— Не и за хора като нас — каза той. — Никога не е прекалено късно, нали? — Пусна една усмивчица, но зад очилата очите му далеч не се усмихваха.

— Казвай какво има, приятел — подканих го аз.

Той замислено кимна, без да прибере усмивчицата си.

— Мислиш ли, че си... да речем, способен да водиш свързан разговор?

— Значи си ми прочел картона?

— Така е. Говорих и с твоя приятел — лекаря.

— Добре — казах аз, — забрави за етикета на анонимните алкохолици. И него съм го имал, нали знаеш?

— Знам.

— В такъв случай, какво толкова сме дотрябвали на федералното? Не съм в оборот поне от... колко години?

— Седем.

— Много време, Арт, много време, приятелю. Нямам си разрешително, нямам си и патлак. През тези години дори щата не съм напускал. Цели седем години се опитвам да се успокоя и сега изневиделица на врата ми увисва не знам кой си от федералното. — Ухилих му се, а в същото време се опитвах да открия в изражението му причината, която го беше довела тук. — Защо?

— Коул. Ричи Коул.

— И какво за него?

— Може би ти ще ми кажеш, мистър Хамър. Той те търсеше, ти дойде и двамата разговаряхте. Искam да зная какво ти каза.

Разрових се в миналото и измъкнах една усмивка, за която си мислех, че съм забравил как да я издокарвам.

— Всички все това искат да знаят, Рикибак.

— Рикърби.

— Много се извинявам. — Зад усмивката ми се прокрадна смях.

— И защо е цялото това любопитство?

— Не е важно защо, просто повтори пред мен какво ти каза.

— Тъпотии, приятел.

Той изобщо не реагира. Седеше си там с цялото трупано години наред търпение и просто ме гледаше толерантно, защото лежах в отделението за откачалки и това би могло да бъде извинение за всичко, което бях в състояние да кажа или да направя.

Накрая той продума:

— Можеш да говориш за това, нали?

Аз кимнах.

— Само че няма да стане.

— Защо?

— Не обичам припрените хора. Подмятаха ме наоколо, мъкнаха ме по разни места, на които не изпитвах особено желание да ходя, бях ритан по задника от ченге, което едно време ми се пишеше приятел, и изведнъж сега съм изправен пред перспективата да отнеса и официално обвинение, само защото се вписвам в полицейската версия за костеливия орех.

— Да предположим, че съм в състояние да ти предложа известен имунитет.

След няколко секунди казах:

— Това започва да става интересно.

Рикърби заговори, като внимателно си подбираше думите и ги отронваше една по една.

— Преди доста време ти уби една жена, Майк. Тя беше застреляла твой приятел и тогава ти беше казал, че независимо от това кой е и къде е, убиецът ще умре. И я застреля.

— Ей, затваряй си устата.

Той беше прав. Случи се много, много отдавна. Но можеше да бъде и вчера. Все още виждах лицето ѝ, златистия тен на кожата ѝ, невероятните руси коси и очите, които можеха да те вкусят и да те погълнат с един поглед. И все пак Шарлот беше там. Все още. Само че мъртва.

— Боли ли, Майк?

Нямаше смисъл да се опитвам да го заблуждавам. Кимнах рязко.

— Мъча се да не мисля за това.

После усетих как онова чувство пропълзя по гърба ми и разбрах какво целеше. Лицето му беше сковано, тънките бръчици около очите му бяха станали по-дълбоки и сега се открояваха, сякаш гравирани върху лицето му.

— Познаваше ли Коул? — попитах аз.

Не беше лесно да се определи какъв цвят бяха придобили очите му.

— Той беше един от нас — отвърна Рикърби.

Нямаше смисъл да реагирам. Твърде дълго търпеливо беше изчакавал, за да ми каже онова, което искаше, и сега вече нищо не можеше да го спре.

— Бяхме близки, Хамър. Аз го обучавах. Никога не съм имал син и той ми беше станал толкова близък, колкото щях да го чувствам, ако ми беше такъв. Може би сега ти е съвсем ясно защо заговорих за миналото ти. Моето е вече мъртво и аз съм този, който трябва да открие виновника за това. Би трябвало да ти звучи понятно. Освен това, трябва да ти говори и още нещо. Също като теб аз няма да се спра пред нищо. Способен съм да стигна до всякакви крайности, за да пипна онзи, който го е извършил. Дал съм дума пред самия себе си,

Хамър, и съм убеден, че разбираш за какво говоря. Нищо не е в състояние да ме спре, а ти си стартовата ми позиция. — Той млъкна, смъкна очилата си, избърса ги и след като ги сложи отново, попита: — Ясно ли ти е?

— Да.

— Сигурен ли си? — Сега тонът му беше друг. Макар и едва доловима, промяната беше налице. — Защото, както вече казах, няма крайности, до които не бих посмял да стигна.

Когато спря да говори, аз продължих да го наблюдавам. Начинът, по който седеше, начинът, по който изглеждаше и овладяната му непринуденост, напомняха настръхналата поза на котка, миг преди да се хвърли в своя смъртоносен скок. И всичко това замаскирано хитро под дрехите и безобидния вид, който му придаваха очилата без рамки.

Сега той беше смъртно опасен. Твърде често хората живеят с представата, че човекът, който сее смърт, е огромен, с широки рамене, грубо, ъгловато лице, гъсто разположени зъби и линия на челюстта, представляваща истинско предизвикателство и за най-дръзките. Но това е грешка. Хората, които раздават смърт, изобщо не са такива. Те са решителни и не се спират пред нищо, а онези, които имат богат опит в изкуството да убиват, са най-опасни. Арт Рикърби беше един от тях.

— Не ми звучи много като отношение на длъжностно лице — казах аз.

— Просто се опитвам да ти направя впечатление — подсказа ми той.

Аз кимнах.

— Добре, приятел, впечатлен съм.

— В такъв случай, какво можеш да ми кажеш за Коул?

— Има и други съображения.

— Не и за мен.

— Спокойно, Арт. Не съм чак дотам впечатлен. И мен си ме бива.

— Вече не, Хамър.

— Тогава и ти се разкарай!

Той се изправи като огромна сива котка, все още любезен, все още стаил смъртна заплаха, и каза:

— Хайде да спрем дотук.

— Поставяш ме натясно, приятел.

— Това е средство, което ти би трябвало да познаваш.

Отново се почувствах отпаднал, но успях да скалъпя една немощна усмивка.

— Ченгета. Проклети ченгета.

— Някога и ти беше такъв.

След известно време добавих:

— И никога не съм преставал да бъда.

— Тогава ни окажи съдействие.

Този път обърнах глава към него и го изгледах.

— Фактите са пълна каша. Имам нужда от един ден и от още една дреболия, която вероятно ще бъдеш в състояние да ми подсигуриш.

— Карай нататък.

— Измъкни ме от това скапано място и ми дай този ден.

— А после какво?

— Може би ще ти кажа нещо, а може би няма. Само не ми прави прекалени услуги, защото, ако не ме изкараш оттук, аз ще се измъкна сам. Ти можеш само да ме улесниш. И в двата случая на мен просто не ми пука. Избирай.

Рикърби се усмихна.

— Ще те измъкна — каза той. — Няма да е трудно. И ще си получиш своя един ден.

— Благодаря.

— После сам ела при мен, за да не ми се налага да те търся.

— Разбира се, приятел — казах аз. — Остави ми номера на масата.

Той каза още нещо, което не успях да разбера съвсем, защото вече потъвах в съня, и когато желаният мрак отново се спусна над мен, аз нетърпеливо се пресегнах и се загърнах с него като с мека черна броня.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Заряза ме да вися там цели три дни, преди да се размърда. Остави ме да си получа безкрайните порции супа, почивката на легло, сериите инжекции и чак тогава високият слаб мъж се появи с дрехите ми, заедно с една разтревожена сестра, чиито разпореждания по някаква причина бяха отменени от висша инстанция, която тя нито разбираше, нито можеше да пренебрегне.

Когато се облякох, той ме поведе надолу и навън към един черен форд без всякакви отличителни знаци и аз без приказки се вмъкнах в него. Попита накъде, аз му казах просто „към центъра“ и само след петнайсет минути ме свали пред Тафт. Докато се измъквах навън, ръката му се склони около моята и той произнесе подчертано тихо:

— Имаш само един ден. Нищо повече.

Аз кимнах.

— Предай благодарностите ми на Рикърби.

Тогава той ми подаде една визитка, съвсем обичайна подробност за деловите отношения, с адреса и телефона на брокерската агенция „Пиъридж“, която се намираше само на две преки по-нататък по Бродуей.

— Сам можеш да му благодариш — каза той и после потегли, отдалечи се от бордюра и се вля в потока от коли.

Изчаках още няколко минути на същото място, загледан в потъналия в странна светлина град, който не бях виждал твърде отдавна. Беше сутрин, при това съвсем тиха, защото беше неделя. Над главата ми слънцето се опитваше да пробие през мъглата, която влачеше след себе си дъжд и придаваше на мрачния ден вид на нацупена жена.

Шофьорът на таксито начело на опашката само вдигна поглед, очите му за момент се разходиха по мен и после отново заби нос във вестника си. Страхотна картинка, помислих си аз. Сигурно представлявам впечатляваща гледка. Ухилих се, макар че нямаше нищо смешно, и мушнах ръце в джобовете на самото си. В десния някой ми

беше тикнал пет десетачки, сгънати прилежно, аз си казах наум „благодаря ти, Рикърби, стари приятелю“ и махнах на най-предното такси да се приближи.

На шофьора хич не му стана приятно, но спря до мен, попита ме с кисел глас накъде да потегли и след като го оставих малко да се поизнерви, му казах към Лекс и Четирийсет и девета. Като ме хвърли там, му дадох да развали едната десетачка, оставих му два долара бакшиш и изчаках още малко, за да видя дали нямам опашка.

Нямах. Ако Пат или някой друг беше информиран, че съм се измъкнал, очевидно не си беше направил труда да ми се лепне. Изчаках още пет минути и после потеглих на север.

Старият Дюй държеше този ъгъл от двайсет години. През войната мобилизираните си получаваха вестника безплатно и с това се изчерпваше неговият принос, но сред нас имаше такива, които никога не забравиха жеста му, и Стария Дюй си остана приятел, при когото често се отбивахме по-скоро като близки, отколкото като клиенти. Сега вече беше попрехвърлил осемдесетте и му се налагаше да присвие очи зад очилата, за да разпознае някое лице. Но лицата на приятелите, гласовете им и неколкominутният разговор с тях бяха неща, които той дълбоко ценеше и очакваше с нетърпение. А аз? По дяволите, бяхме близки приятели много отдавна, още от онези велики дни, когато не пропусках нито вечер да си взема от Стария Дюй изданията на „Нюз“ и „Мирър“, дори когато ми се налагаше да се отклоня от пътя си, за да го сторя. А имаше и време, когато вършех разни работи, в които той беше великолепен посредник. Винаги си беше там, винаги отзивчив, нито веднъж не си взе почивен ден, не прие и долар бакшиш.

Но сега го нямаше.

Дък-Дък Джоунс, нередовен посетител на бар „Детелина“, седеше в будката и си човъркаше зъбите, докато четеше последния брой на списание „Кавалиър“, и половин минута, след като бях застанал отпред, вдигна поглед, направи гримаса и чак тогава ме позна.

— О, здрасти, Майк.

— Здравей, Дък-Дък — казах аз. — Какво правиш тук?

Той сви рамене под пуловера си и вдигна вежди.

— От време на време помагам на Стария Дюй. Като отива да похапне, например. Не знаеше ли?

— А сега къде е?

Дък-Дък отново прибягна до красноречивото свиване на рамене.

— Ами, той вчера хич и не се появи. И аз к'во, взимам ключа и отварям вместо него. Днес пак същата работа.

— Че откога Стария Дюй го няма по цял ден?

— Виж, Майк, човекът си остарява. Вече май съвсем редовно си го замествам, веднъж седмично, откакто тръгна по лекари. Казват, че имал нещо вътре, ей таквиз работи. Тая, последната година все нещо го боли.

— Ключът в тебе ли стои?

— Разбира се. Отдавна сме приятели. Той ми плаща добре. Където по-хубаво, отколкото всяка вечер в бара с парцала. Пък и това тук не е лошо. Колкото щеш списания със снимки. Има даже и транзистор.

— Досега пропускал ли е два дена един след друг?

Дък-Дък сбърчи лице, замисли се за секунда и после поклати глава.

— Това му е за пръв път. Знаеш го Стария Дюй. Нищо не ще да изпуска. Никога.

— Ти провери ли у тях?

— Не. Мислиш, че трябва ли? Да не би да е болен или нещо такова?

— Сам ще го направя.

— Добре, Майк. Живее на Втора, точно до ресторанта — долу в мазето, третата врата. Ще трябва да...

Кимнах рязко.

— Виж, Майк, ако не му е добре и иска да остана още известно време, мога да го замествам. Нищо няма да пипам. Можеш да му кажеш.

— Добре, Дък.

Вече се отдалечавах, когато гласът му ме застигна.

— Хей, Майк.

— Какво?

Хилеше се през изпочупените си зъби, но в очите му се четеше искрено недоумение.

— Абе... много странно ми изглеждаш. Съвсем си друг от оня път, когато те видях за последно в „Чинк“ Заряза ли пиенето?

Ухилих му се в отговор.

— Дано да е за добро — казах аз.

— Значи пак я подкарваме — засмя се той.
— Няма начин — отвърнах аз.

Стария Дюй беше собственик на тази сграда. Не беше кой знае какво, но тя и будката за вестници бяха неговата застраховка срещу ужасяващата мисъл за социалния патронаж, една сигурна защита срещу презрените проекти за подобряване условията на живот в града и в щата. На първия етаж се помещаваше един второразреден козметичен салон, а на последните два живееха семейства, които работеха в същия район. Стария Дюй живееше съвсем скромно в мазето, тъй като имаше нужда само от една стая, където да си готви и да спи.

Пробвах вратата, но тя беше здраво заключена. Единствените прозорци бяха тези, които гледаха към улицата, но те бяха с предпазни метални решетки, забити в тухлената стена още откакто беше построена сградата. Почуках още веднъж, този път по-силно, и дори извиках, но никой не ми отговори.

И тогава отново ме обзе онова странно чувство, с което бях свикнал да се съобразявам, но толкова отдавна не го бях изпитвал, че сега ми се стори почти ново и за пореден път си помислих колко дълго време не се бях озовавал на мрачно място, където да ми се налага да си имам работа с убийство.

И така... колко години бяха минали оттогава? Нямах патлак. И мен самия хич ме нямаше. Сега представлявах само онова, което беше останало от онази проклета алкохолизирана отрепка, и ако имаше въобще нещо, то се свеждаше до един прост рефлекс и нищо повече.

Така че заложих на рефлекса и отворих вратата с визитката, която ми беше дал оня висок мършав човек, тъй като бравата беше стара и отстрани в рамката имаше голяма дупка. Мушнах визитката навътре, докато ключалката изщрака, бутнах вратата и заставах там, където за всеки вътре в стаята представлявах съвсем лесна мишена. Бях сигурен, че не ме застрашава нищо, защото твърде много пъти се бях озовавал на косъм от смъртта, за да не разпозная кълтящия звук на тишината.

Той лежеше на пода по очи, с изпънати крака и ръце, главата му беше обърната на една страна, така че се беше вторачил в стената с

характерното за мъртвеца изражение. Лежеше там в локва супа, сготвена от собствената му кръв, избликнала от зеещата в гърлото му огромна рана. Кръвта отдавна се беше съсирила и всмукала в пукнатините на дървения под, а цветът ѝ от ален беше станал кафяв и наоколо започваше да вонява.

Някой вече беше претърсвал стаята. Въпреки че не бе отнела много време, работата беше свършена прецизно. По оставените белези се виждаше, че е пипал специалист, някой с достатъчно опит, който изобщо не е бързал и е познавал всяко възможно скривалище, така че да не изпусне нито едно. Претърсването беше извършено най-напред из стаята и после отново се бе съсредоточило върху тялото на пода. Шевовите на самото бяха старателно разпрани, обувките също, джобовете бяха обърнати навън. Но вратата беше заключена и това не беше следа, оставена от човек, успял да открие онова, което е търсил. Точно обратното — беше доказателство, че този някой беше ударил на камък и сега се нуждаеше от време, за да размисли или да изчака, а може би и да проучи кой друг се опитва да намери същото нещо.

— Не се притеснявай, Дюй, ще го пипна — казах аз, а гласът ми прозвуча странно приглушен, сякаш долиташе от миналото.

Избърсах грижливо ключа на лампата, дръжката, затворих вратата и я оставих така, както я бях намерил. После се гмурнах в лабиринта от улички, каквото представляваше в тази си част Ню Йорк, и много скоро отново се озовах на булеварда. Беше почнало да вали.

Казваше се Нат Дрътман. Беше собственик на сградата „Хакард“, където едно време държах офис, и сега, седем години по-късно, си беше все същия, само още малко помъдрял и посивял около очите. Седеше зад бюрото си и вдигна поглед към мен така, сякаш се бяхме разделили вчера.

— Здравей, Майк.

— Здравсти, Нат.

— Радвам се да те видя.

— Благодаря — казах аз.

Този път той задържа поглед върху мен и се усмихна — една усмивка, изпълнена с надежда.

— Мина толкова време.

— Твърде много.

— Зная. — Той ме гледаше в очакване.

— Разпродаде ли вехториите от офиса ми? — попитах аз.

— Не.

— Складира ли ги някъде?

Поклати глава само веднъж.

— Не.

— Престани да се будалкаш с мен, малкият — казах аз.

Той направи характерното за Лоуър Ийст Сайд движение с рамене и остави усмивката да си виси на лицето му.

— Все още са си там, Майк.

— Не и след цели седем години, приятел — казах аз.

— Че толкова ли време мина?

— За някой, дето им иска мангизите — да.

— Кой има нужда от мангизи?

— Нат...

— Да, Майк...

Усмивката му беше непроницаема.

— Без шегички.

— Пазиш ли си ключа? — попита той.

— Не. Нямам ключ. Вече нищо нямам.

Той протегна ръка и ми подаде едно блестящо късче месинг. Поех го машинално и погледнах номера, залепен върху него — едно тлъсто 808.

— Приготвил съм ти го специално — каза той.

Напънах се, доколкото можах, да бъда гаден.

— Разкарай се, Нат.

Но той не прие позата.

— Няма защо да ми благодариш. Знаех си, че ще се върнеш.

— По дяволите! — възкликнах аз.

На лицето му се появи особено изражение. Докосна едва-едва очите му и ъгълчетата на устата му, но разбрах, че съм го засегнал.

— Седем години, Нат! Това прави страхотен наем.

Не се канеше да спори. Получих същото свиване на рамене, което си вървеше с онова странно изражение.

— За теб свалих до долар на година, докато отсъстваш.

Погледнах ключа и усетих как раменете ми се напрягат.

— Нат...

— Моля те, не казвай нищо. Просто го вземи. Помниш ли времето, когато ти беше онзи, който даваше? Помниш ли Бърни и онези хора? Спомни си...

— Добре, Нат.

Внезапно появилото се напрежение изчезна от лицето му и той се усмихна отново. Аз казах:

— Благодаря, приятел. Никога не знаеш...

От устните му се отрони лек смях и той каза:

— Ами, много добре си знам. Това прави седем долара. Седем години — седем долара.

Измъкнах още една десетачка и я оставих на бюрото му. С напълно сериозно изражение той ми върна три долара, даде ми разписка и после каза:

— Имаш си и телефон, Майк. Старият номер. И без благодарности. Оги Стрикланд дойде да ти върне онези шестстотин долара, които ти дължеше, и ми ги остави. От тях ти платих сметката за телефона. Ако ги изчислим точно, даже може нещо да ти е останало.

— Задръж го за такси по поддръжката — казах аз.

— Радвам се да те видя отново тук, Майк.

— И аз, Нат.

— Изглеждаш ми доста зле. Както преди ли ще бъде, Майк?

— Вече никога не може да бъде както преди. Да се надяваме, че ще стане по-добре.

— Разбира се, Майк.

— И все пак, благодаря ти, приятел.

— За мен беше удоволствие, Майк.

Погледнах ключа, стиснах го в юмрука си и си тръгнах. Когато бях вече при вратата, Нат каза:

— Майк...

Аз се обърнах.

— А Велда?

Не откъсваше поглед от очите ми.

— Затова ли се върна?

— Защо?

— До мен достигат най-различни истории, Майк. На два пъти дори те мярнах. Известни са ми неща, които никой друг не знае. Ясно

ми е защо изчезна. И разбирам каква е причината да се върнеш. Дори те очаквах, защото бях сигурен, че един ден ще се появиш отново. И ето че сега си тук. Като се изключат очите ти, изобщо не приличаш на себе си. Но те никога няма да се променят. Изглеждаш скапан, измършавял, много по-зле отпреди. Без обаче да се смятат очите ти, а това е най-лошото.

— Тъй ли?

Нат кимна.

— Да, за някого — каза той.

Тикнах ключа, завъртях го и натиснах дръжката. Беше като завръщане в родното огнище, когато спомените те връхлитат и все пак не си в състояние да си припомниш всички подробности. Беше предизвикателство, което изискваше сила, и това ме накара рязко да отворя вратата, защото исках да видя как беше някога и как можеше да бъде.

Бюрото й беше там, във вестибюла, с все така покритата пишеща машина отгоре и с акуратно подредените едно върху друго писма отпреди години, очакващи отговор. Последната й бележка продължаваше да си стои до телефона, а някакъв странстващ паяк я беше облякъл в одежди от прозрачни нишки.

Кошчето за боклук си стоеше там, където го бях запратил с шут, почти сцепено от ритника ми. Двата тапицирани стола и старата пейка, които използвахме за клиенти, се въргаляха до стената, където ги бях запокитил. Вратата към офиса ми зееше отворена и сякаш нишките на паяжината я бяха привързали за рамката. Зад нея видях бюрото и стола си, открояващи се смътно на фона на сивата пелена от сумрак, която беше единственото, останало от превалилия ден.

Влязох вътре, разкъсвайки с ръка паяжините, и седнах на стола. Около мен се стелеха прах и безмълвие и внезапно се пренесох в миналото, седем години назад. Зад прозорците се издигаше един съвсем различен Ню Йорк, а не онзи, който бях напуснал, защото откакто за последен път бях погледнал навън от този прозорец, старият беше срутен и съграден отново. Но там долу, на улицата, шумовете изобщо не се бяха променили. Хората също. Смъртта и разрухата — главните надзиратели на живота към страховитата бездна — си бяха

там, някои бавно, други бързо, но винаги неизменно си вървяха по същия път.

В продължение на няколко минути аз просто стоях, люлеех се на стола си, възкресявайки забравеното усещане и звука от него. Хвърлих небрежен поглед към чекмеджетата, без да си спомням какво е имало в тях и все пак изпитвах насладата от съприкосновението с познатите вещи. Бюрото беше старо, почти антика, останка от някоя солидна консервативна корпорация, която беше снабдявала служителите си с най-доброто.

Ако горното чекмедже се издърпаше докрай, отзад се отваряше малка ниша, издълбана в масивната конструкция, и когато мушнах ръка в тясното празно пространство, открих, че и другата реликва си беше на мястото. Един 45-калибров колт автоматик, първокласен модел от армията на САЩ, производство 1914 година. Съхраняван в пластмасов калъф, той все още беше добре смазан. Проверих състоянието му и установих, че беше като живо същество, сеещо смърт, с едно-единствено основно предназначение.

Върнах го на мястото му зад кутията с пълнителите, наместих отново чекмеджето и го затворих. Денят на оръжията беше седем години по-назад. Не днес.

Сега аз бях от хората, които не струваха нищо. Само една погрешна стъпка и Пат щеше да ме спипа, а там, накъдето се бях запътил, ако допуснех и най-малката грешка, те щяха да ме докопат.

Пат. Този мърляч наистина ме беше подгонил яко. Питам се дали Лари беше прав, като твърдеше, че Пат също е бил влюбен във Велда.

Кимнах разсеяно, защото той се беше променил. Освен това имаше и нещо друго. За седем години Пат трябваше да се е издигнал нагоре в служебната йерархия. Досега вече трябваше да е инспектор. Може би, ако е искал да постигне нещо, просто не са му стигнали силите, изпуснал е шанса да направи своя голям удар, за да го повишат, или пък, ако все пак беше опитал, вероятно се е провалил.

Майната му, помислих си аз. Сега се беше юрнал да спипа убиеца, а той беше едра риба. Този, който беше застрелял Ричи Коул, по всяка вероятност беше убиецът и на сенатор Нап, а може би беше и непознатият, сложил край на живота на Стария Дюй. Е, аз бях една крачка пред Пат. Сега на главата му щеше да се стовари още едно

убийство, но аз бях единственият, който беше в състояние да намери връзката между Дюй и останалите.

А това ме поставяше в центъра на събитията.

Е, добре, Хамър, казах си аз. Преди си бил глупак. Виж какво можеш да направиш сега и го направи както трябва. Тя е някъде и е жива. Жива! Но докога? И къде? Убийците действат необезпокоявани и тя вероятно е в списъка.

Протегнах разсеяно ръка към телефона, ухилих се щом чух сигнала „свободно“, после измъкнах от джоба си визитката, която ми беше дал мършавият, и набрах номера на брокерската агенция „Пиъридж“.

Той очевидно ме очакваше и когато попитах „Рикърби?“, в слушалката нещо изщрака.

— Остава ти малко време — обади се Арт.

— Не ми трябва време. Трябваш ми ти, и то веднага. Мисля, че се налага да поговорим.

— Къде си?

— В собствения си офис, благодарение на жеста на един мой приятел. Сграда „Хакард“.

— Стой там. Идвам след десет минути.

— Добре. Донеси ми един сандвич.

— Нещо за пиене?

— А, не, без такива работи. Може би само една-две „Блу Рибън“, нищо повече.

Без да отговори, той затвори. Вперих поглед в китката си, но там вече нямаше часовник. Смътно си спомнях, че го бях продал някъде и си казах, че съм пълен идиот, защото беше един чудесен „Ролекс“, а вероятно съм изпил парите от него за половин ден. Или пък ме бяха пребили заради тях. По дяволите!

През прозореца виждах часовника на сградата на „Парамаунт“. Беше шест и двацет. Улицата беше лъснала от ситния дъжд, който най-накрая беше завалял, и потокът на движението беше като гигантски червей, който се опитваше да пропълзи в търбуха на града. Отворих прозореца и от ресторантите долу до мен достигнаха ароматите на готвеща се вечеря поне на десет нации. За първи път от дълго време тази миризма ми се стори приятна. После включих нощната лампа на бюрото и отново заех мястото си зад него.

Рикърби пристигна, сложи пред мен увит сандвич и две кутии „Блу Рибън“ и седна с вяла усмивка. Беше много особена, не усмивка на дружелюбност, а на очакване — от онези, на които не отвърщаш, а по-скоро изчакаваш, докато изчезнат.

Накарах го да ме изтърпи, докато приключих със сандвича и едната бира, а после казах:

— Благодаря за всичко.

Той се усмихна отново.

— Струваше ли си?

Очите му излъчваха онова невъзмутимо спокойствие, зад което беше почти невъзможно да се проникне.

— Вероятно. Не зная. Поне засега — казах аз.

— Тогава да го обсъдим.

Аз също се усмихнах леко. Като видях как се промени лицето му, за миг се запитах как ли съм изглеждал.

— Нямам нищо против, Рикети.

— Рикърби.

— Извинявай — казах аз. — Ама нека да го направим в стил въпрос — отговор. Освен това искам аз да съм пръв.

— Не си в положение, от което можеш да диктуваш условия.

— Мисля, че съм. Тази история ми беше натресена, нали така?

Той сви рамене и ме погледна, все още запазвайки търпение.

— Това изобщо няма значение. Питай ме каквото искаш.

— Случаят възложен ли ти е официално?

Рикърби не се нуждаеше от много време, за да извърши правилната категоризация. Беше съвсем лесно да се ориентираш, стига да знаеш как, тъй че той просто леко сви рамене.

— Не. В момента с убийството на Ричи се занимава местната полиция.

— Те знаят ли кой е той?

— Предполагам, че вече са разбрали.

— И твойт отдел няма да окаже натиск?

Само се усмихна, нищо повече.

Аз казах:

— Нека да го формулирам по този начин: ако смъртта му е последствие от задача, която е изпълнявал в момента, заради случай, по който е работил, тогава твойт отдел би се заинтересувал.

Рикърби ме изгледа, а мълчанието му потвърждаваше предположението ми.

— Само че — продължих аз, — ако е станал жертва на обстоятелства, които биха могли да бъдат в ущърб на някого, тогава смъртта му ще си остане частен проблем на местната полиция и другата му самоличност ще бъде запазена в пълна тайна. Така ли е?

— Изглеждаш доста добре запознат с машинациите в нашия отдел, така че сам си прави изводите — отвърна Рикърби.

— И ще си ги направя. Бих казал, че в момента положението е висящо. Сега са те командировали заради личния ти интерес към този случай. Но не могат да те отзоват, тъй като в противен случай ти ще се оттеглиш и ще се заемеш с него самостоятелно.

— Знаеш ли, Майк, за човек, който до неотдавна беше безнадежден алкохолик, мисълта ти е ужасно бистра. — Той смъкна очилата си и преди да ги сложи отново, внимателно ги избърса. — Започвам да изпитвам жив интерес към тази страна на твоята личност.

— Нека да те осветля, приятелче. Беше си шок. Твърде бързо се вдигнах на крака и това, че внезапно се сблъсках със смъртта в трезво състояние, здравата ме раздруса.

— Не съм много сигурен — каза той. — Както и да е, продължавай с въпросите си.

— Каква беше работата на Ричи Коул?

След като замълча за момент, той каза:

— Я не ставай глупак. Естествено, че не знам. Пък и да знаех, никога не бих изнесъл подобна информация.

— Добре, с какво се занимаваше за прикритие?

Той само поклати глава и се усмихна.

Аз продължих:

— Каза ми, че ще направиш всичко възможно, за да спипаш онзи, който го е убил.

Този път мина цяла минута, преди да сведе поглед към ръцете си и после отново да го насочи към мен. За това време беше успял да извърши наум няколко бързи изчисления.

— Аз... не виждам какво значение може да има това сега — каза той. Когато млъкна, за момент мъката сгърчи устните му, после продължи. — Ричи работеше като моряк.

— Член на профсъюза?

— Да, имаше си членска карта.

ПЕТА ГЛАВА

Когато казах на човека, обслужващ асансьора в сграда „Триб“, че искам да намеря Хай, той ме изгледа някак странно. Вероятно всякакви типове са го търсили тук по никое време. Ако беше преди, това приятелче изобщо нямаше да ми задава въпроси, но сега положението беше съвсем различно. Старият Майк вече го нямаше.

Оцветени в златно, буквите гласяха: ХАЙ ГАРДНЪР. Почуках, отворих вратата и го видях. Гледаше ме втренчено, докато накрая ме позна и с едва доловимо напрежение в гласа каза:

— Майк...

Прозвуча почти като въпрос.

— Много време мина, Хай.

Но тоя винаги успяваше да си остане добро момче. Никога не беше особено придирчив. Той каза:

— Прекалено много. Вече се чудех.

— Както и много други хора.

— Но не по същите причини.

И ние се ръкувахме — двама стари приятели, които си казват здрасти далече от миналото. Навремето и двамата бяхме големи и въпреки че сега той се беше издигнал, а аз пропаднал, все пак си бяхме останали приятели, и то добри.

Той се опита да запълни огромната празнота на толкова години раздяла с една пура, тикната наред усмивката му, и успя да го направи, като ми казваше безмълвно, че всъщност нищо не се е променило, откакто за първи път двамата си бяхме поиграли на патлаци в един бар и на другия ден от тази история той беше запълнил цяла колона в пресата.

По дяволите, чели сте писанията му, познавате ни.

Седнах, махнах на нафуканата блондинка, която сега използваше за секретарка да излезе от стаята и се облегнах назад с наслада. Седем

години бяха твърде дълъг период, за да успяваш все още да се наслаждаваш, на каквото и да е.

— Приятелите. Аз все още ги имах.

— Изглеждаш скапан — каза Хай.

— Вече ме информираха.

— Истина ли е това, което чувам за теб и Пат?

— Мълвата бързо се разнася.

— Знаеш как е в този бизнес, Майк.

— Разбира се, не се напъвай да бъдеш любезен.

— Ти си глупак — засмя се той.

— Всички сме такива. Повече или по-малко.

— Вярно, ама ти си върхът. Знаеш ли какъв слух се носи в момента?

— Мога да предположа.

— Можеш друг път. Нищо не знаеш. Нямах представа какво се донася в този офис. Разбрах, когато те подбраха. Когато беше в къщата на Пат, знаех точно къде се намираш. И ако наистина искаш да си наясно, всеки път, когато беше в отрезвителното с неустановена самоличност, и за това имах информация.

— Господи, и защо не ме измъкна оттам?

— Майк — засмя се той около пурата си. — Имах си собствени проблеми. Когато не можеш сам да си оправиш бакиите, кой изобщо може да го направи? Освен това смятах, че за теб това ще бъде едно полезно изживяване.

— Благодаря ти.

— Няма защо. — Той премести пурата в другия край на устата си. — Но аз наистина се тревожих.

— Е, много мило, все пак — казах аз.

— Сега е по-зле.

Хай извади пурата си, изгледа ме многозначително, изтръска пепелта в един пепелник и впери очи в моите.

— Майк...

— Хайде, давай, Хай.

Той беше откровен. Не играеше номера. Сякаш изобщо не беше минало толкова време и ние се разправяхме за първи път.

— Ти си отрова, Майк. Приказката е тръгнала.

— За теб ли?

— Не. — Той поклати глава. — Те не закачат петото съсловие. Опитаха се да го направят с Джо Унгермах и Виктор Райзел и видях какво им се случи. Тъй че не ми бери грижата.

— И ти си се безпокоил за мен?

Хай изръмжа, запали нова пура и ми се ухили. Беше вдигнал очилата горе на главата си и човек никога не би помислил, че той е нещо повече от един безвреден мърляч, само че щеше да сбърка. След като дръпна от пурата си, той каза:

— Отдавна престанах да се тревожа за теб. Сега какво искаш от мен? След тези седем години трябва да е нещо голямо.

— Сенатор Нап.

Ами че естествено — мислеше си той, — след всичките тези седем години кой е луд да предположи, че ще се върнеш заради някаква дреболия? Майк Хамър преследва линейки. Майк Хамър внезапно станал реформатор или е зает с граждански проблем? По дяволите, всеки би се сетил. Тоя Майк няма да се върне току-така, без да е подхванал нещо голямо. Това е убийство, Майк. И каква ще бъде сензационната новина? Има хляб в тази история, нали? Надушил си следите на убиец, точно както в старите времена, и не се опитвай да ме пързалияш, защото аз вече съм виждал тези очи на тигър. Ако бяха сини или кафяви като на другите, може би нямаше да усетя, но ти имаш тигрови очи и те блестят. Така че не ме будалкай. Казвай направо. Веднага!

Нямаше нужда да изрича всичко това. Всяка дума беше изписана на лицето му, точно както ми го беше казвал преди. Сега вече не беше необходимо да го чувам отново. Стигаше ми само да го погледам.

Аз казах:

— Сенатор Нап. Той умря, докато... отсъствах.

С тих глас Хай ми напомни:

— Той не умря. Беше убит.

— Добре де. Библиотеките бяха затворени, пък и аз съм си забравил картата.

— Минаха три години откакто го убиха.

— Повече.

— Първо — защо?

— Да питаш.

— Даваш го доста нафукано.

— Знаеш ли друг начин?

— За теб — не.

— Та какво за сенатора?

— Наясно ли сме? — попита той. — Историята си е моя, нали?

— Естествено, Хай. Не изчуквам и долар, като раздувам по вестниците.

— Имаш ли няколко минути?

— Давай — казах аз.

Дори не му беше необходимо да погледне в папките. Трябваше само да запали отново тази проклета пура. Облегна се назад на стола си, дръпна силно и с уста, пълна с дим, каза:

— Лео Нап си беше още един Маккарти. И той преследваше комунистите, но имаше повече власт и по-голям престиж. Беше привърженик на крайнодесните и, като връх на всичко, беше човекът, активно подкрепящ необходимостта от скоростно ядрено въоръжаване на страната. Ето как го наричаха — Ядрената ракета, мистър Америка. Беше неумолим към боклука, с който ние се примирявахме, като стачките в Кейп Канаверал, докато цялата програма се водеше от банда тъпаци, които непрекъснато врецяха за юнионизъм и... по дяволите, прочети „Истината“ или фактическите отчети, за да разбереш какво стана. Червените ни замазват очите. Както и да е, Нап твърдо застъпваше тезата за скоростно ядрено въоръжаване.

— Значи голям.

Хай кимна.

— И после някакъв мръсник го застрелва. Убит при най-обикновена кражба с взлом.

— Сигурен ли си?

Той ме изглежда, стиснал здраво пурата между зъбите си.

— Познаваш ме, Майк. Аз съм репортер. Мразя комунистите. Смяташ ли, че не съм проучил основно тази работа?

— Мога да си представя какво си свършил.

— А сега ми дай информация.

— Можеш ли да си държиш устата затворена?

Извади пурата от устата си и се намръщи, сякаш го бях засегнал.

— Майк...

— Виж — прекъснах го аз. — Зная, зная. Но мога да ти кажа нещо горещо и искам да съм сигурен. Преди всичко да е свършило, не

трябва да се разчува. Става дума за нещо твърде голямо, за да се допускат грешки, и аз не желая да поемам никакъв риск.

— Хайде, разправяй. Зная накъде биеш. Старите ти връзки са отишли по дяволите или са съсипани и сега ти искаш да блъфирам заради теб.

— Естествено.

— Добре де, нямаш проблеми. По дяволите, вече сме го правили заедно. Няма да ни е сефте.

— И не намесвай Мерилин в тази работа. За нея ти си вече съпруг и баща и тя няма да иска отново да поемеш по пътеката на куршумите.

— О, я престани и по-добре ми кажи какви си ги замислил.

Направих го.

Облегнах се назад, казах си приказката и оставих и друг да ми помага при ваденето на кестените. Разправих му всичко от игла до конец с най-големи подробности отпреди тези седем години, без да пропусна нищо. Наблюдавах как на лицето му се сменяха различни противоположни изражения, отбелязах как заряза пурата си да гори, забравена в пепелника, регистрирах как се оживи при мисълта за всички откачени възможности, които можеха да се осъществят. Когато накрая приключих, продължих да го наблюдавам, а той, облегнат назад на стола си, запали нова пура и постепенно възвърна обичайното си самообладание. Когато заговори отново, попита направо:

— Какво искаш от мен?

— Не зная още. Може да се окаже какво ли не.

Както винаги, Хай само кимна.

— Добре, Майк. Когато е готово за взривяване, остави ме да запаля фитила. По дяволите, можем да изработим едно интервю с набелязаната жертва и да го включим в някое шоу по телевизията.

— Без шегички, приятел.

— Я по-бодро. Нещата можеха да бъдат и по-зле.

— Зная — казах аз. — Тогава вирнах нос и, разбира се, работите се объркаха още повече.

Хай се ухили и изтърси пепелта от пурата си.

— А в момента имаш ли нужда от нещо?

— Сенатор Нап...

— Сега вдовицата му се намира в лятното им имение във Финиша. Това е къщата, където беше застрелян сенаторът.

— Човек би предположил, че ще се махне оттам.

Той леко сви рамене.

— В известен смисъл би било глупост. Това беше любимата къща на сенатора и тя не иска да се разделя с нея. През останалата част от годината пребивава в жилището им във Вашингтон. Всъщност Лаура и досега си остава една от фаворитките на столицата. Истинска кукла.

— Така ли?

Той кимна мъдро, а пурата стърчеше авторитетно от устата му.

— Сенаторът беше мъж и половина и си избра жена и половина. Бяха страхотна комбинация. Дълго време няма да има втора като нея.

— Лоша работа.

— Това е положението. Виж какво, ако искаш да се запознаеш с подробностите, ще уредя да ми изпратят протокола от моргата.

— Ще ти бъда признателен.

Малко след като се беше обадил по телефони, и стаята влезе едно момче и остави на бюрото му дебел кафяв плик. Хай го вдигна, прецени тежестта му на ръка, подаде ми го и каза:

— Тук се съдържа цялата информация по убийството.

— После ще има нужда и от още.

— Разбира се — съгласи се той. — Зная как работиш.

Станах и си сложих шапката.

— Благодаря ти.

— Няма проблеми, Майк. — Той се наклони назад заедно със стола и свали очилата си. — Пази се. Изглеждаш скапан.

— Не се притеснявай.

— И все пак не си навирай главата под сатъра. За няколко години нещата могат доста да се променят. Вече не си това, което беше. Много хора ще искат да си разчистят сметките с теб точно сега.

Аз му се ухилих в отговор.

— Повечето от тях вече го направиха.

Хващате скоростната магистрала Нью Йорк, която води извън града, стигате до Кингстън и поемате по планинския път, който минава

през едно от местата с най-красивата природа на света. При Финиша отбивате на север, след пет или шест мили стигате до местността „Върбите“ и виждате дървената вила в швейцарски стил. Тя е сгушена сред планинските възвишения, охранявана е от сипкави смърчове, високи по двайсет метра, и е приласкана от буен поток, който танцува по своя път между камъните точно пред нея.

Вилата беше огромна, бяла, съвсем подходяща за сенатор и все пак изглеждаше обитаема, което я лишаваше от претенциозност. Личеше си, че в нея са вложени много пари, но това беше обяснимо, тъй като сенаторът беше страшно богат. Той си беше спечелил парите сам и ги беше харчил както на него му харесваше, а точно тази вила му беше любимата.

Подкарах нагоре по лъкатушешката алея за коли и угасих мотора пред самата къща. Когато докоснах звънеца, отвътре до мен достигна напевният му звук и след като постоях така около минута, реших да го натисна отново. Не ми отвори никой.

За да бъда съвсем сигурен, излязох през отворената порта, заобиколих къщата по една застлана с плочи пътека, която водеше към вътрешната част и извиваше между декоративните храсти. Те така успешно закриваха задния двор, че още преди да се изкачиш, не се виждаше нищо.

От едната страна имаше плувен басейн, а от другата — тенискорт. Между тях се беше сгушила малка постройка със зелен покрив и външни кабинини за душове. Очевидно това беше съблекалня.

В началото си помислих, че тук също е безлюдно, но после съвсем слабо, някъде отдалече, до мен достигна приглушена музика. Жив плет ограждаше югоизточния край на басейна и в ъгъла през заключените клони, се подаваше върхът на пъстър чадър за маса.

Останах там няколко секунди, мълчаливо загледан в нея. Беше сложила ръце под главата си, очите ѝ бяха затворени и тя се беше изтегнала под слънчевите лъчи в блажено спокойствие. Горната част на банския ѝ преливаше в зряла пищност, от която оставаш без дъх. Долната част, смъкната доста под трапчинката на пъпа като бикини, разкриваше възхитителната белота на плътта ѝ, контрастираща с тена на тялото, там, където слънцето го беше обсипвало с целувки. От дишането стомахът ѝ се вдлъбваше и после отново се издигаше в нежна заобленост. Тя се обърна леко настрани, протегна се и изпъна

пръстите на краката си, от което по стегнатите ѝ бедра заигра гъвкава вълна от мускули.

— Здравейте — казах аз.

Очите ѝ се отвориха, насочиха се сънливо към мен и тя ми се усмихна.

— Ох! — Усмивката ѝ стана по-широка и сякаш хвърли шепа красота върху лицето ѝ. — О, здравейте. — Без да ме помоли, аз ѝ подадох хавлиения халат, който беше праметнат през масата. Тя го пое, усмихна се отново и го наметна на раменете си. — Благодаря ви.

— Не е ли малко студено за тази работа?

— Не, щом си на слънце. — Тя посочи шезлонга до нея. — Моля. — След като седнах, тя сгъна своя стол и отново се настани в него. — Така, а сега, мистър...

— Хамър. Майкъл Хамър. — И аз се опитах да скалпя една усмивка за нея. — А вие сте Лаура Нап?

— Да. Познаваме ли се отнякъде, мистър Хамър?

— Никога не сме се срещали.

— Но у вас има нещо, което ми е познато.

— Едно време доста се появявах по вестниците.

— Така ли? — Прозвуча като въпрос.

— Тогава бях частен детектив.

Тя се смръщи и впери в мен изпитателен поглед, а белите ѝ зъби се открояваха с блясъка си върху сочната ѝ долна устна, която тя леко беше прехапала.

— Преди време се вдигна шум около някаква афера с една Вашингтонска агенция.

Аз кимнах.

— Спомням си добре. Съпругът ми членуваше в комитет, който беше засегнат от нея. — Тя направи малка пауза. — Значи вие сте Майкъл Хамър. — Смръщи лице още по-силно.

— Нещо повече ли очаквахте?

Усмивката ѝ беше дяволита.

— Не зная със сигурност. Може би.

— Бях болен — казах аз, като се хилех.

— Да — отвърна тя — виждам. А сега на въпроса — какво правите тук? Това част от работата ви ли е?

Нямаше смисъл да я лъжа.

— Не — казах аз. — Но има някаква връзка и вие можете да ми помогнете.

— Как?

— Имате ли нещо против да ми опишете подробностите около убийството на съпруга ви, или за вас това е твърде болезнена тема?

Този път в усмивката ѝ се прокрадна горчивина.

— Много сте прям, мистър Хамър. Както и да е, това е минало и аз не се боя да говоря за него. Ако сте имал желание, можехте да прегледате протоколите по случая. Нямаше ли да бъде по-лесно?

Оставих погледа ми да се плъзне по нея и се засмях.

— Сега вече се радвам, че дойдох.

Лаура Нап също се засмя.

— Е, благодаря ви.

— Но след като ми задавате този въпрос, аз действително прегледах материалите върху случая.

— И се оказа недостатъчно?

Свих рамене.

— Не зная. Предпочитам да чуя всичко от източника.

— Мога ли да попитам защо?

— Разбира се — отвърнах. — Изникна нещо, въз основа на което убиецът на мъжа ви може да се свърже с още едно убийство.

Лаура бавно поклати глава.

— Не разбирам.

— Това е едно шантаво предположение, нещо повече, една възможност, която се опитвам да проверя. Оръжието, с което е бил застрелян съпругът ви, е било използвано при убийството на още един човек. В този смисъл подробностите, които тогава са изглеждали незначителни, сега могат да се окажат важни.

— Ясно. — Тя се дръпна от облегалката на стола, наведе се към мен, обгърнала с ръце коленете си, а в очите ѝ просветна неприявен до този момент интерес. — Но защо тук се озовавате вие, а не полицията?

— И те ще се появят. Засега все още става въпрос за сфера на пълномощия. Но много скоро ще ви се наложи да се срещнете със служител от Ню Йорк, вероятно придружен от местните, и те ще се интересуват от същите въпроси. Аз обаче не притежавам официален документ, за да се промъкна, и затова гледах да се добера дотук първи.

Тя за пореден път пусна едва забележима усмивка и я остави да затанцува по устните ѝ, миг преди да заговори отново.

— А ако не се съглася да говоря, ще ме ударите ли?

— По дяволите — казах аз. — Никога не удрям дами. — Веждите и се вдигнаха в насмешлива изненада. — Винаги ги ритам.

Избухна в смях, приятен и гърлен, и съвсем не ми беше трудно да разбера защо тя все още беше кралица в откачената светска върхушка на столицата. Възрастта сякаш изобщо не я беше докоснала, въпреки че беше в онези най-прекрасни години малко след четирийсетте. Косите ѝ искряха с леки руси отблясъци — нюанс, който се съчетаваше безупречно с кадифеното сияние на кожата ѝ.

— Ще говоря — засмя се тя, — но ще получа ли за това награда?

— Разбира се, няма да ви ритна.

— Звучи вдъхновяващо. Какво искате да знаете?

— Разкажете ми какво се случи.

За момент тя се замисли. Очевидно подробностите бяха там, в съзнанието ѝ, все така ярки, въпреки че споменът за тях вече не събуждаше предишната болка. Накрая каза:

— Беше малко след два часа призори. Чух, че Лео стана, но това не ми направи впечатление, тъй като той често слизаше долу за среднощни закуски. Следващото, което достигна до слуха ми, беше гласът му. Той крещеше на някого и малко след това се разнесе един-единствен изстрел. Аз скочих, изтичах долу и го видях на пода. Издъхваше.

— Каза ли нещо?

— Не... извика два пъти името ми и умря. — Тя сведе поглед към нозете си и после отново вдигна очи. — Обадох се на полицията. Но не веднага. Бях стъписана.

— Случва се.

Тя отново прехапа устни.

— Полицаите бяха склонни да... с една дума, ядосаха се. Смятаха, че непознатият е имал достатъчно време да се измъкне. — Погледът ѝ се замъгли и се понесе назад във времето. — Само че аз не съм се забавила повече от няколко минути. Най-много. Всъщност може изобщо да не е минало никакво време, преди да се обадя. Просто тези първи мигове ми се губят.

— Както и да е, не се безпокойте. Тази част вече няма никакво значение.

Лаура замълча за момент и после кимна утвърдително.

— Прав сте, разбира се. Е, и тогава полицията дойде, но вече нищо не можеха да направят. Който и да беше онзи човек, той беше излязъл през френските прозорци на кабинета навън в мрака, после беше притичал през двора, през външната порта и беше изчезнал с колата си. Нямаше следи от автомобилни гуми, а отпечатъците от стъпки, които беше оставил, не доведоха до нищо.

— А къщата?

Тя ме погледна и сбърчи чело.

— Сейфът беше отворен и празен. Полицията смята, че или Лео е изненадал крадеца, след като оня вече е отворил сейфа, или пък самият крадец го е принудил да го отвори и когато Лео се е хвърлил срещу него, другият го е застрелял. По сейфа нямаше абсолютно никакви следи. Бил е отворен със съответната комбинация.

— Колко човека знаеха тази комбинация?

— Доколкото ми е известно — само Лео.

— Вестниците писаха, че в сейфа не е имало нищо важно — казах аз.

— Така е. Имаше само неколкостотин долара в брой, две — три счетоводни книги, застрахователните полици на Лео, няколко правни документа и мои бижута. Книгите и документите бяха намерени на пода непокътнати, така че...

— Какво представляваха бижутата?

— Имитация.

— В пресата беше цитирано ваше изявление за стойност някъде около хиляда долара.

Тя не се поколеба и в поведението ѝ не пролича опит да извърта.

— Така е, фалшификати на стойност хиляда долара. Те бяха имитация на оригиналните екземпляри, които пазя в трезор. Тяхната цена възлиза на близо сто хиляди долара.

— Едно фалшиво местонахождение не е по-малко основание за грабеж.

Очите ѝ показваха, че тя не беше съгласна с мен.

— Никой не знаеше, че държа там тези имитации.

— С изключение на двама души.

— О?

Аз казах:

— Вашият съпруг и убиецът.

Смисълът на думите ми най-накрая стигна до съзнанието й.

— Той не би споменал за това пред никого. Не, тук грешите. Това изобщо не беше толкова важно за него.

— Тогава защо ги бяхте сложила в сейфа?

— Съвсем нормално е да бъдат там. Освен това, както самият вие казахте, щяха да бъдат силна примамка за всеки, който не разполага с нищо по-добро.

— Защо вие не знаехте комбинацията?

— Не ми беше необходима. Това беше единственият сейф в къщата — в кабинета на Лео, а що се отнася до неговите работи, аз нямах нищо общо с тях.

— Някакви прислужници?

— По онова време имахме двама, но още тогава бяха много възрастни, сега вече покойници. Пък и бездруго не допускам някога да са подозирали, че притежавам два комплекта бижута.

— Заслужаваха ли доверие?

— Бяха с Лео през целия му живот. Да, можеше да им се вярва абсолютно.

Облегнах се назад на стола си и сега вече се опитвах да се вкопча и в най-малката възможност.

— Има ли някаква вероятност сейфът да е съдържал и още нещо, за което не сте знаела?

— Разбира се.

Приведох се напред в напрегнато очакване.

— Лео действително може да е държал там още нещо, но се съмнявам. Доколкото разбирам, имате предвид онова, което би могло да се окачестви като държавна тайна?

— Не е изключено. Сенаторът беше човек с доста високо положение в апарата на правителството.

— При това много умен — намеси се тя. — Документите от правителствено значение стояха непокътнати в сейфа му в банката и след смъртта му бяха незабавно прибрани от ФБР според указанията, които беше оставил на бележка в офиса си. — Тя изчака един момент,

като ме наблюдаваше как се мъча да се добера до някаква неясна за нея информация. После попита направо:

— Мога ли да знам какво се опитвате да разберете?

Този път нямаше отговор. Твърде лесно всичко се сведе до далеч не необичайно съвпадение. Едно и също оръжие беше използвано при две убийства. Случва се доста често. Тези две убийства бяха разделени от години и по всички факти личеше, че нямат никаква връзка помежду си.

— Беше само един опит, това е — казах аз. — Но изглежда, нищо не пасва.

Тя тихо каза:

— Съжалявам.

— Няма какво да се прави. — Аз станах със съзнанието, че не изпитвам никакво желание да приключа разговора ни. — Може причината действително да са били бижутата, но един истински професионалист би трябвало предварително да има точна информация за онова, което търси, а домът ви едва ли е мястото, към което би насочил удара си някой аматьор.

Лаура протегна ръка, аз я поех и ѝ помогнах да се изправи. Беше като разгъване, като движение на полегнала край камината огромна котка, която се надигаше, но беше така непринудено, че нито за миг не добиваш усещането за някаква хитрост, а забелязваш само сходство.

— Сигурен ли сте, че няма друго?...

— Може би само още едно нещо — казах аз. — Ще ми разрешите ли да огледам кабинета?

Тя кимна, като протегна ръка и докосна моята.

— Каквото пожелаете.

Остави ме сам в стаята, докато се преобличаше. Този кабинет беше място за мъж, само един мъж можеше да се чувства удобно тук, място, подредено и използвано от един мъж с вкус към живота. Бюрото беше масивно, от тъмно дърво, почти антикварно по стил, което като ефект се съчетаваше чудесно със столовете с тъмна кожена тапицерия и оригинални маслени платна на морски пейзажи. Ореховата ламперия беше с ръчно изработена дърворезба, беше много стара, добре излъскана и подходеше на износения ориенталски килим, който трябва да е бил донесен с някой клипер на заселниците от Нова Англия.

Стенният сейф представляваше малка кръгла кутия, скрита под една картина с размери два на три фута и представляваше единствената модерна вещ в стаята. Лаура отвори чекмеджето на бюрото, извади оттам картонче с цифровата комбинация и ми го подаде. Набрах собственооръчно седемте цифри и отворих вратичката. Сейфът беше празен.

Това го очаквах. Онова, което ме изненада, беше самият сейф. Представляваше модел „Грисъм 9/4д“ и изобщо не беше от вида, който човек инсталира в дома, си, за да си държи вътре фалшиви бижута или несъществени документи. Този сейф беше много повече от едно огнеупорно хранилище и проста предпазна мярка за дреболии. Беше вещ, замислена да бъде солидно обезпечена срещу крадци и на третата цифра имаше вграден обезопасяващ механизъм, който би трябвало да бъде свързан най-малко с частната линия в телефонната централа на местната полиция. Аз затворих вратичката, набрах комбинацията отново, като този път използвах вторичния номер, отворих сейфа и зачаках.

Още преди Лаура да успее да слезе долу, ченгетата довтасаха — две развълнувани млади момчета, които бяха пристигнали с един очукан форд. Приблизиха се до вратата с два патлака „полицейски специален“, извадени и заредени, и след като ги пуснах вътре, ги насочиха към корема ми, при това с вид, който говореше, че са способни да ги употребят.

По-високият от двамата ме обиколи, докато другият внимателно ме наблюдаваше и после каза:

— Кой си ти?

— Онзи, дето ви свърза.

— Я не се прави на голям хитрец.

— Проверях как действа механизмът на стенния сейф.

В усмивката му се прокрадна нещо зло.

— Не се проверява по този начин, приятелче.

— Съжалявам. Първо трябваше да ви се обадя.

Той понечи да ми отговори, но партньорът му извика от предната стая и тоя тук ме подкани с дулото на 38-калибровото си желязо да се отправя натам. Вътре стояха Лаура и ченгето. И двамата изглеждаха объркани и недоумяващи.

Лаура се беше преоблякла в черна рокля с колан, която подчертаваше дълбоките извивки на тялото ѝ, и когато пристъпи към мен, движението ѝ излъчваше гъвкавата грация на атлет.

— Майк, имаш ли представа какво...

— В сейфа ви има вграден алармен механизъм. Проверих го, за да видя дали работи. Очевидно всичко е в ред.

— Така ли е, мисис Нап?

— Ами да. Аз разреших на мистър Хамър да огледа сейфа. Нямах никаква представа, че има аларма.

— Това е единствената къща наоколо с подобна алармена система, мисис Нап. Повече или по-малко организацията е на търговски принцип.

Зад мен ченгето сви рамене и си прибра патлака обратно в кобура.

— Е, толкова — каза той. — Беше добър опит.

Другият кимна, намести шапката си и хвърли поглед към мен.

— Ще ви бъдем благодарни, ако първо ни позвъните, когато решите пак да го направите.

— Непременно. Имате ли нещо против да ви задам един въпрос?

— Не.

— Бяхте ли на смяна, когато беше убит сенаторът?

— И двамата.

— Тогава алармата задейства ли се?

Ченгето отправи към мен дълъг замислен поглед, изражението му стана напрегнато и после той каза:

— Не.

— Значи, ако убиецът е отворил сейфа, той е знаел вярната комбинация.

— Или пък — напомни ми ченгето, — той е принудил сенатора да го отвори, но знаейки, че вътре не е имало нищо важно, и понеже не е искал с внезапна намеса да подлага на риск живота си или този на жена си, сенаторът просто не е прибягнал до алармената система.

— И все пак той беше убит — възразих му аз.

— Ако познавахте сенатора, щяхте да разберете причината.

— Е, и каква е тя?

Ченгето тихо каза:

— С насочен срещу него пистолет, той би останал на мястото си, но не би пропуснал и най-малката възможност да нападне оня. Очевидно е решил, че вижда такъв шанс, и след като сейфът е бил отворен, той се е хвърлил срещу крадеца, но просто не се е оказал достатъчно бърз.

— Или пък е изненадал с нещо оня тип, след като сейфът вече е бил отворен.

— Да, все още има и такова обяснение. — Той се усмихна снизходително. — Разсъждавахме и над тези варианти. А сега имате ли нещо против да ми обясните какво е вашето място в тази картина?

— Не е ясно. Един мой приятел беше убит с куршум от същия пистолет.

— Все още не сме запознати с тази част.

— Скоро и това ще стане. Предстои ви да разговаряте с капитан Чеймбърс от Ню Йорк.

— И все пак това не обяснява вашата поява тук.

Аз свих рамене.

— Човекът беше мой приятел.

— Представяте ли някаква легална агенция за разследване?

— Вече не — казах аз. — Но имаше време, в което това ми беше работата.

— Тогава може би трябва да оставите разследването на упълномощените за това служители.

Смисълът на думите му беше очевиден. Ако Лаура Нап не беше гарантирала за мен и ако за момента не бях възприет като неин приятел, разговорът ни щеше да се проведе в местния полицейски участък. Сочеше ми голям надпис „НЕ СЕ ПРИБЛИЖАВАЙ!“ и изобщо не се шегуваше.

Направих движение с ръка, за да му покажа, че съм разбрал посланието, и продължих да ги наблюдавам. Те отдадоха чест на Лаура и си тръгнаха.

След като вече си бяха заминали, тя се обърна към мен:

— И за какво беше цялата тази работа?

Беше се отпуснала на един крак, сложила ръце на кръста си с непринуден и все пак предизвикателен маниер и леко се мръщеше, докато се опитваше да се ориентира в ситуацията.

— Не знаехте ли, че в сейфа има вградена алармена система?

Тя се замисли за момент и после хвърли поглед към стената.

— Да, сега като ме питате, си спомням, но този сейф не е отварян... от тогава и аз само се сещам, че полицаите обсъждаха някаква алармена система. Изобщо нямах представа как действа.

— Съпругът ви винаги ли държеше в бюрото си картончето с шифровата комбинация?

— Не, адвокатът го откри между вещите му. Държах го в чекмеджето, в случай че някога реша отново да използвам сейфа. Само че това изобщо не стана. — Тя замълча за момент, направи крачка към мен и отпусна ръка върху моята. — Това има ли някакво значение?

Аз поклатих глава.

— Не зная. Беше просто едно хрумване, и то не отсега. Както ви споменах, в най-добрия случай — едно безразсъдно предположение. Всичко, което съм в състояние да кажа, е, че това може да е наложило определен *modus operandi* — съответна техника на действие — обясних аз. — Възможно е убиецът на вашия мъж действително да се е стремил да докопа тези бижута. Другият човек, застрелян от него, се занимаваше... е, беше дребен контрабандист на скъпоценности. Тук вече се появява нещо общо.

За момент мислите ми ме отнесоха далеч. Отново се озовах в онази болница при леглото на един умиращ и си спомних защо така настойчиво се стремях да открия такава връзка. Усетих как някакви остри нокти раздираха вътрешностите ми, жестокото напрежение, което ме беше обхванало, всеки момент можеше да се скъса като пренавита пружина.

Единствено натрапчивата настойчивост на гласа ѝ ме измъкна обратно в настоящето.

— Майк... Майк, моля ви, Майк!

Когато сведох поглед, видях, че пръстите ми се бяха впили в плътта на ръката ѝ, съзрях безмълвната болка в очите ѝ. Пуснах я и поех дълбоко въздух, който изпълни белите ми дробове.

— Съжалявам — казах аз.

Тя разтърка ръката си и нежно се усмихна.

— Няма нищо. За минута ме оставихте, нали?

Аз кимнах.

— Мога ли да ви помогна?

— Не. Мисля, че тук за мен няма повече работа.

За пореден път ръката ѝ ме докосна.

— Не обичам нещата да приключват по този начин, Майк.

Беше мой ред да пусна една усмивка на благодарност.

— Не съм чак толкова болен. Но съм ви благодарен за загрижеността.

— Вие сте самотен, Майк. Това е страдание.

— Нима?

— Толкова отдавна живея с него, че мога да го разпозная у другите.

— Много го обичахте, нали?

За момент очите ѝ се промениха, заблестяха някак по-ярко и после тя отговори:

— Колкото и вие нея, Майк, която и да е била тя. — Пръстите ѝ леко се стегнаха. — Болката е невероятна. Успях да облекча моята с всичката тази обществена дейност, с която се опитвах да запълня дните си.

— Аз пък използвах бутилката. Беше истински ад, който продължи цели седем години.

— Но сега вече с това е свършено. Все още виждам белезите, но разбирам, че е останало в миналото.

— Така е. Допреди няколко дни аз все още бях отчаян пияница. И сега не съм нещо повече от отрепка, но поне съм трезвен. — Пресегнах се да си взема шапката и почувствах как ръката ѝ се отдели от моята. Изпрати ме до вратата и я отвори. Когато ѝ подадох ръка на сбогуване, тя я пое, а пръстите ѝ в дланта ми бяха стегнати и хладни.

— Благодаря ви, че ми отделихте от времето си, мисис Нап.

— Моля, наричайте ме Лаура.

— Дадено.

— Можете ли да ми върнете жеста?

— С удоволствие.

— Казах ви, че не обичам разделите. Ще се появите ли отново някой ден?

— Аз не представлявам нищо, за да ме чакате, Лаура.

— За някои, може би. Но вие сте интересна личност. Имате такова особено лице. Човек много трудно може да разбере какъв сте. И все пак се надявам, че някога отново ще се появите, дори и само, за да ми разкажете как се справяте.

Нежно я притеглих към себе си. Тя не се съпротивляваше. Вдигна глава, впери поглед в лицето ми и когато опрях устни до нейните, тя ме целуна непринудено и сърдечно, по начин, който по-скоро изразяваше радост от среща, отколкото тъга от сбогуване, и това докосване събуди в мен усещания, които отдавна смятах за мъртви.

Докато потеглях с колата си, тя стоеше на вратата и ме гледаше. Все още беше там, когато излязох на шосето и се скрих от погледа ѝ.

ШЕСТА ГЛАВА

Тихият глас от брокерската агенция „Пиъридж“ ме информира, че мога да се срещна с мистър Рикърби след двайсет минути в закусвалнята на ъгъла на Шесто авеню и Четирийсет и пета улица. Когато влязох, той вече седеше на една странична маса с чашка кафе пред себе си — един търпелив посивял човечец, който очевидно разполагаше с цялото време на света.

Сложих на масата собствената си чашка кафе, седнах срещу нето и казах:

— Много са ти особени присъствените часове.

Той пусна една дежурна усмивка — трениран и все пак несъзнателен жест, предназначен за всеки, който би могъл да ни наблюдава в момента. Но в очите му не се четеше търпение. Те сякаш водеха свой собствен живот, държани винаги нащрек от някаква смътна сила. Последният брой на „Нюз“ беше сгънат на вътрешната страница, където малка снимка изобразяваше под ъгъл лежащото на пода мъртво тяло на Стария Дюй. Ченгетата бяха хвърлили вината за убийството на терористите от района.

Рикърби ме изчака, докато казах:

— Днес се срещнах с Лаура Нап.

После кимна:

— Разследвахме доста щателно този вариант.

— Разбрахте ли за сейфа? Имал е вградена алармена система.

Той кимна още веднъж.

— За твоя информация ще ти кажа следното. Нито един отдел не успя да установи някаква връзка между смъртта на сенатор Нап и убийството на Ричи. Ако смяташ, че в сейфа се е намирала някаква държавна документация, дълбоко се лъжеш. Нап притежаваше дубликати на всички документи, които бяха у него, и ние ги прибрахме до един.

— Освен това и тези фалшиви бижута — добавих аз.

— Зная. Съмнявам се, че те означават нещо, дори и с оглед прикритието на Ричи. Май няма съмнение, че въпросното оръжие е било използвано за две различни цели. Всъщност, оттогава постъпи информация, че със същата марка пистолет е извършено още едно убийство, този път в Лос Анджелис. Станало е преди година, а жертвата е един търговец на употребявани коли.

— Значи идеята не я бива.

— И не е оригинална. — Той остави чашата с кафето и се взря в мен през масата. — Пък и мен не ме интересува никой друг, освен Ричи. — Той направи кратка пауза, помълча няколко секунди и после добави:

— Вече реши ли да ми кажеш каква информация получи от него?

— Не.

— Е, поне няма да ми се налага отново да те наричам лъжец.

— Зарежи тая работа.

Леката усмивка на Рикърби бавно угасна и той сви рамене.

— Тогава кажи какво искаш.

— Коул. Нужна ми е информация за него.

— Веднъж вече говорихме за това.

— Добре, каза ми, че било тайна. Но сега той е мъртъв. Ти искаш убиец, аз искам убиец и ако не се споразумеем по някакъв начин помежду си, никой не получава нищо. Това ясно ли ти е?

Пръстите му така стискаха чашата, че ноктите му побеляха от напрежението. Остави да мине цяла минута, преди да вземе окончателно решение.

— Представяш ли си колко хора търсят този... убиец? — попита той.

— И аз съм бил в този бизнес, приятел.

— Добре. Ще ти кажа следното. Не зная абсолютно нищо за последната мисия на Ричи и дълбоко се съмнявам, че ще се добера до нещо, но едно поне знам със сигурност — той изобщо не трябваше да се връща тук. Наруши заповедите и ако не го бяха убили, щеше да получи мъмрене от началството.

— Но Коул не беше новак — казах аз.

И за първи път Рикърби загуби самообладание. В погледа му се четеше объркване, смущение от този внезапен провал на нещо, което той самият беше изградил.

— Ето това е най-странното.

— Тъй ли?

— Ричи беше четирийсет и пет годишен. От 1941 работеше ту в един отдел, ту в друг, а досието му беше безупречно. Изключително стриктен човек, който за нищо на света не би нарушил заповед. Би могъл да се приспособи към ситуацията, ако това се налага, но дори и в подобен случай, пак би се съобразявал с известни разпореждания. — Той млъкна, хвърли ми един поглед над чашата си и бавно поклати глава. — Аз просто... не мога да си го обясня по никакъв начин.

— Нещо го е принудило да се върне.

Този път очите му отново възвърнаха обичайния си любезен поглед. Беше си позволил тези няколко мига и толкова. Сега пак се беше върнал към работата, същността на много дълги години самодисциплина и за случайния наблюдател изглеждаше почти безчувствен.

— Зная — каза той.

Изчакваше и ме дебнеше да му предоставя и една дума, която би могла да го прати по следите на убиеца. Използвах чашката с кафе, за да скрия собствените си мисли, прехвърлих още веднъж всички възможности, докато вече бях сигурен какво искам, и се облегнах назад.

— Имам нужда от още време — казах аз.

— Времето за мен не е важно. Ричи е мъртъв. Щеше да бъде от значение, ако можеше да го запази жив.

— Но за мен е важно.

— Колко време искаш, за да ми кажеш?

— Да ти кажа какво?

— Това, което Ричи беше решил, че е достатъчно важно, за да го сподели с теб.

Ухилих се.

— Вероятно около седмица.

Сега очите му бяха станали заплашителни, леденостудени зад очилата, всяко едно — недвусмислен ултиматум.

— Добре тогава, още една седмица. По не повече. Само гледай да я надхвърлиш и ще ти покажа номера, за които не си и помислял, когато се налага да накараш човек да се почувства нещастен.

— Дотогава бих могъл да откроя убиеца.

— Няма да успееш.

— Едно време не се справях чак толкова зле.

— Беше много отдавна, Хамър. Сега си едно нищо. Не смесвай нещата. Единствената причина, поради която все още не съм те притиснал здраво, е, защото просто не би могъл да ми скроиш някой номер. Ако смятах, че си в състояние, подходът ми щеше да бъде съвсем различен.

Станах и бутнах назад стола си.

— Благодаря ти за доброто отношение. Признателен съм ти.

— Няма защо.

— Ще ти се обадя.

— Добре. Ще чакам.

Тихият, спокоен дъжд беше завалял отново и спускаше влажна пелена над града. Беше нежен и хладен, но все още не достатъчно силен, за да прогони тълпата от тротоарите в баровете или да накара хората да се втурнат към такситата. Беше чудесен дъжд, да повървиш под него, ако не бързаш, приятен дъжд, в който можеш да се отдадеш на размисъл.

Така че аз стигнах до Четирийсет и четвърта улица и завих на запад към Бродуей, следвайки схема отпреди седем години, която бях забравил, но която все още съществуваше. Когато стигнах до „Блу Рибън“, влязох в бара, изпих една халба тъмна бира, казах здрасти на няколко познати физиономии и после се върнах в блясъка на светлината.

Нощният пазач в „Хакард“ ми беше непознат, едно старче със заспал вид, което, изглежда, просто чакаше да му изтече времето, за да може спокойно да напусне живота и да премине в комфортното състояние на мъртвец. Наблюдаваше ме, докато се разписвах в книгата за нощните посетители, закуцука след мен към асансьора и ме остави да сляза, където исках, без да каже и дума, обзет единствено от нетърпението да се върне отново в своя стол на партера.

Намерих ключа си, завъртях топката и отворих вратата.

Мислех си за това колко беше странно, че някои неща могат да затъмнят всички останали, как от най-отдалечените дебри на съзнанието ти излиза онова, което представлява незабавна реакция на внезапен стимул. Разсъждавах си по тези въпроси и докато падах, осъзнах, че някой ме беше ударил, но не достатъчно силно, дадох си

сметка, че цигареният дим, чиято миризма усетих, можеше да означава само едно — че съвсем не беше от мен и ако някой все още беше там, той беше чул, че асансьорът спира, беше разполагал с достатъчно време да угаси лампите, да ме причака и... да действа. Но времето не беше променило навика и моята реакция беше по-бърза от неговото действие.

Нещо метално ме халоса отзад по главата и се вряза във врата ми. Въпреки че падах, успях да усетя как той завъртя пистолета в ръката си, дочух изщракването на петле, дръпнато назад. Проснах се по очи, напълно безчувствен, и усетих топлата струя кръв, която се стичаше в яката ми. Лампата отново светна и върхът на някаква обувка ме подритна леко. Нечии ръце претърсиха джобовете ми, а движенията бяха съвсем професионални и пистолетът нито за миг не се отмести. Не можех да се помръдна, без тутакси да се окажа мъртъв, а състоянието ми на мъртвец беше продължило твърде дълго, за да го предизвикам отново.

Спаси ме кръвта. Раната беше голяма и кървеше достатъчно силно, за да го накара да вземе решение, че беше безсмислено да продължава. Краката отстъпиха назад, вратата се отвори, затвори и до мен достигна звукът от отдалечаващи се стъпки.

Добрах се толкова бързо, колкото можах, до бюрото си, измъкнах 45-калибровия, заредих го и натиснах дръжката на вратата. Приятелчето беше изчезнало. Знаех си, че няма да го има. Отдавна се беше изпарил. Вероятно имах късмет, защото той беше истински професионалист. И можеше да ме изчака отвън, ей така, за всеки случай и още първият му изстрел щеше да попадне точно там, където той искаше. Взрях се в ръката си. Тя трепереше твърде силно, за да успее да изпрати куршум дори близо до целта. Освен това, бях забравил да сложа патрон в затвора. В края на краищата с възрастта някои неща се променят.

С изключение на късмета. От него все още ми беше останало нещо.

Бавно обиколих офиса, като оглеждах местата, опустошени при щателното претърсване. Тършуването е било извършено бързо, но отново, по отношение на прецизността, личаха белезите на безспорния професионализъм. Нито секунда не беше пропиляна, нито едно движение не беше направено в погрешна посока и ако бях скрил нещо

важно дори и в плик, то щеше да бъде намерено. Две места, за които навремето смятах, че са достъпни единствено за мен, бяха отворени майсторски, като второто и очевидно последното, носеше белега на нарастваща раздразнителност.

Дори бюрото на Велда беше претършувано и последната бележка от нея беше захвърлена на пола, превърната от нечий крак в смачкано листче хартия, от което беше останало само началото.

Аз прочетох *Майк, скъпи...* и това беше всичко, което успях да видя.

Ухилих се без всякакъв повод, но този път сложих в гнездото един пълнител, освободих предпазителя и после мушнах 45-калибровия патлак отляво в колана си. Изведнъж изпитах познатата тежест и ме обзе съзнанието, че ето тук, под ръката ми са животът и смъртта, средството за унищожение, за бързо отмъщение и възпоменание на всички онези, които бяха намерили своя край от същото това оръжие.

Майк, скъпи...

Къде отива съвестта, когато видиш тези думи?

Кои всъщност бяха мъртвите — тези, които убиваха, или тези, които вече бяха намерили смъртта си?

Изведнъж в този момент отново се почувствах както в старите времена и вече знаех, че обратният път ще бъде дълъг, ако оживея, или твърде къс до смъртта, дори нямаше да имам време да преброя секундите.

Долу на стола старецът щеше да бъде мъртъв, защото той единствен би могъл да разпознае човека, който се беше качил тук. Името в книгата за нощни посетители щеше да бъде фиктивно и щеше да бъде хитро подправено, все едно че е било записано там предварително и докато не изникнеше някакъв мотив, убийството на възрастния човек щеше да бъде просто още едно от останалите без обяснение неща, които се случват на самотните хора или на онези, които са сами и се намират прекалено близо до един терористичен свят, изложени на опасностите на нощта.

Почистих офиса така, че никой да не може да разбере какво се беше случило, измих си главата, избърсах кървавите петна от пода и после слязох по стълбите във фойето.

Старецът се беше свлякъл на стола си и беше мъртъв, вратът му беше счупен с един-единствен професионален удар. Книгата за нощните посетители стоеше там непокътната, тъй че убиецът просто беше сложил един подправен подпис. Откъснах последния лист, уверих се, че никой не ме наблюдава и се измъкнах през вратата. Някъде към Осмо авеню накъсах листа и пуснах парченцата в канавката, калната вадичка дъждовна вода ги подхвана и ги понесе към канала на ъгъла.

Изчаках, докато дойде такси, което светеше зелено, свирнах му да се приближи и казах на шофьора къде да ме откара. Той натисна газта, отдели се от бордюра и се спусна без да бърза към пристанището, като търсеше посоченото място. Пое своя долар с мълчаливо кимване и ме остави пред бара на Бени Джо Гриси, където, ако пожелаете, можете да получите пълна програма на всякакви тъмни изпълнения. Можете да си поръчате проститутка или убийство, въобще каквото ви е необходимо, само да успеете да се вмъкнете вътре.

Ако има нещо, което бихте искали да научите за тази част от Батъри до Грантс Туум, която включва пристанищните съоръжения на Ню Йорк от двете страни на реката, или за асоциираните профсъюзи, или искате някое име да стигне до другия край на света, най-добре е да дойдете тук. Места като това могат да се открият в Лондон, Париж, Казабланка, Мексико Сити и Хонконг и ако човек се поразтърси достатъчно упорито, ще намери тяхната по-малка и видоизменена версия във всеки град на света. Просто трябва да знаете къде да търсите. А това си беше моят град.

На масата до вратата двамата, които проверяваха клиентите, направиха техния любезен знак, който означаваше „не влизай“. После дребният се надигна доста изморено, приближи се до мен и каза:

— Затваряме, приятел. Вече не пускаме клиенти.

След като не казах нищо, той се взря в лицето ми и посочи с пръст партньора си. Другият тип наистина си беше едричък и лицето му внезапно стана зло от това, че го безпокоят. Погледите ни се срещнаха, за момент той реши да следва схемата и каза:

— Без неприятности, приятелче. Не искам никакви главоболия.

— Нито пък аз, чадю.

— Тогава изчезвай.

Ухилих се, само дето си беше направо озъбване.

— Разкарай се.

Ръката ми улучи гърдите му, точно когато се обръщаше, и като се олюляваше идиотски, размахвайки ръце, той се тръшна по задник. Дребосъкът се приведе и се хвърли към мен, като си въобразяваше, че ми нанася страхотен удар, но с един ритник аз му размазах физиономията и го оставих да подсмърча до стената.

До този момент всички в бара се бяха обърнали към вратата и вече никой не разговаряше. Човек можеше да види възбудата, изписана на лицата им. Струваше им се много забавно, защото някой почти беше успял да прескочи рова с вода, само че не съвсем. Очаквах с нетърпение да видят какво ще последва, например, когато здравенякът се надигне от пода и успее да се задържи на краката си, а очевидно той самият също чакаше този момент.

В настъпилата тишина някой внезапно се обади:

— Десет към едно за Сладура — и също толкова тихо някой друг каза:

— За теб — пет към едно.

Отново с бавно движение всички се извърнаха и погледнаха към смешния дребен човечец в дъното — съсухрен и мърляв, но очевидно със слабост към залаганията, независимо от компанията. Някой се засмя и каза:

— Пепър знае нещо.

— Ами да — каза смешният човечец.

Но до този момент приятелчето беше успяло да се изправи на крака, на лицето му беше изписано колко много му харесва цялата тая работа и за проклетия ми даде ред да нанесе първия удар.

Не му причиних болка. Той ми го показва и се нахвърли отгоре ми, както и очаквах. Отново се озовах в онзи стар свят отпреди седем години, когато ближих мръсотията по пода и повръщах по него, чувствайки как вътрешностите ми се раздират, гърчейки се от онова диво засукване на кости, които поддават под още по-тежки кости, и докато на бара другите се кикотеха и крещяха, оня тип бавно ме убиваше до мига, в който накрая ми просветна, че това наистина ще стане и тогава му забих един ритник в топките. Сякаш целият свят се беше сгромолясал върху плещите му. Той се сгърчи в една бълваща купчина с изцъклени очи, пълни с омраза, в очакване на мига, когато

неописуемата болка в стомаха щеше да отмине, и щом това стана, той посегна към колана си и измъкна един трийсетсантиметров нож. В този момент настъпи краят, и то за всички, защото аз също се пресегнах, а никое острие няма шанс пред този грамадански четирийсет и петкалибров копелдак, който можеше да изтреци толкова пъти. Когато зърна лицето ми, очите му отново се изцъклиха и той каза „Съжалявам, Майк“ и да съм го оставел, защото не съм бил оня, за който ме мислел, той го разбрал, та затова да не съм го гърмял. За момент беше буквално на косъм и много добре го разбираше, после аз си прибрах желязото, без да спускам предпазителя, стъпих върху ножа, счупих го и казах на здравеняка да стане. Смешното човече на бара каза:

— Значи ми се падат общо петдесет.

— Казах ви, че Пепър знае нещо.

Здравенякът се изправи и каза:

— Нямам нищо срещу теб, Майк, това ми е работата.

Собственикът се приближи и се засмя:

— Съвсем като в старите времена, а, Майк?

— Трябва да си подбиращ биячите, Бени Джо.

— Имат нужда от малко тренировки.

— Само че не върху мен.

— Изложи се тази вечер. За момент си помислих, че Сладура ти видя сметката.

— Не и когато имам патлак.

— Че кой знаеше? И през всичкото това време ти си се разкарвал без желязото си? Разбрах, че една нощ даже Гари Мос те е поотупал. Тебе! Вече си стар, Майк.

Из бара всички очи бяха насочени към мен и ме гледаха с любопитство и учудване.

— Те не ме познават, Бени Джо.

Дребният пълен човек сви рамене.

— Ами че кой искаш да те познае? Така си измършавял. Какво ще кажеш сега да се изнесеш оттук?

— Не почвай и ти, Бени Джо — казах аз. — Не ми казвай, че и ти напираш.

— И още как. При мен постоянно се въртят разни здравеняци. Само че хич не ми трябва застаряващи мъжаги. Те все се опитват

нещо да доказват. Ще викна ченгетата и ще те подберат. Така че по-добре изчезвай, ясно?

Докато ми говореше, дори не го поглеждах, но сега не пропуснах да се обърна и да измера с очи тлъстия дребосък — едно приятелче, което познавах от петнайсет години и което трябваше да има повече ум в главата си. То цял живот се беше напъвало да припечели нещо отгоре, но сега му се налагаше да опита дебелия край.

Тъй че отправих поглед към него, бавно и невъзмутимо, видях върху лицето му отражението на собственото си изражение и казах:

— Ще ти хареса ли, ако ти размажа топките, Бени Джо? Няма кой да ме спре. Искаш ли да извъртиш един тенор за този нещастен бардак, в който се подвизаваш като собственик?

Бени Джо почти успя да направи онова, което започна. Тая игричка трябваше да завърши в Дивия запад — как човек си създава репутация, като тръшва някой здравеняк. Почти успя да измъкне 25-калибровия си патлак, но после пак си стана старият Бени Джо и беше прекъснат насред нещо, което се оказа далеч не по силите му. Изтръгнах желязото от ръцете му, изпразних го, върнах му го и казах:

— Не си търси смъртта без причина, Бени Джо.

Смешното човече на бара с току-що спечеления петдесетак, попита:

— Не ме помниш, нали, Майк?

Аз поклатих глава.

— Преди десет години, ами, преди петнайсет. Пожарът в Картанс?

Аз отново поклатих глава.

— По онова време все още бях репортер. Бейлис Хенри от „Телиграм“. Сега ми викат Пепър. Тогава добре си погърмахме с Кортес Джонсън и откачената му банда от Ред Хук.

— Това беше много отдавна, приятелю.

— Тогава вестниците писаха, че това ти бил първият случай. Беше получил поръчка от застрахователна агенция „Ейлийт“.

— Вярно — казах аз. — Спомням си този пожар. Сега вече се сещам и за теб. Така и не успях да ти кажа едно благодаря. Цялата

проклета война изкарах без една драскотина и накрая да ме треснат при някаква тъпа кражба и за малко да си изгоря вътре. Тъй че, мерси!

— За мен беше удоволствие, Майк. Премията ми беше суперновината, която пипнах с твоя помощ.

— А сега какво ново?

— По дяволите, след онова, което са виждали момчета като нас, може ли нещо да е ново?

Отпих от бирата си и не казах нищо. Бейлис Хенри се ухили и попита:

— А с теб какво става?

— Че какво да става? — Напънах се гласът ми да прозвучи достатъчно отегчено.

Номерът обаче не мина.

— Хайде, Майк. От твоите информации винаги правех най-добрите материали. Дори когато не пиша, редовно чета колоните. Човек отдавна не идва на това място, размахвайки юмруци, ако няма причина. Колко време се валя в калта, Майк?

— Седем години.

— Преди седем години никога не би насочил патлак срещу Сладура.

— Тогава не ми беше необходимо.

— А сега?

— Сега ми е необходимо — повторих аз.

Бейлис Хенри крадешком се огледа наоколо.

— Ти нямаш разрешително за това желязо, Майк.

Аз се засмях, а изразът на лицето ми го накара да замръзне.

— Да не би Капоне да е имал? Това притесняваше ли го?

Другите от бара ни бяха оставили на мира. Двамата симпатяги се бяха върнали на масата си до вратата и наблюдаваха дъжда през прозореца. Музиката от ярко осветения джубокс звучеше странно и необичайно тихо, а на нейния фон разговорите се чуваха като приглушен шум.

Една дъждовна нощ може да върши такива неща. Може изцяло да промени хода на събитията. Сякаш преразпределя времето.

— Какво? — попитах аз.

— По дяволите, Майк, защо поне за момент не се опиташ да ме чуеш? Говоря от десет минути.

— Извинявай, малкият.

— Добре де, знам какво е. Само едно нещо.

— Какво?

— Кога ще ми го зададеш?

Погледнах го и отпих глътка от бирата си.

— Големия въпрос. Тоя, дето дойде тук, за да го зададеш на някого.

— Много разсъждаваш, Бейлис.

Той направи кисела физиономия.

— А, мога и още. Нацелил си някоя едра риба. Това място е особено, като пазар на крадци. Тук случайни хора не идват, защото си е специално място за специални хора. Искаш нещо, нали?

Помислих един момент и после кимнах.

— И какво можеш да ми предложиш?

Осеяното му с бръчки лице се вдигна към мен и на него цъфна една огромна усмивка.

— По дяволите, човече, за теб направо всичко.

— Познаваш ли един тип на име Ричи Коул? — попитах аз.

— Разбира се — каза той небрежно. — Държеше стая над моята. Беше ми добър приятел. Проклет контрабандист, който уж беше посредствен, но се оказа много по-едра риба, защото имаше мангизи, дето дребните пласъори изобщо не могат да помиришат. И все пак си беше готин.

Ето как плетката можеше да започне да се разплита в Ню Йорк, стига да знаеш откъде да я подхванеш. Преплитащите се събития и личности накрая могат да те отведат на кръстопът, където стои някой, и той само с едно махване на ръката може да те отпрати на вярната следа, стига да реши да го направи. Но и самото заплитане съвсем не е проста работа. То е резултат от смесване, преливане и забъркване години наред и въпреки че отговорът изглежда почти случайна работа, всъщност изобщо не е така.

— Още ли живее, там?

— Ами. Отдавна се премести. И вече не е контрабандист.

— Откъде знаеш?

Бейлис изгрухтя и довърши бирата си.

— Че защо един моряк ще държи обзаведена стая, докато го няма?

— Това пък откъде го знаеш?

Дребосъкът сви рамене и махна на бармана да се приближи.

— Майк, аз съм бил там. Много бира сме изпили заедно. — Той ми подаде нова халба и вдигна собствената си. — Ричи Коул беше момче, което направи доста мангизи, приятелю, не забравяй това. Щеше да ти хареса.

— Къде се намира квартирата му?

Бейлис пусна една широка усмивка.

— Я стига, Майк. Казах ти, че е приятел. И ако сега случайно е в беда, не смятам да му утежнявам положението.

— Не можеш — казах аз. — Коул е мъртъв.

Съвсем бавно той остави халбата на бара, обърна се с лице към мен, а челото му се набразди от бръчки.

— Как така?

— Застрелян.

— Знаеш ли какво, Майк? Винаги съм си мислел, че някой ден ще му се случи. Беше си му в картите.

— Какво искаш да кажеш?

— Видях му патлаците. Имаше си ги таман три в един куфар. И освен това ме използваше за някои неща.

След като не отговорих, той сви рамене и се усмихна.

— Аз съм стара пушка, Майк. Помниш ли? Някои работи, дето ги зная отдавна, зализаните момченца по вестниците и досега не са ги научили. Все още имам връзки, които ми снасят по някой и друг долар тук-таме. Пък и нямам проблеми, правил съм толкова услуги, че сега ми се връщат, а, повярвай ми, тая работа с пенсията изобщо не стои така, както ти се вижда на пръв поглед. Тъй че аз си изкарвам по малко долари с добре подбрани указания и умни идеи. Сега за Коул — така и не успях да разбера какво точно беше нацелил, но без съмнение той се домогваше до някаква специална информация.

— Колко специална?

— Е, за мислещ човек като мен си беше специална, защото някой дребен контрабандист, за какъвто той се представяше, нямаше да се стреми да научи онова, което той искаше да знае.

— Хитро — обадох се аз. — Ти това каза ли го на Коул?

— Естествено — ухили се Бейлис, — но ние и двамата бяхме врели и кипели в онова, което вършихме, и се разбирахме само с един

поглед. Никога не бих го дебнал.

— Хайде да отидем да огледаме квартирата му.

— Хайде първо да ми кажеш какъв беше той в действителност?

В момента си беше истинска драка, един Бейлис Хенри от старите времена, още преди да се пенсионира, най-добрият в тази тематика, сбръчкано човече, което обаче нямаше намерение да отстъпи и сантиметър.

Изобщо не ми пукаше за националната сигурност, както пишат по книгите, и затова казах:

— Ричи Коул беше федерален агент и остана жив достатъчно дълго, за да ме въвлече в тази история.

Той изчака известно време, като ме наблюдаваше, после сви решително рамене и нахлупи шапката над очите си.

— Ти даваш ли си сметка в какво се забъркваш? — попита ме той.

— И преди съм бил гърмян — казах аз.

— Да, ама все още не си бил мъртъв.

Жилищната кооперация беше една сграда от червеникавокафяв камък в Бруклин, която по войнишки маниер беше застанала рамо до рамо с още петдесет такива — цяла редица четириъгълници като лица, а прозорците й наподобяваха мрачните безизразни очи на удушен мъртвец с подпухналия език на малка каменна веранда, сякаш висеща от зейналата му уста.

Останалото вече не беше особено трудно, не и когато си се родил в този град, а и бездруго нямаш какво да губиш. Бейлис каза, че стаята била на партера откъм гърба на сградата, тъй че ние минахме в задния двор през мазето три къщи по-нататък, прескочихме дъсчените огради, които разделяха един куп боклук от друг, докато накрая се добрахме до прозореца, който ни трябваше, и се вмъкнахме вътре. Никой не ни видя. Или пък, ако все пак ни бяха видели, бяха решили да си траят. Ето какво местенце си беше.

В широкия колкото пръст лъч на джобното фенерче успях в тъмнината да открия един диван, евтино кресло, бюфет и бюро. За обзаведена стая под наем, обстановката тук носеше белезите на лично присъствие, което пасваше с онова, което беше предположил Бейлис.

Съществували са моменти, в които Ричи Коул е пожелавал нещо повече от най-елементарните човешки удобства, които трудно можеше да очаква в квартал като този.

Във вградения гардероб висяха някакви дрехи: тренчкот, плътно дънково яке и няколко ризи от груба материя. В единия ъгъл се виждаха чифт стари рибарски ботуши до над коленете и едни износени туристически обувки. В шкафа имаше бельо и няколко спортни фланелки, но нищо, което би подсказало, че Коул съвсем не е бил онова, за което се е представял.

Мястото, където открих отговора, беше бюрото. За всеки друг той не би имал никакъв смисъл, но за мен това наистина беше отговор. Ужасен, вледеняващ отговор, който сякаш ме връхлетя като облак, който смазваше и разкъсваше, докато си помислих, че всеки момент ще се пръсна.

Коул притежаваше един съвсем обикновен евтин фотоалбум. В него можеха да се видят обичайните снимки на какво ли не — от пивоварната Фокинг до моста Сан Франциско; снимки на Коул с разни момичета, на други момичета с други момчета, или просто на сами момичета — по подобие на хиляди други моряци, които се опитват да поддържат визуално подобие на живота.

Но още на първите няколко страници от албума юмрукът се заби в стомаха ми, тъй като на тях беше Коул отпреди много време, седеше на една маса в някакъв бар, отзад се виждаха няколко типа от ВВС, от едната му страна стояха двама редници от Осма ескадрила, а от другата... Там, до Ричи Коул, беше Велда.

Прекрасна, с черни гарванови коси, вързани на дълга конска опашка, гърдите ѝ, изпълнили до краен предел роклята без ръкави, сякаш заплашваха всеки момент да се освободят. Устните ѝ бяха нарочно навлажнени, а усмивката ѝ — преднамерено лукава. Единият от редниците я гледаше с нескрито възхищение.

Бейлис прошепна:

— Какво ще кажеш, Майк?

Аз поклатих мълчаливо глава и отгърнах един лист.

— Нищо.

Няколко страници по-нататък се появи отново. На едната снимка стояха пред някаква кръчма заедно с един войник и момиче в униформата на WREN^[1], а на другата — до останките на разрушена от

бомби сграда. До нея беше застанал същият войник, но момичето беше друго. В този албум нямаше нищо необичайно. Снимките вътре бяха сложени там отдавна. Както и писмата. Шест от тях бяха от 1944 година, адресирани до Коул, виждаше се номерът на някаква пощенска кутия в Ню Йорк и въпреки че съдържанието им беше съвсем безобидно, от него личеше, че двамата ги свързваше трайно познанство. Там беше и името на Велда, смешното „В“, което тя изписваше, зеленото мастило, което винаги използваше, и независимо от съзнанието, че по онова време дори не бях подозирал за съществуването ѝ, омразата, която в момента изпитвах към Коул, беше болезнена. Радвах се, че е мъртъв, но ми се искаше да съм го убил аз. Поех дъх, задържах го за момент, после бавно издишах и вече не беше чак толкова зле.

Усетих, че Бейлис ме докосва по ръката и казва:

— Добре ли си, Майк?

— Разбира се.

— Намери ли нещо?

— Нищо съществено.

Изръмжа под нос.

— Задръстил си се с боклук.

— Това си е мой специалитет — съгласих се аз. — Хайде да се махаме оттук.

— Ами онези пистолети? Куфарът му трябва да е тук някъде.

— Не ни трябва. Да тръгваме.

— Значи си открил нещо. Би могъл да задоволиш любопитството ми.

— Добре — казах аз. — Излезе, че Коул и аз сме имали общ приятел.

— Това има ли някакво значение?

— Може би. Сега да изчезваме.

Той излезе пръв, аз го последвах и спуснах прозореца. Минахме по същия път, прехвърлихме се през дъсчените огради, които бяхме прескочили и на идване — първо Бейлис, подбутван от мен, и след него аз. Точно прехвърлях последната, когато внезапно до ръката си чух хрущене на дърво, а после почувствах как нещо подръпна ръкава ми към гредата. В този момент инстинктът и мигновената реакция ме сграбчиха отново и аз се строполих върху Бейлис, като в същото време

измъкнах 45-калибровия и без дори да мога да се ориентирам откъде идваха безшумните изстрели, аз гръмнах с оглушителния трясък на този тежък мускет, който раздра ноцта и с отекващ тътен извести на целия свят, че птичката е жива и има зъби.

От далечината до нас достигна дрънчене на консервни кутии, трополене на нечий крак, после шумно се отвориха прозорци, разнесоха се крясъци и ние двамата побързахме да изчезнем. Вървахме по същата пътека, по която се беше измъкнал и нашият преследвач, но преднината му беше твърде голяма. Задните светлини вече се смаляваха надолу по улицата и след още няколко минути иззад ъгъла щеше да се покаже дежурната полицейска кола.

Не я дочакахме.

Шест пресечки по-нататък хванахме такси, отправихме се към бара на Ед Дейли и там слязохме. Нямаше нужда да обяснявам на Бейлис каквото и да е. Преди време самият той твърде често беше преживявал всичко това. Тресеше се целият и изглежда не можеше да престане да се налива. Вече беше излял в гърлото си две двойни, когато ме погледна с особено изражение и тихо каза:

— Господи, никога няма да се науча да си затварям устата.

Брокерската агенция „Пиъридж“ би могла да бъде каквото и да е. Бюрата, столовете, кантонерките и пишещите машини не означаваха нищо, въпреки че с тях се изчерпваше всичко. Единствено присъствието на посивелия човек с очилата, който седеше сам в ъгъла на чашка кафе, носеше определен смисъл.

— Е? — каза Арт Рикърби и аз знаех какво имаше предвид.

Поклатих глава. За момент той ме изгледа мълчаливо, а после отново отпи от чашката с кафе. Този тук много добре знаеше как да изчаква. Сега не бързаше за никъде, не се суетеше да предотвратява нещо. Просто очакваше мига на отмъщението, защото станалото беше станало, а рано или късно времето щеше да бъде на негова страна.

— Достатъчно добре ли познаваше Ричи? — попитах аз.

— Така мисля.

— Той поддържаше ли някакви връзки?

За момент лицето му помрачня, но после любопитството надделя и той остави чашката с кафе, за да извърне глава.

— По-добре обясни какво имаш предвид.

— Момичета, например — казах аз.

Когато отново се обърна, беше придобил предишното безстрастно изражение.

— Ричи беше женен. Съпругата му почина от рак през 1949.

— О? Откога се познавах?

— Бяха израснали заедно.

— Деца имаха ли?

— Не. И Ричи, и Ан знаеха, че тя е болна от рак. Въпреки това след края на войната двамата се ожениха, но не искаха да оставят деца с това непосилно бреме.

— А преди това?

— Доколкото знам, винаги са си били верни един на друг.

— Дори по време на войната?

В очите му отново проблесна ням въпрос.

— Какво се опитваш да разбереш, Майк?

— Какъв беше Ричи през войната?

Преди да бъде точно класифицирана, мисълта премина през много канали.

— Дребен агент от Отдела за специално разследване към американските ВВС. По онова време беше капитан, изпратен със секретна мисия в Англия. Между нас съществуваше негласно споразумение и нито аз някога съм го питал, нито той пожела да сподели с мен нещо за работата, която вършеше.

— Нека да се върнем на момичетата.

— Не беше девственица, ако това имаш предвид.

Разбра, че ме засегна с тези думи, макар че не знаеше причината. Почувствах как целият се напрегнах и трябваше да направя съзнателно усилие да се отпусна, преди да заговоря отново.

— С кого общуваше, докато беше тук? Когато нямаше някаква задача?

Рикърби се смръщи и с нервно движение докосна очилата си.

— Имаше... няколко момичета. Всъщност никога не съм се интересувал. След смъртта на Ан... е, това изобщо не беше моя работа.

— Но си ги познавал?

Той кимна, като внимателно ме наблюдаваше. За пореден път прехвърли бързо вариантите и взе решение.

— Имаше една Грета Кинг — стюардеса от Американските въздушни линии, с която се срещаше от време на време. И Пат Бендър от Крейг Хаус. Маникюристка, бяха приятели от години. Брат ѝ Лестър беше служил с Ричи, но го убиха точно преди края на войната.

— Изглежда не се е забавлявал кой знае колко.

— Той не търсеше развлечения. Бавната смърт на Ан уби в него желанието за подобни неща. Копнееше единствено за някаква задача, която да ангажира съзнанието му. Всъщност, виждаше се рядко дори с Алекс Бърд и ако...

— Кой е този?

— Алекс, Лестър и Ричи участваха в една и съща бойна група по време на войната. Освен че бяха истински професионалисти в работата си, свързваше ги и искрено приятелство. Лестър беше убит, Алекс си купи птицеферма в Марлборо, Ню Йорк, а Ричи остана на служба. След като Алекс се върна към цивилния живот, двамата с Ричи в известен смисъл позагубиха връзка. Знаеш какъв е кодът в тази работа — никакви приятели, никакви роднини — живот, обречен на самота.

Когато млъкна, аз попитах:

— Това ли е всичко?

Той отново започна нервно да опипва очилата си, а в очите му проблесна гневно пламъче.

— Не. Имаше още една жена, с която се виждаше понякога. Не често, наистина, но винаги очакваше с нетърпение срещата им.

Когато зададох следващия въпрос, гласът ми не прозвуча много наред.

— Сериозно ли беше?

— Не... не мисля. Случваше се рядко, а и по принцип се виждаха, само за да вечерят заедно. Според мен бяха просто стари приятели.

— Не можеш ли да си спомниш името ѝ?

— Изобщо не ми го беше споменава. А пък и аз никога не се месех в историите му.

— Май му е дошло времето.

Рикърби кимна мъдро.

— Май му е дошло времето и ти да ми кажеш някои работи...

— Не мога да ти кажа неща, които не знам.

— Така си е. — Той ме изгледа остро и продължи да чака.

— Ако информацията не е засекретена, разбери с какво точно се е занимавал през войната, с кого е работил и кои са били познатите му.

За няколко секунди той пусна мисълта през файла в главата си.

— Смяташ, че е толкова далече в миналото?

— Може би. — Записах номера си на листче от тефтер, скъсах го и му го подадох. — Офисът ми. Отсега нататък смятам да го използвам.

Той погледна цифрите, запомни ги и хвърли хартийката. Аз се ухилих, сбогувах се с него и си тръгнах.

В западната част на Четирийсетте наех стая в малък хотел, взех си от администратора кутия, хартия и здрава връв, увих 45-калибровото си желязо, написах върху пакета адреса на собствения си офис, налепих отгоре марки за един долар, пуснах го в пощата, която трябваше да приберат, и после потънах в дълбок сън почти до пладне на онова, което щеше да бъде голямото ново утре.

Вероятно все още не бях загубил онзи вид, тъй като те всички ме взеха за поредното ченге. Никой не искаше да говори, а и даже да го бяха направили, щеше да има твърде малко за казване. Една словоохотлива позастаряла дропла каза, че видяла в задния двор двама мъже, а по-късно и още един. Не, не знаела какво правели там, нито пък се интересувала, след като не били в *нейния* двор. Чула изстрела и щяла да ми покаже мястото, само дето хич не й било ясно защо не съм си свършил работата заедно с другите полицаи, ами трябвало сега пак да безпокоя всички наоколо.

Съгласих се с нея, благодарих ѝ и я оставих да ме заведе до мястото, където почти си го бях получил, докато се прехвърлях през оградата. Когато си тръгна, хъхреща и мърмореща, аз открих къде куршумът беше пробил тарабите, прескочих оградата и го изчовърках от малкото пространство с размери 2 на 4 инча в сектора от другата страна на двора. От куршума беше останало достатъчно, за да се видят нарезите, тъй че го пуснах в джоба си и отново излязох на улицата.

Две пресечки по-нагоре махнах на едно такси и се качих в него. Тогава усетих тези седем години — още първия път, когато ми се беше наложило да се появя отново и да играя твърдо, за малко да се окажа достатъчно тъп, за да ме пречукат. Имаше време, когато никога не бих

пропуснал целта с моя 45-и, а сега се радвах да вдигна с него аларма, само колкото да накара някой да търти да бяга. За момент се почувствах адски — мършав и сбръчкан под костюма си и си тръснах наум една благословия.

Ако тя наистина беше жива, щеше да ми се наложи да се справям доста по-добре от сега. Времето, по дяволите. Нямаше време. Никакво! Точно както някога. Тогава оня тип с войнишкото кепе я беше увесил на гредите и камшикът в ръката му беше нашарил голата ѝ плът с яркочервени бразди, а силата, с която всеки удар се стоварваше върху нея, я караше да се завърта така, че пищната красота на тялото ѝ, космичният мрак на косите ѝ и разлюляната ѝ гръд представляваха скверен калейдоскоп. Тогава аз прострелях с картечницата ръката му и тя падна с цопване в локвата от дрехи около краката ѝ като езическо жертвоприношение и докато той умираше, аз убих и останалите, всички до един, и двайсетте, нали толкова бяха. А после ме засипаха с онези ужасни имена — и съдията, и съдебните заседатели.

Майната му. Стига вече!

[1] Женски корпус към Британските ВМС. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Тялото беше изчезнало, но не и полицията. Двамата детективи, които разпитваха Нат недалече от асансьора, слушаха търпеливо всичко, което той им разправяше, и внимателно оглеждаха регистрационната книга за нощни посетители, която единият от тях държеше отворена. Приближих се, кимнах и казах:

— Добро утро, Нат.

Нат отправи към мен полууплашен, полуизненадан поглед, последван от свиване на рамене, което трябваше да означава, че тая работа нямаше нищо общо с него.

— Здравсти, Майк. — Той се обърна към полицаия с книгата. — Това е мистър Хамър. От 808.

— О? — Ченгето ме прецени за две секунди. — Майк Хамър. Не мислех, че все още сте тук.

— Аз току-що се върнах.

Очите му ме измериха от горе до долу и после се спряха върху лицето ми. Можеше да разчете всички симптоми, един по един.

— Аха — каза той саркастично. — Бяхте ли тук снощи?

— Аз не, драги. В града бях, с един приятел.

В ръката му автоматично изникна молив.

— Бихте ли...

— Без проблеми. Бейлис Хенри, един бивш репортер. Мисля, че живее...

Прибра молива с отегчено изражение.

— Зная къде живее Бейлис.

— Добре — казах аз. — За какво е тая дандания тук?

Преди двамата да успеят да го предупредят да си затваря устата, Нат изтърси:

— Майк, оня старец — Морис Флеминг. Убит е.

Постарах се да го изиграя колкото се може по-непринудено.

— Морис Флеминг?

— Нощният пазач, Майк. Той постъпи тук на работа, след като ти... замина.

Ченгето му махна да млъкне.

— Някой му е строшил врата.

— За какво?

Той вдигна книгата. При нормални обстоятелства никога не би ми отговорил, но аз самият твърде дълго се бях въртял в същия бизнес.

— Можеше да бъде идентифициран. Искал е да стане по лесния начин, тъй че — подписал се е в книгата, а после е убил стареца и когато си е тръгвал, е откъснал листа. — Остави ме да смея чутото и добави: — Почна ли да схващаш?

— Човек не убива за разтуха. Кой е мъртъв горе?

И двамата хвърлиха по един поглед наоколо и после отново се втренчиха в мен.

— Умник.

— Е?

— Трупове няма. Никой не е докладвал за кражба. Никакви следи от насилствено нахлуване. Ти си бил един от онези, които са си тръгнали последни. Май ще бъде по-добре да си провериш офиса.

— Непременно — уверих го аз.

Само че нямаше смисъл да си правя тоя труд. Офисът ми вече беше претърсен. За пореден път. Вратата беше отворена, мебелите — разхвърляни наоколо, а на моя стол зад моето бюро седеше Пат. Лицето му беше ледено и изпитателно, а в ръцете си въртеше кутията с пълнители за 45-калибров патлак, която беше намерил в тайника зад чекмеджето.

С лице към него и с гръб към мен и със сребърен ореол около русото на косите й, изрисуван от проникващата през прозореца светлина, стоеше Лаура Нап.

— Забавлявате ли се? — попитах аз.

Лаура бързо се обърна, видя ме и усмивка разкраси устните й.

— Майк!

— Как се озова тук?

Тя хвана ръката ми, стисна я силно за момент с усмивка на задоволство и ме остави да кацне на края на бюрото.

— Капитан Чеймбърс ме помоли да дойда. — Обърна се с усмивка към Пат, но усмивката и нямаше никакво въздействие върху

него. — Той дойде да ме види, малко след като ти си тръгна.

— Казах ти, че ще стане така.

— Изглежда, че откакто прояви някакъв интерес към мен, той също реши, че заслужавам внимание, така че ние обсъдихме в резюме всички подробности около това, което се случи... с Лео. — Усмивката ѝ угасна, а в очите ѝ се отрази болката, която я беше връхлетяла.

— Какво става, Пат, ти вече не си ли водиш архив?

— Затваряй си устата.

— В наръчника се апелира към любезно отношение с гражданите. — Пресегнах се и взех кутията с пълнителите. — Добре, че не си намерил пистолета.

— Адски си прав. Веднага щеше да бъдеш подведен под отговорност.

— Как се вмъкна тук, Пат.

— Не ми беше особено трудно. Триковете, които знаеш, не са тайна и за мен. Не се опитвай да ставаш гаден. — Измъкна от джоба си някакъв документ и го хвърли на бюрото. — Разрешително за обиск, приятел. Когато чух, че има убийство точно в тази сграда, първата ми работа беше да си го извадя.

Засмях се на яростта, която беше изписана на лицето му, и реших малко да я позасиля.

— Намери ли си онова, което търсеше?

Той стана бавно от бюрото, заобиколи го и въпреки че беше впил поглед в мен, заговори на Лаура.

— Ако не възразявате, мисис Нап, изчакайте в другата стая. И затворете вратата.

Лаура го погледна озадачена, тъй че аз ѝ кимнах. Тя стана и с гримаса на притеснение, от която очите ѝ се присвиха, напусна стаята. С леко изщракване вратата се затвори и помещението остана изцяло на наше разположение. Лицето на Пат беше все още набраздено от гняв, но този път в очите му се четяха и други неща.

— Писна ми, Майк. По-добре веднага почвай да пееш.

— Ами ако не искам?

Сега студенината изцяло беше заменила яростта.

— Добре, ще ти кажа каква е алтернативата. Ти се мъчиш да направиш нещо. Времето е против теб. И не ми подхвърляй разни боклуци, защото те познавам по-добре, отколкото ти самият себе си.

Това не е първият случай, в който възниква нещо подобно. Използваши връзките за моя сметка, опитваш се да играеш хитро — добре, аз ще направя така, че времето ти да изтече. Ще се възползвам от всяко проклето разпореждане, за да ти извадя душата. Ще пращам след теб опашка за през целия ден и всеки път, когато се размърдиш, ще ти довличат задника в офиса. Ще те задържим по всеки възможен претекст и ако се окаже необходимо да ти се скалъпи някое обвинение, и това мога да ти скроя.

Пат не лъжеше. Познавах го не по-зле, отколкото той мен. Наистина беше готов да извърши всичко онова, за което говореше, а времето беше нещо, с което аз действително не разполагах.

Станах, заобиколих бюрото и се настаних в собствения си стол. Измъкнах чекмеджето, прибрах в тайника кутията с пълнителите за моя 45-и, без да се опитвам да се показвам самодоволен заради онова, което бях направил с пистолета. После останах да седя там и се разрових в онези седем години, знаейки, че инстинктът стигаше само дотам, осъзнавайки, че нямам време да се науча отново и че оттук нататък вече всяка стъпка трябваше да бъде по прекия път към целта.

— Дадено, Пат — казах аз. — Всичко, което пожелаеш. Но първо една услуга.

— Никакви услуги.

— То не е точно услуга. Направо си е предупреждение. — Усетих, че изражението ми става ледено като неговото. — Независимо от това дали ти харесва, или не, аз съм решил да си пробвам късмета.

Той не отговори. Не беше в състояние. Беше готов отново да забие юмрук във физиономията ми и щеше да го направи, само че се намираше на твърде голямо разстояние. Постепенно успя да се овладее, докато вече пак можеше да говори и след това всички онези години работа като ченге взеха връх, той сви рамене и повече не се опитваше да ме пързая.

— За какво става въпрос?

— Нищо, което не бих успял да свърша и сам, ако разполагах с достатъчно време. Свежда се до една проста проверка на регистриран факт.

Той ме изглежда с пронизващ поглед и изчака.

— Проучи разрешителното на Велда за частна детективска практика.

В един кратък миг челюстта му увисна глуповато, после отново се прибра, а очите му засвяткаха. Стоеше там, вкопчил се в края на бюрото така, че кокалчетата му побеляха и после бавно се приведе напред, та ако замахне, този път да успее да ме достигне.

— Какъв идиотски номер си замислил? — Гласът му беше станал почти дрезгав.

Аз поклатих глава.

— Законът в щата Ню Йорк гласи, че трябва да си служил три или повече години в акредитирана полицейска агенция — градска, щатска или федерална, с чин не по-нисък от сержант, за да получиш правото да бъдеш частен детектив. Хич не е лесно да се сдобиеш с такъв документ и изисква доста сериозна работа.

Пат тихо каза:

— Тя работеше за теб. Защо не си я питал?

— Една от странностите в живота. В началото разрешителното ми изглеждаше съвсем нормално. А после така и не ми хрумна да попитам. И бездруго винаги съм се интересувал единствено от настоящето и ти много добре го знаеш.

— Копеле такова. Какво се опитваш да измъкнеш?

— Да или не, Пат.

В усмивката му нямаше и капчица хумор. Жилите на врата му се бяха изопнали над яката, а блясъкът в бледосините му очи беше смъртоносен.

— Не — каза той. — Ти си хитрец, боклук такъв, но на мен такива не ми минават. Имаш това страхотно чувство в себе си, че ще ми го върнеш тъпкано заради това, че те подгоних. Сега се опитваш да намесваш и нея. Само че, приятел, този път си сбъркал адреса. Току-що си го изпроси, малкият!

Преди да успее да замахне, аз се наклоних назад на стола си с възможно най-голямата арогантност, на която бях способен, и бръкнах в джоба си за грамаданския куршум, който бях изчовъркал от оградата. Беше си първокласен хазарт, но не съвсем блъф. Засега залаганията вървяха в моя полза и дори да не успеях, все още щях да разполагам с няколко часа преднина.

Протегнах ръка и поставих разплесканото парченце метал на бюрото.

— Не си го изкарвай на мен. Дай това за балистичен анализ, кажи ми, каквото ме интересува, а пък аз ще ти обясня откъде се взе тази дреболия.

Мисълта му прехвърляше предположения в опит да намери връзката между тях и да ги нагласи по местата им. Трудно беше да се каже какво точно си мислеше, но едно нещо надделя над всички останали. Той беше ченге. Първокласно. И търсеше убиец. Той също трябваше да си разиграе картите.

— Добре — каза той. — Не мога да си позволя никакъв риск. Не знам точно накъде биеш, но ако се окаже блъф, ще си го получиш.

Аз свих рамене.

— Кога ще разбереш за разрешителното?

— Няма да отнеме много време.

— Ще ти се обадя — казах аз.

Той се изправи и все още потънал в размисъл, се загледа над главата ми през прозореца. После разсеяно разтърка врат.

— Да не забравиш — каза той.

Обърна се, сложи си шапката и се отправи към вратата.

— Пат — спрях го аз.

— Какво?

— Искам да те питам нещо.

Някаква нотка в тона ми му прозвуча подозрително и той присви очи. Мисля, че разбра какъв щеше да бъде въпросът ми.

— И ти ли беше влюбен във Велда?

Отговорът можеше да се прочете единствено в очите му, после той отвори вратата и напусна стаята.

— Мога ли да вляза?

— О, Лаура... моля.

— Някакви неприятности?

— Нищо особено. — Тя се приближи до бюрото, седна на стола за клиенти, а на лицето ѝ беше изписано любопитство. — Защо?

— Ами, докато беше при мен... капитан Чеймбърс непрекъснато говореше за теб. Сякаш ти беше в центъра на всичко. — Тя направи пауза и се обърна с лице към мен. — Той те мрази, нали?

Аз кимнах.

— Но едно време бяхме приятели.

Много бавно веждите ѝ описаха дъги.

— Не се ли оказва, че в най-добрия случай приятелството е само временно?

— Звучи доста цинично.

— Не, просто реално. Първо има приятелства от детството. После от училище, тези, сплотени до степен на кръвно братство общности, но колко време просъществуват? С приятелите ти от армията или от флота още ли сте близки, или вече си им забравил имената?

Свих неопределено рамене.

— И тогава се оказва, че приятели са ти само онези, с които общуваш в момента. Подобни взаимоотношения или отминават с възрастта, или нещо превръща приятелството в омраза.

— Гадна система — казах аз.

— И въпреки това съществува. През 1945 Германия и Япония бяха наши врагове, а Русия и останалите — наши съюзници. Сега нашите предишни врагове са вече най-добрите ни приятели, а предишните ни съюзници — отявлени врагове.

Така внезапно беше станала сериозна, че ме разсмях.

— По принцип красивите блондинки не са философски настроени.

Но очите ѝ не ми отговориха със смях.

— Майк... това съвсем не е толкова смешно. Когато Лео... беше жив, аз се грижех за всичките му ангажименти във Вашингтон. Правя го и досега — повече или по-малко. Такова щеше да бъде и неговото желание. *Зная* как мислят онези, които управляват света. Сервирала съм коктейли на хора, чиито решения разтърсваха планетата. Виждала съм как на едно питие могат да се разпалват войни и да се унищожава приятелството между народи, продължавало поколения наред, само защото някой тъп, надут политик натегач упорито си настоява на своето. О, не се безпокой, аз *знам* какво представлява приятелството.

— Нашето просто се вкисна.

— Мъчно ти е, нали?

— Да, струва ми се. Изобщо не трябваше да става така.

— О? — В продължение на няколко мига тя ме гледаше изпитателно, а после разбра всичко. — Жената, за която говорихме... и двамата сте били влюбени в нея, така ли?

— Мислех, че съм единствен. — Тя стоеше безмълвна и ме остави да довърша. — И двамата смятахме, че е мъртва. Той продължава да мисли така и обвинява мен за онова, което се случи.

— А тя мъртва ли е, Майк?

— Не зная. Всичко е толкова странно, но ако има и най-малката вероятност преди седем години нещо да е станало и в този момент тя да се намира някъде все още жива, аз искам да го зная.

— А капитан Чеймбърс?

— Никога не би могъл да я обича колкото мен. Тя беше моя.

— Ако грешиш и тя е мъртва, може би ще бъде по-добре да не разбереш.

Физиономията ми пак цъфна ухилена. Не аз, хилеше се лицето ми. Бях вперил поглед в стената и се хилех като идиот.

— Ако е жива, аз ще я намеря. Ако е мъртва, ще открия убиеца. А после бавно, много бавно ще го разкъсам сантиметър по сантиметър, става по става, докато най-хубавото, което му остане, ще бъде смъртта.

Не си давах сметка, че почти се бях измъкнал от стола и всеки мускул се беше свил в чудовищен спазъм от връхлетялото ме желание за убийство. После почувствах как ръцете ѝ ме дръпнаха назад, отпуснах се и застинах неподвижен на стола, докато омразата в мен се разсее.

— Благодаря.

— Зная как се чувстваш, Майк.

— Нима?

— Да. — Ръката ѝ погали страната ми, а пръстите ѝ проследиха една топла пътека около челюстта ми. — Чувствах се по същия начин заради Лео. Той беше голям, а после изведнъж и съвсем без причина се оказа мъртъв.

— Съжалявам, Лаура.

— Но сега зная, че и за мен това е минало.

Аз се извъртях на стола и вдигнах поглед към нея.

В този миг тя беше великолепна, образец на симетрия, всяка извивка на възхитителното ѝ тяло меко преливаше в следващата, лицето ѝ излъчваше абсолютната красота на зрелостта, очите и устните ѝ се открояваха в ярък цвят.

Тя протегна ръка, а аз станах, повдигнах брадичката ѝ и задържах главата ѝ в това положение.

— Ти разсъждаваш, котенце.

— Налага ми се, когато съм с теб.

— Защо?

— Защото ти усещаш, че по някакъв начин смъртта на Лео е свързана с нея, а аз изпитвам същото. Този, който е убил Лео, също ще умре.

Аз пуснах брадичката ѝ, сложих ръце на раменете ѝ и я притеглих към себе си.

— Ако това е онзи, който ми трябва, ще му видя сметката и заради теб, малката.

— Не, Майк. Аз ще го направя сама. — Когато изрече това, гласът ѝ, също като моя, прозвуча леден и изпълнен с решимост. После тя добави: — Само ми го намери.

— Искаш твърде много, малката.

— Така ли? След като ти си тръгна, аз проучих всичко за теб. Не ми отне много време. Информацията беше очарователна, но не съдържаеше нищо, което не знаех още след първата минута, когато те видях.

— Беше преди много време. Вече отдавна не съм това. Цели седем години не изтрезнях и едва съвсем отскоро престанах да бъда скитник. Вероятно твърде лесно мога отново да се върна там. Не знам.

— Аз знам.

— Никой не знае. Освен това, нямам право да провеждам разследване.

— Това изглежда не е в състояние да те спре.

На лицето ми отново заигра усмивка.

— Стигаш до същността, малката.

Тя се засмя нежно — сочен, тих смях. Ръката ѝ отново докосна лицето ми.

— И тогава аз ще ти помогна да намериш своето момиче, Майк, стига да откриеш кой уби Лео.

— Лаура...

— Когато Лео умря, разследването беше съвсем формално. Те повече се вълнуваха за политическия резонанс, отколкото да открият убиеца му. Те го забравиха, но аз не съм. Мислех, че е така, но не съм била права. Никой няма да го търси заради мен — те всички обещаха и писаха рапорти, но в действителност изобщо не ги интересуваше дали

ще го открият. Но ти, Майк, ти го желаеш искрено и по някакъв начин аз усещам, че ще успееш. О, нямаш разрешително, нито власт, но аз имам пари, а това ще предостави на твое разположение много неща. Приеми ги. Ще намериш твоето момиче, а докато се занимаваш с това — или предварително, или по-късно, както ти харесва, ще откриеш и онзи, който ми трябва на мен. Утре ще ти изпратя пет хиляди долара в брой. Няма да има никакви въпроси. Никакви документи. Никакви рапорти. Дори и нищо да не излезе, няма кой да ти държи сметка.

Усещах как трепереше в ръцете ми. Не беше изписано на лицето ѝ, но раменете ѝ се тресяха от напрежение.

— Много си го обичала — казах аз.

Тя кимна.

— Колкото и ти нея.

И в този момент се оказахме твърде близки, и двамата чувстващи разтърсващия удар на непознати и внезапно зародили се чувства. Ръцете ми сякаш вече не ми бяха подвластни, плъзнаха се от раменете ѝ надолу към талията, после я обгърнаха и притеглиха тялото ѝ до моето, в следващия миг телата ни се докоснаха, после силно се притиснаха едно към друго и почти се сляха.

Тя с мъка си поемаше дъх и пръстите, които усещах толкова леки върху лицето си, изведнъж станаха хищни и ненаситни също като моите, тя ме притегли, за да срещна устните ѝ и изгарящия допир на езика ѝ, който се извиваше като змия в страстна оргия — един вик на избавление след толкова дълго време.

Тя се отдръпна, а гърдите ѝ, все още притиснати в моите, се повдигаха конвулсивно. Очите ѝ бяха влажни и светеха с блясъка на изумлението, че някога това би могло да се случи отново, и тя промълви едва чуто:

— Ти, Майк... необходим ми е мъж. Няма да бъде никой друг, освен... истински мъж. — И очите ѝ, умоляващи, потърсиха моите. — Моля те, Майк!

— Никога не трябва да се молиш — казах ѝ аз, после отново я целунах и ние намерихме нашето място във времето и пространството, две изгубени души, които нямаше защо да бързат или да бъдат предпазливи, двама души, които бяха в състояние да се насладят на чувствения дискомфорт от допира на студения кожен диван до голата плът и да изпитат удоволствие от шепота на дрехите и тихия звук от

раздиращ се шев; двама, чиито апетити твърде дълго бяха задушавани, но които все още обичаха достатъчно храната от плът, за да се втурнат невъздържано още при първата покана, а предпочитаха да вкусват и да поглъщат блюдо след блюдо, докато сред взрив от наслаждение бъде сервиран и опустошен грандиозният финал на гощавката.

Ние бяхме чревоугодници, чиито тела бяха задоволени, но съзнанието регистрираше, че това е само моментно засищане, че ще има и нови блюда, все различни и всяко още по-сочно от предишното и че те ще следват в едно непрестанно нарастващо наслаждение. Банкетът беше свършил, така че ние се целунахме и се усмигнахме един на друг, без някой от нас да се чувства гост, по-скоро бяхме домакини, и двамата обзети от една и съща стъписваща мисъл: *Къде остана миналото? Възможно ли е бъдещето да се окаже по-важно?*

Когато тя беше готова, аз казах:

— Сега нека те отведе у вас, Лаура.

— Налага ли се?

— Да.

— Бих могла да остана в града.

— Ако го направиш, това за мен ще бъде отклоняване на вниманието, което не мога да си позволя.

— Но аз живея на сто и десет мили от твой град.

— Това е само два часа на север по магистралата, отвъд хълмовете.

Тя ми се усмихна.

— Ще дойдеш ли?

Усмигнах ѝ се в отговор.

— Естествено.

Взех си шапката и придружих Лаура до вестибюла. В един-единствен момент усетих вълна от срам, която ме заля. Там на пода, смачкана от подметката на онзи, който беше убил стария Морис Флеминг и който беше стрелял в мен, се въргаляше писмото на Велда, започващо с думите *Майк, скъпи...*

Седяхме в ъгъла на бара в ресторанта на П. Дж. Мориарти на Шесто авеню и Петдесет и втора улица. От мястото ми очите му изглеждаха като ужасни дребни мъниста, увеличени от лещите на

очилата. Джон, барманът ирландец, ни сервира по една студена „Блу Рибън“ и се отдалечи безмълвно, защото усещаше онова, което витаеше из въздуха около нас.

Арт Рикърби попита:

— Докъде смяташ, че можеш да стигнеш?

— До края — отвърнах аз.

— Обаче без мен.

— Тогава сам.

Наля си бирата и я изпи на един дъх, сякаш беше вода, а той умираше от жажда, и все пак го направи с небрежен жест, който те кара да осъзнаеш, че изобщо не беше пияч, а просто вършеше работа, нещо, което трябваше да се направи.

Когато приключи, остави чашата си и се взря в мен с непроницаемо изражение.

— Просто не си даваш сметка колко си сам.

— Зная. Имаш ли да ми казваш нещо?

— А ти?

— Отпуснал си ми една седмица, приятел.

— Аха. — Той наля в чашата си останалата част от съдържанието на бутилката и остави с мокрото дъно отпечатък върху плота на бара. Когато вдигна поглед, каза: — Може и да си я взема обратно.

Аз вдигнах рамене.

— Значи си открил нещо.

— Да. И за теб също.

— Давай нататък.

Светлината от лампата над главите ни се отразяваше в очилата му и аз не можех да видя какво ставаше с очите му.

— Оказа се, че през войната Ричи е бил по-голяма риба, отколкото аз предполагах. Бил е твърде важен. Твърде.

— На неговата възраст?

— Той беше на твоите години, Майк. А през войната възрастта може да бъде колкото средство за прикритие, толкова и решаващ фактор.

— Карай по същество.

— С удоволствие. — Той направи пауза, изглежда ме и хвърли остатъка от бирата си. — Бил е командир на Седемнайсета група. —

Когато не му предложих очакваната от него реакция, той попита: — Някога чувал ли си за „Пеперуда 2“?

Скрих бръчките, които набраздиха челото ми, като допих собствената си бира и махнах на Джон за друга.

— Чувал съм. Не знам подробности. Нещо свързано с германската система за тотален шпионаж. Някои от хората там са работили за тях още от времето на Първата световна война.

Сега в очите му се беше появило нещо като респект.

— Удивителен е дори фактът, че си чувал за това.

— Аз имам приятели на удивителни места.

— Да, имал си.

Колкото можех по-бавно, аз оставих чашата на плота.

— Какво трябваше да означава това?

Тогава той вдигна поглед, очите му се впиха в лицето ми, за да не пропуснат и най-малката промяна в изражението ми, и каза:

— Оказа се, че в редките случаи, когато си е бил у дома, Ричи се е срещал с онова, твоето момиче — Велда. Познанство, останало още от военните години.

Чашата в ръката ми се пръсна и аз усетих топла струйка кръв, която потече в дланта ми. Взех хавлиената кърпа, която Джон ми подаде, и я подържах на раната, докато кръвта спря.

— Продължавай.

Арт се усмихна. Но усмивката му не се получи както трябва, в нея имаше нещо противно, което никак не подходдаше на лицето му.

— За последен път се е видял с нея в Париж, точно преди края на войната, а по това време мисията му е била във връзка с „Пеперуда 2“.

Върнах кърпата на Джон и си сложих лепенката, която ми беше дал.

— Тогава мишената е бил Джералд Ерлих. Името му все още не е било известно на никого, освен на Ричи и на врага. Схващаш ли?

— Не. — Вътрешностите ми започнаха да се преобръщат. Пресегнах се отново към бирата, но ми дойде твърде много. Единственото, което можех да направя, беше да продължа да слушам.

— Ерлих е бил ръководител на шпионска мрежа, изградена още през 1920 година. Тези агенти са били изпратени по всички краища на света със задачата да се готвят за следващата война и дори да

отглеждат деца, които също са станали агенти. Смяташ ли, че Втората световна война беше резултат единствено на политически поврат?

— Политиката не е по моята специалност.

— Е, по-скоро — не беше. Съществувала е и друга група. Тя също не е била част от машинациите на Германския генерален щаб. Те използваха тази група, правеше го и самият Хитлер, или, за да бъдем по-точни — ставаше обратното.

Вдигнах рамене, без да мога да проумея каквото и да е.

— Това е бил план за завладяване на света. Включвал е някои от най-грандиозните милитаристични и корумпирани умове, които светът е познавал. И досега се възползват както от глобалните, така и от локалните войни, за да печелят преимущество, докато един ден, когато всичко с готово, те ще могат да управляват сами целия свят.

— Ти си полудял!

— Тъй ли? — каза той тихо. — Какви сили бяха включени през 1918?

— Само няколко.

— Правилно. А през 1945?

— Всички бяха...

— Не съвсем. Имах пред вид кои бяха главните сили?

— Ние, Англия, Германия, Русия, Япония...

— Това малко стеснява рамките, нали? А сега колко *главни сили* съществуват реално?

Това, което се опитваше да докаже, беше почти невъобразимо.

— Две. Ние и червените.

— Така, сега вече стигаме до същността. Те държат в ръцете си почти всички страни в света, както и цялото им население. Те са антагонисти. Те са онези, които напират, а ние задържаме.

— По дяволите, Рикърби...

— Спокойно, приятелю, само помисли малко.

— Майната ти! Какво, по дяволите, искаш да ми изтъкнеш? Ролята на Велда в тази сделка? Имаш халюцинации, човече, съвсем си се побъркал. Ако се олея на някой запой във Вилидж, от собствените си видения мога да измъкна повече смисъл. Дори брадатите идиоти са по-разбираеми.

Устните му не се разтегнаха в усмивка, сгърчиха се.

— Изразяваш се в необичайно време. Говориш така, сякаш е жива.

Оставих репликата му без реакция. Нарочно си играех, като поклащах бирата, докато отгоре се образува пяна и преля над ръба, после я изгълтах с гримаса на удоволствие и оставих чашата.

Когато бях готов, казах:

— Значи сега червените ще завладеят света. И ще ни погребат. Е, може и това да стане, приятел, но наоколо няма да останат достатъчно червени, че да почнат отново да заселват планетата, това е сигурно.

— Не съм твърдял това — възрази Арт.

Маниерът му отново се беше променил. Хвърлих му един раздражен поглед и се пресегнах за бирата.

— Мисля, силите, които се канят да завладеят света, са си разменили местата. Завоевателят сега е поробен. Червените успяха да разкрият и в момента използват този огромен фонд информация, тази грандиозна организация, която наричаме „Пеперуда 2“ и затова свободният свят е заел защитни позиции.

Джон ме попита дали искам още една „Блу Рибън“ и аз казах да. Донесе две, наля ги, добави ги в сметката и я върна с кимване. След като си беше отишъл, аз почти се обърнах, вече не така бесен, че да не мога да говоря.

— Ти си късметлия, Рикърби. Не знаех дали да продължа да те слушам, или да ти фрасна един в мутрата.

— Имаш късмета, че реши да ме слушаш.

— Тогава довърши. Смяташ, че Велда участва в „Пеперуда 2“?

В присвиването на раменете му се съдържаше и всичко, и нищо.

— Не съм задавал толкова много въпроси. Просто не ме интересува. Единственото, което искам, е убиецът на Ричи.

— Това не е отговор на моя въпрос. Какво е твоето мнение по него?

Той за пореден път вдигна рамене.

— Изглежда наистина е участвала — каза той.

Опитах се в основни линии да обмисля чутото, тъй като нямаше много време, и попитах:

— Върху какво е работил Ричи, когато го убиха?

По някакъв начин той се беше досетил, че ще му задам този въпрос и тъжно поклати глава.

— Няма нищо общо с тази история. Задачата му по онова време беше свързана с контрабанда на злато по корабите.

— И си сигурен?

— Напълно.

— А този Ерлих?

Без да желае да се ангажира, Арт вдигна рамене.

— Мъртъв или изчезнал. Погълнат от последиците на войната. Никой не знае.

— Никой трябва да има информация — напомних му аз. — Момчетата от Голямата агенция не се отказват от мишените си така лесно. Особено, когато някоя е толкова голяма, че представлява ненадминат специалист в областта на шпионажа.

Той помисли един миг и кимна.

— Твърде възможно. Но в настоящия момент е почти сигурно, че Ерлих е мъртъв. Ако беше преживял тоталната чистка на агенти след войната, сега щеше да е прехвърлил шейсетте. Когато подземните организации на Европа се оказаха свободни от ограничения, те не разчитаха на официалното правосъдие. Знаеха много добре кои са мишените им и как да ги открият. Нямах представа колко много хора просто изчезнаха — важни и незначителни, както агенти, така и сътрудници. Много, от които имахме голяма нужда, просто потънаха в помийната яма.

— Това официално становище ли е?

— Не ставай глупак. Ние не разкриваме позицията си пред обществеността. От време на време се налага...

— Както сега, например — прекъснах го аз.

— Да, както сега. И повярвай ми, за хората е по-добре да не знаят нищо.

Зад очилата очите му се опитаха да проникнат в мислите ми и после загубиха всякакъв израз. Имаше нотка на презрение и отвращение в начина, по който той седеше там и ме разглеждаше като някакъв екземпляр под микроскоп. В този момент реших да направя решителната стъпка и попитах направо:

— Кой е Дракона?

Арт Рикърби си го биваше. Майната му, но си беше добър. Сякаш го бях попитал колко е часът, а пък той нямаше часовник. И все пак не беше чак толкова добър. Видях всичките малки неща, които се

надигнаха в него и които никой друг нямаше да забележи, наблюдавах ги как нарастват все повече и повече, докато накрая той вече не беше в състояние да ги задържи и трябваше да се освободи от тях с една реплика встрани. Тъй че, с безразличен поглед, който изобщо не му подходеше, той каза:

— Кой?

— Или кого, а Арт?

Бях го хванал натясно и той го знаеше. Беше водил с мен разговори за важни неща, но този вече му дойде твърде много. Беше повече от самия него и той не знаеше точно как да се справи. Едно можеше да се каже със сигурност — той беше стриктен човек. Пускаше всички факти през компютъра в главата си и сам си поемаше риска. Не можеше да разбере нито какво знаех, нито онова, което не ми беше известно. Но и не можеше да рискува да ми запуши устата.

Арт Рикърби си беше точно държавник. Федерален агент, наистина, ченге, всеотдаен слуга на народа, но най-вече държавник. Сега се занимаваше с висшата сигурност и цялата секретност бе отпаднала. Седяхме в бар, пиехме бира и в някакъв смисъл светът беше в краката ни. Как го беше казала Лаура? *Виждала съм как на едно питие се подпалват войни*. Сега тук положението беше почти същото.

— Не ми отговори — подканих го аз.

Той остави чашата си и за първи път ръката му бе несигурна.

— Откъде знаеш за това?

— Каж ми голяма тайна ли е?

В гласа му прозвуча остра нотка.

— Строго секретна информация.

— Добре, разясни ми какво знаеш.

— Хамър...

— Стига глупости, Рикърби. Каж ми.

Времето сега бе на моя страна. Можех да си позволя малко от него. А той не. На Рикърби щеше да му се наложи да се обади по телефона, за да информира някой по-голям, че Дракона вече не е тайна. Той хвърли наум монетата и този някой загуби. Обърна се бавно към мен, свали очилата си и ги избърса с носната си кърпа.

Бяха съвсем замъглени.

— Дракона е тим.

— „Рътгърс“ също.

Шегата увисна. Без да ѝ обърне внимание, той продължи:

— Това е кодово название на група за ликвидация. Съставена е от две части — Зъб и Нокът.

Въртях чашата в ръка, вперил поглед в нея, чакащ.

— Комунисти ли са? — попитах аз.

— Да. — Неохотата, с която отговори, беше почти осезаема. Накрая каза: — Мога да назова личности по света на ключови позиции в правителства, които напоследък са починали — някои от насилствена смърт, други — очевидно по естествени причини. Вероятно имената им ще ти бъдат познати.

— Съмнявам се. От седем години не съм в оборот.

Той отново сложи очилата си и погледна към дъното на бара.

— Питам се... — разсъждаваше той на глас.

— Този Дракон, Рикърби, след като е толкова важен, как така не се знае името му? Досега все нещо трябваше да се чуе.

— По дяволите! — възкликна той — Това беше *нашето* кодово название, не тяхното. — Направи неопределен жест и после скръсти ръце. — А сега, след като ти е известно нещо, което никой извън нашата Агенция не знае, може би ти ще ми разкажеш за Дракона.

— Разбира се — казах аз, като внимателно наблюдавах лицето му. — Дракона е убил Ричи.

Не пролича абсолютно нищо.

— И сега пак Дракона се опитва да убие Велда.

Отново нищо, но този път той попита:

— Откъде знаеш?

— Ричи ми го каза. Това бяха последните му думи, преди да умре. Така че тя не може да е обвързана с другата страна, нали?

Неочаквано той се усмихна сковано и заплашително и човек наистина не би могъл да разбере какво си мислеше.

— Кой знае — отвърна Арт. — Когато собствените им хора изпаднат в немилост, те също се превръщат в мишени. Имаме такива случаи в нашите архиви. Даже не се счита за необичайна практика.

— Копеле!

— Знаеш твърде много, мистър Хамър. Ти самият можеш да станеш мишена.

— Няма да се изненадам.

Той извади една банкнота от джоба си и я остави на бара. Джон я взе, изчисли сметката и я чукна на касата. Когато му върна рестото, Арт каза:

— Благодаря ти, че беше толкова откровен. Благодаря ти за Дракона.

— И ще го оставиш така?

— Струва ми се, че това е всичко, не си ли съгласен?

— Мръсник — казах аз.

Както ставаше от стола си, той изведнъж се спря.

— Не мислиш, че съм толкова изкуфял, нали? Дори и след седем години не бих станал чак такъв тъпак.

За момент той отново се превърна в спокойния посивял човечец, когото бях срещнал в началото, после почти с тъга кимна и каза:

— Почвам да губя проникателността си. А си въобразявах, че е безпогрешна. Какво още знаеш?

Отпих една голяма глътка от „Блу Рибън“-а и изпразних чашата. Оставих я и отново се обърнах към него.

— Ричи ми каза още нещо, което може да постави неговия убиец пред дулото на пистолета.

— И какво ще искаш за тази информация?

— Не много — ухилих се аз. — Само официална длъжност в някой отдел, за да имам право да нося оръжие.

— Както в старите времена — каза той.

— Както в старите времена — повторих аз.

ОСМА ГЛАВА

Хай Гарднър правеше запис на едно шоу и за да не го безпокоя, аз отидох при него едва след като свърши. Сега вече разполагахме с цялото празно студио, със столовете за гости, на които можехме да се отпуснем и за разнообразие — с тишина, която беше твърде необичайна за Ню Йорк.

След като запали пурата си и пусна венец дим над главата си, който очевидно му създаваше комфорт, той попита:

— Как вървят нещата, Майк?

— Продължавам издирването. Защо, какво си чул?

— По нещо тук-там — сви той рамене. — Виждали са те наоколо. — После се засмя с пурата между зъбите си и изпъна крака върху масичката за кафе. — Чух за инцидента в бара на Бени Джо Гриси. Явно си се завърнал доста напористо.

— По дяволите, нямам време за тренировки. Кой ти разказа за тая работа?

— Старият Бейлис Хенри все още спазва традиционния следобед за пийване в заведението на Тед с останалите от нашите. Знаеш, че бяхме много добри приятели.

— Какво ти разказа?

Той се ухили отново.

— Само за сбиването. Ясно му беше, че ще се разчуе. И бездруго предпочитам да науча всичко от теб.

— Естествено.

— Трябва ли да си водя записки?

— Засега не. Все още не е станало толкова важно, но можеш да ми свършиш една работа.

— Казвай.

— Как стои въпросът със задокеанските ти връзки?

Той измъкна пурата от устата си, изтърси пепелта и внимателно я огледа.

— Предполагам, че следващият въпрос ще бъде шедьовър.

— Вярно.

— Добре — кимна той. — В този бизнес си длъжен да имаш приятели. Репортерите не са аматьори, те разполагат с източници за информация и с почти толкова начини да получат сведенията, които искат, колкото и Интерпол.

— Можеш ли да изпратиш едно шифровано запитване до твоите приятели и да получиш отговора по същия начин?

След миг той кимна.

— Страхотно. Тогава разбери какво се знае за Дракона.

Пурата отново се озова в устата му, той вдъхна бавно и изпусна тънка струя дим. Аз казах:

— Това също е кодово название. „Дракон“ представлява група за ликвидация. Нашите са й сложили това име и всичко, свързано с нея, се счита за строго секретна информация, но този вид задушено се забърква най-лесно, след като веднъж вече си смъкнал капака на тенджерата.

— Не си се впуснал в разни историйки, нали?

— Казах ти, нямам време.

— По дяволите, Майк, ти наистина си се хванал здравата, нали?

— Ще си получиш своята информация.

— Надявам се, че ще бъдеш жив достатъчно дълго време, за да ми я предоставиш. Играта, която си започнал, е затрила доста хора с голям опит в тази област.

— Не съм съвсем изглупял — казах аз.

— Но не си и предишният Майк Хамър, приятел.

— Кога можеш да изпратиш информацията? — попитах аз.

— Веднага — отвърна той.

Отвън в коридора имаше телефонен апарат. Запитването беше изпратено до когото трябва по наборното устройство на Бел и препредаването беше гарантирано. Отговорът щеше да пристигне в офиса на Хай в редакцията, шифрован в редовното информационно съобщение, а в замяна се очакваше услугата да бъде върната, когато стане нужда.

— А сега какво?

— Хайде първо да хапнем и после да прескочим до офиса на едно ченге, което някога ми беше приятел.

Аз почуках, той каза „влез“ и когато видя кой идва, лицето му замръзна в такова неприветливо изражение, което си беше чисто предателство. Зад него се чувстваше цялото онова негодувание и враждебност, които преди време той беше изповръщал, само че сега съумяваше да се владее.

Доктор Лари Снайджър се беше настанил на един дървен стол, оцелял от ерата на газените лампи, а когато ми кимна за поздрав, усмивка на изненада докосна ъгълчетата на устата му.

Аз казах:

— Хай Гарднър, доктор Лари Снайджър. Мисля, че познаваш Пат Чеймбърс.

— Здравсти, Лари. Да, познавам капитан Чеймбърс.

Те си кимнаха с прозрачно лицемерна дружелюбност, после Хай взе другия стол пред бюрото и седна. Аз просто стоях там и не откъсвах поглед от Пат, за да му стане ясно, че и на мен изобщо не ми пукаше от него, след като си го просеше.

Пат прие Хай с любезно кимване, но в гласа му прозвуча остра нотка.

— На какво дължим това посещение?

— Хай проявява интерес към завършека на историята.

— Има си процедури за тези неща.

— Вие може и да си имате, но аз нямам и така ще си бъде и занапред, стари приятелю.

— Разкарай се.

Лари тихо каза:

— Може би ще се окаже полезно, че си взех чантата с медицинските принадлежности, но ако всеки от вас е запазил поне капка разум, ще си останете само на разговор, докато намерите верното решение.

— Затвори си устата, Лари — изръмжа Пат, — ти нищо не знаеш за тази работа.

— Сигурно ще се изненадаш от това, което зная — отвърна той.

Пат погледна Лари в очите и той се намръщи. После опитът от всичките тези години надделя и лицето му отново придоби непроницаемо изражение.

— Какви са резултатите от балистичната експертиза?

Той не ми отговори, пък и не беше необходимо. Разбрах по мълчанието му, че онзи куршум беше като другите. Опря се със скръстени ръце на бюрото си и когато реши, че е готов, каза:

— Добре, откъде се сдоби с него?

— Трябваше нещо да изтъргуваме, забрави ли?

Усмивката му се получи прекалено изкривена.

— Не непременно.

Само че и моята не остана по-назад.

— Майната му, прав си. Времето вече не работи срещу мен, малкият. Мога да си трая пред теб, колкото си искам.

Пат понечи да се изправи, но Лари предупредително се намеси:

— Спокойно, Пат.

Той изръмжа презрително и отново се отпусна на стола си.

В известен смисъл приличаше на Арт, мозъкът му постоянно щракаше, но той успяваше да прикрива сложните операции в главата си с хитри ходове. Само че аз познавах Пат твърде отдавна и твърде добре. Бях наясно с играта му и можех да разтълкувам признаците. Когато ми подаде фотокопието, аз се хилех още по-мръсно, а той ме остави да си вися с тази усмивчица, докато усетих как лицето ми се изопва като барабан, а хиленето ми се превръща в застинала гримаса. Когато отправих поглед към Пат, изражението му представляваше огледален образ на моето, само че в него се четеше ненавист.

— Прочети го на глас — каза той.

— Майната ти!

— А, не — настоя той с глас, който прозвуча почти бащински — покровителствен глас, в който личи насладата от поражението на противника. — Давай, чети.

Прочетох го още веднъж наум. През войната Велда е била действащ агент на Отдела за специални разследвания; за справка бяха дадени няколко кодови номера за архива във Вашингтон, а нейният чин и стаж в тези служби ѝ бяха осигурили правото да получи разрешително за частен детектив в щата Ню Йорк.

Пат почака малко и после каза:

— Е?

Върнах му фотокопието. Сега беше мой ред да вдигна рамене, после му дадох адреса в Бруклин, където беше живял Коул, и му казах

къде може да открие дупката, оставена от куршума. Питам се как ли щеше да реагира, когато намери снимката на Велда.

Той ме остави да свърша, вдигна телефона и набра някакъв вътрешен номер. Няколко минути по-късно друг полицаи донесе на бюрото му една папка. Пат я отвори, за да огледа листа, който беше вътре. Първият доклад беше достатъчен. Той захлопна папката и се залюля назад на стола си.

— Имало е два изстрела. Не са били от едно и също оръжие. Човек, считан за компетентен по тези въпроси, твърди, че второто представлява тежкокалибрен пистолет, най-вероятно 45-и.

— Какво ще кажеш за това? — попитах аз.

— Много си хитър, Майк. Пак си играеш на патлаци. Само че аз ще те спипам и тогава ще ти подпари под задника. А си убил някой с това желязо, ще дойда да гледам как ще те поразпитат на горещия стол. Още сега мога да те понатисна малко и да видя как ще те приберат на топло, но ако реша да го направя, това няма да ми стигне, за да съм доволен. Като ще ходиш някъде, искам да те гледам как стигаш до края, дето казал оня, докато се намърдаш на онова местенце два на два.

— Много съм ти признателен.

— Няма защо — усмихна се той небрежно.

Погледнах Лари и после кимнах към Пат.

— Той е болен човек, докторе. Никога няма да го признае, но той също беше влюбен в нея.

Изражението на Пат въобще не се промени.

— Нали така? — попитах аз.

Той изчака, докато Хай и аз стигнахме до вратата. Тогава се обърнах, за да го погледна още веднъж, този път твърдо решен да не си тръгна, преди да ми отговори. Той не се поколеба.

— Да, и върви по дяволите.

Когато излязохме на улицата, Хай ме поведе към един бар недалече от Триб. Избрахме си сепаре в дъното, поръчахме си по една ледена „Блу Рибън“ и щом ги донесоха, вдигнахме чаши в мълчаливост. Хай каза:

— Сега си мисля като Алиса в страната на чудесата, че нещата непрекъснато стават все по-любопитни и по-любопитни. Ти ми

отпусна малко и вече ми се иска повече. Забавно е да пишеш материали за Бродуей, да бълваш пикантерии за известни личности и въобще цялата тая боза, но по душа аз съм репортер и хич няма да ми е зле, ако се повра тук и там за разнообразие.

— Просто не знам откъде да започна, Хай.

— Ами, тогава опитай.

— Добре. Какво ще кажеш за това: „Пеперуда 2“, Джералд Ерлих.

Чашата с бира замръзна на половината път към устата му.

— Ти откъде изобщо знаеш за „Пеперуда 2“?

— Ами ти?

— Това е секретна военна информация, приятел. Знаеш ли какъв бях по онова време?

— Казвал си ми — капитан от специалните служби.

— Точно така. Бях. Но понякога това беше просто длъжност за конспирация. Използвали са ме и за някои други задачи.

— Само не ми казвай, че си бил шпионин.

— Да речем, че относно някои дейности си държах ухото лепнато за земята. Но каква е тази история за „Пеперуда 2“ и Ерлих? Остаряла е със седемнайсет години и вече изобщо не е актуална.

— Нима?

— По дяволите, Майк, когато онази нацистка военна машина... — после усети тона в гласа ми, остави чашата и ме погледна внимателно. — Хайде, Майк, казвай.

— „Пеперуда 2“ изобщо не е такава отживелица, каквато ти смяташ.

— Виж...

— А какво ще кажеш за Джералд Ерлих?

— Предполагам, че е мъртъв.

— Доказателства?

— Никакви, но, по дяволите, Майк...

— Виж, има твърде много предположения.

— Както и да е, накъде биеш? Само не ми говори за Джералд Ерлих. Осъществявал съм контакт с него по три различни повода. В първите два случая го познавах като офицер от съюзническата армия, а третия път го видях в един лагер за интернирани, но се сетих кой е чак няколко часа по-късно, след като попрерових паметта си. Когато се

върнах там, пленниците бяха прехвърлени на друго място, а камионът, който ги беше откарал, попаднал на мина, докато заобикалял един разрушен от бомби мост. Беше същият камион, в който се качил и Гизлер, полковникът от SS, дал заповед за разстрела на всички военнопленници по време на операция „Клин“.

— Видя ли тялото?

— Не, но докараха останалите и той не беше между тях.

— Значи го смятат за мъртъв?

— Че какво друго? Слушай, даже имам снимка на тоя приятел, която направих в лагера, както и на някои от оцелелите, след като ги бяха докарали. Той изобщо не беше в тяхната група.

Вкопчен в масата, аз щръкнах на стола и се приведох напред.

— Ти имаш какво?

Изненадан от острата нотка в гласа ми, той измъкна поредната пура.

— Намират се горе, в личната ми документация. — И той посочи към улицата.

— Искам да ми кажеш нещо, Хай. Тези подробности вече не те ли интересуват?

Веднага схвана въпроса ми.

— Когато напуснах армията, приятел, аз го направих завинаги. Окончателно. Никога не съм бил толкова голям, че после да ме привикват за консултант.

— Може ли да видим тези снимки?

— Разбира се. Защо не?

Вдигнах бирата си, допих я, изчаках и той да приключи със своята и после го последвах навън. Минахме отново през пресекцията на редакцията, взехме служебния асансьор и слязохме на етаж на Хай. Като се изключат няколкото нощни пазачи, мястото беше пусто — една гигантска ехокамера, която засилваше неимоверно звука от стъпките ни по застлания с плочки под. Хай отключи офиса си, светна лампата и ми посочи един стол. Нужни му бяха пет минути, за да прерови старите си папки, но накрая успя да ги намери. Това бяха 120 контактно копирани снимки, все още във военна папка, която вече беше почнала да се втвърдява и да пожълтява по ръбовете. Когато ги извади, той ми посочи един човек в горния ляв ъгъл и ми даде лупа, за да увеличи образа.

Лицето му се откри ясно и отчетливо — масивни черти, които носеха всички физически белези на войника, с нюансите, характерни за човек, свикнал да командва. Устните му бяха здраво стиснати, а очите, които гледаха презрително в обектива, бяха сурови и пронизващи.

Сякаш е знаел какво ще се случи, помислих си аз.

За разлика от останалите, лицето му не беше измъчено, по него не се четеше и следа от страх. Нито пък излъчваше унилото примирение на пленник. Отново това усещане, че всъщност той изобщо не беше един от тях. Хай посочи към снимките на оцелелите след инцидента. Въпросната личност не беше там. А телата на мъртвите бяха обезобразени до неузнаваемост.

Хай каза:

— Познаваш ли го?

Аз му подадох снимките обратно.

— Не.

— Сигурен ли си?

— Никога не забравям лица.

— Значи една възможност по-малко.

— Да — казах аз.

— Но откъде се добра до тази информация?

Аз посегнах към шапката си.

— Чувал ли си за червена херинга^[1]?

Хай се изхили и кимна.

— Хвърлил съм няколко през живота си.

— Мисля, че може да съм пипнал една. Вони.

— Хвърли я тогава. Какво се каниш да правиш сега?

— Няма да я хвърля, стари приятелю. Вони твърде противно, за да е истина. Не, има друга страна на следата Ерлих, която бих искал да изясня.

— Осветли ме.

— Сенатор Нап.

— Мистър Америка, покровителят на ядреното въоръжаване. Какво общо има той с тази работа?

— Общото е в това, че е мъртъв. Убит с куршум от същия пистолет, с който беше застрелян Ричи Коул, а това желязо изгърмя и срещу мен. Информацията, която ми даде за Нап, изяснява военното

му досие доста добре. Отишъл е като подполковник, а е излязъл като генерал-майор. Питам се дали някъде мога да свържа името му с Ерлих?

Челюстта на Хай увисна и той за малко да си изпусне пурата.

— *Нап да е работил за друга страна?*

— По дяволите, не. Ти да не би да си работил?

— Но...

— И той може да е имал длъжност за прикритие.

— За Бога, Майк, ако Нап е изпълнявал и други функции, освен тези, за които се знае, той можеше да извлече политически дивиденди и...

— А за твоите кой е знаел?

— Никой естествено. Поне досега.

— Никакви приятели?

— Не.

— Само упълномощеният екип?

— Точно. А те представляваха адски ограничен кръг.

— Мерилин сега знае ли?

— Майк...

— Кажи!

— Разбира се, веднъж ѝ разказах, но цялата тая работа е отпреди седемнайсет години. Тя ме изслуша любезно, както би постъпила една съпруга, направи няколко тъпи реплики и това беше всичко.

— Но въпросът е, че знае.

— Е, да. И какво от това?

— Може би същото се отнася и за Лаура Нап.

Хай се облегна назад, стиснал пурата между зъбите си.

— Ей, момче — каза той, — ти наистина си предпазлив. Ще измислиш разумни доводи за какво ли не, само отново да се видиш с тази мацка, нали?

Засмях се в отговор.

— Възможно е — казах аз. — Може ли да взема тази снимка на Ерлих?

Хай извади една ножица от бюрото си, изряза снимката на нацисткия агент и ми я подаде.

— Приятни забавления, но да знаеш, че преследваш призрак.

— Така излиза. Но поне, ако достатъчно потичаш нагоре-надолу, все нещо ще се появи.

— Аха, като някоя мацка, например.

— Аха — повторих аз, взех си шапката и излязох.

Дък-Дък Джоунс ми каза, че вече са изтеглили полицаия от квартирата на Стария Дюй. Появила се някаква роднина, една възрастна дама, която твърдяла, че била негова доведена сестра, и беше поела работите на Дюй в свои ръце. Единственото, което не можеше да пипне, се оказа будката за вестници и списания, която той беше завещал на Дък-Дък с едно изненадващо писмо, оставено на Бъки Харис — собственика на бар „Детелина“. Даже самият Дък-Дък не можа да повярва, но сега гордостта на собственика беше надделяла и той се радваше да продължи онова, което старецът беше изоставил.

— Слушай, Дък-Дък — казах му аз на ухо, — още преди да очистят Стария Дюй, един приятел му беше оставил нещо за мен.

— Тъй ли? Какво, Майк?

— Не зная. Някакъв пакет или нещо друго. Може би плик. Както и да е, видял ли си нещо с моето име да се подмята тук? Или пък ненадписано?

Дък сгъна един вестник и го подаде на чакащия клиент, връчи му рестото и отново се обърна към мен.

— Нищо не съм видял, Майк. Честно. Пък и къде тук можеш да скриеш нещо? Искаш ли да огледаш?

Поклатих глава.

— Ами, досега щеше да го намериш.

— Добре, какво да направя, ако излезе отнякъде?

— Запази го, Дък. Пак ще дойда... — Взех един вестник и му оставих монета от десет цента.

Точно си тръгнах и Дък ме спря.

— Ей, Майк, ще изпълняваш ли пак поръчки тук? Дюй ти е давал някои неща.

— Имай ме предвид, Дък. Ще прибера всичко след ден-два.

Махнах му, изчаках светофара и, пресичайки града, се отправих към западната част. Разходката беше дълга, но крайната й цел беше един приятел, който ми дължеше двеста долара и можеше да ми ги

изплати на момента. После се метнах на едно такси до агенцията за коли под наем на Четирийсет и девета улица, избрах, без да бързам, един двуметров форд и се насочих към Уест Сайд Драйв.

Денят се оказа хубав, беше почти пладне, слънцето прежуряше и след като се озовах на скоростна магистрала Ню Йорк, широкият асфалтов път беше почти изцяло на мое разположение. Карах с разрешените шейсет мили, от време на време някоя кола профучаваше като метеор, но иначе преходът беше спокоен и изпреварих само няколко камиона. Точно преди да стигна Хариман, забелязах отзад още една кола. Следваше ме на около четвърт миля, без да скъсява дистанцията. Петнайсет мили по-нататък, при входа Нюбърг, все още беше там, тъй че аз натиснах газта и качих на седемдесет. За момент дистанцията се увеличи, после другата кола успя да навакса и задържа така. По-нататък, точно преди изхода на Ню Полц, започна да ускорява, приближи се, задмина ме и продължи напред. Беше тъмносин буик спешъл, шофьорът седеше вяло зад волана и когато ме изпревари, цялото напрежение падна от плещите ми. Това, което беше направил току-що, представляваше типичен номер на човек, шофирал твърде продължително — закача се зад някоя кола, докато му писне, и после се втурва напред, за да си намери нова, която да му определя скоростта. Отново намалих на шейсет, минах бариерата за такси при Кингстън, навлязох в шосе 28 и се отправих към дървената вила на име „Върбите“. Когато угасих мотора на колата, откъм дърветата зад къщата до мен достигна музика. Разбрах, че тя ме очаква.

Лежеше на тревата при края на басейна, изтегнала се на голяма хавлиена кърпа, положила лице върху сплетените си пръсти. Косата ѝ беше разпиляна напред, оставяйки слънцето да напича врата ѝ. Ръцете ѝ бяха изпънати над главата така, че ивици от мускули се открояваха в нежен барелеф надолу по гърба ѝ към бедрата. Краката ѝ бяха изопнати широко встрани в откровена молба на заклет поклонник на слънцето, а кожата ѝ искреше със ситни златисти капчици пот.

До нея късовълновият транзистор гърмеше в симфония, чиито мощни звуци напълно заглушиха стъпките ми. Седнах безшумно до нея и мълчаливо съзерцавах красотата на тези дълги крака и предизвикателния начин, по който гърдите ѝ се притискаха в хавлиената кърпа. Изминаха няколко дълги минути, музиката постепенно заглъхна и отзвуча с финала на настъпилата тишина.

— Здравей, Лаура — казах аз и тя трепна, сякаш внезапно се беше събудила от сън, после, осъзнавайки постепенно положението, в което се намираше, протегна ръка към края на кърпата, за да го заметне върху себе си. Засмях се тихо и го направих вместо нея.

Извърна се с широко отворени очи и когато ме видя, отвърна на усмивката ми.

— Ах, ти!

— Ще си изгориш опашчицата, както си лежиш по този начин.

— Няма да е по-зле, отколкото да те зяпат скришом.

Аз вдигнах рамене и седнах, свил крака под себе си.

— Заслужава си. Такива като мен не се наслаждават много често на подобни прекрасни гледки.

Очите ѝ проблеснаха дяволито.

— Лъжа. Освен това, не съм чак такава новост за теб — припомни ми тя.

— Не и навън под слънчевите лъчи, котенце. Тук се разкриваш в съвсем нова перспектива.

— Ти любов ли искаш да правиш, или си болен?

— Не зная. Едното би могло да доведе до другото.

— Тогава може би ще трябва да оставиш нещата да следват своя естествен ход?

— Вероятно.

— Искат ми се да поплувам.

— Не съм си взел банските.

— Е... — и тя се усмихна отново.

Аз я смушках с показалец в ребрата и тя изръмжа.

— Има някои неща, за които съм твърде свенлив, скъпа.

— Да ме вземат дяволите — прошепна тя удивена. — Човек никога не знае, нали?

— Така става понякога.

— В съблекалнята има няколко чифта бански за гости.

— Това вече звучи по-добре.

— Само че ме остави първо аз да си сложа костюма. Нямам намерение да стоя чисто гола, докато ти се правиш на страхливец.

Протегнах ръка към нея, но тя беше твърде бърза и скочи на крака с гъвкавото движение на акробат. Загърна се в хавлиената кърпа като в сари и се усмихна със съзнанието, че сега беше по-желана от

миговете, в които все още нямаше нищо върху себе си. Остави ме за секунда да я поглъщам с очи, после побягна палаво, заобиколи басейна и изчезна в съблекалнята от другата страна.

Само след минута се показа отново с най-оскъдните черни бикини, които бях виждал. Носеше за мен чифт спортни гащета. Остави ги на един стол, хукна към басейна и се хвърли във водата. Бях идиот, че си позволих да се почувствам като жребец, но денят беше точно такъв, жената също, а тези седем години бяха едно твърде дълго мъчително изпитание. Отидох до стола, взех шортите и без да си правя труда да светвам лампата, се облякох и отново излязох навън в този голям, голям ден.

Под водата тя беше като змиорка, златистокафява, а черните ѝ бикини представляваха едва забележими тъмни шарки върху кожата ѝ. Беше хлъзгава, пищно чувствена и по-мъчително изкусителна, отколкото една жена имаше право да бъде. Изтласка се нагоре и седна на ръба на басейна, прибрала корем така, че от пъпа нагоре мускулите ѝ очертаваха падина, преливаща се в нежния улей между гърдите ѝ, чиито дъги се извиваха в горда голота, много преди да изпитат насилието на миниатюрната примка.

Тя се засмя, изплезе ми се, мина по тревата, отиде до радиото и седна.

— По дяволите! — възкликнах аз едва чуто, изчаках малко и я последвах.

Когато се отпуснах до нея, тя сложи ръката си върху моята и контрастът беше такъв, че в сравнение с нея изглеждах блед като каторжник.

— Сега можем да поговорим, Майк. Не си изминал целия този път, само за да ме видиш, нали?

— Не мислех така, преди да тръгна.

Тя склочи пръсти около китката ми.

— Може ли да ти кажа нещо съвсем откровено?

— Да, разбира се.

— Харесваш ми, мъжага такъв.

Аз извърнах глава и нежно захапах ръката ѝ под лакътя.

— Чувството е взаимно, красавице. Въпреки че не трябва да бъде така.

— Защо не? — Очите ѝ бяха настойчиви и открити, дълбоки и топли, гледаха ме и очакваха отговор.

— Защото двамата изобщо не си приличаме. Безкрайно сме далече един от друг в действията си и в начина си на мислене. Аз съм тип, който вечно създава неприятности, скъпа. Винаги е било така и това никога няма да се промени. Тъй че, бъди разумна! Не ме насърчавай, защото изгарям от нетърпение да се включа в играта. Запознанството ни беше приятно, началото чудесно и аз дойдох тук под дяволски неубедителен претекст, защото изпитвах ненаситен глад за теб и сега, след като вече съм вкусил отново, се чувствам като прасе и искам всичко.

— Аммм — каза Лаура.

— Не се смей — казах аз, — бледоликият не говори с двуличен език. Този стар воин вече го е изпитвал.

— Дотам и обратно?

— Докрай, скъпа.

Усмивката ѝ беше като онази, която рисуват на куклите феи.

— Добре, стари войнико, убий ме тогава.

— Ще отнеме много дни.

— Аммм — изръмжа тя отново. — Но най-напред ми кажи каква е причината, която те доведе тук.

Аз се пресегнах и изключих транзистора.

— Отнася се за Лео.

Усмивката ѝ угасна, а в ъгълчетата на очите и се появиха бръчици.

— О?

— Някога споменава ли ти е за... е, да кажем, за работата си през войната?

Не беше много сигурна, че е разбрала какво я питам.

— Ами... той беше генерал. От щаба на генерал Стоуфлър.

— Зная. Но какво е работел? Някога казвал ли ти е с какво се е занимавал?

Тя отново ме погледна озадачено.

— Да. Отговаряли са за продоволствията. Никога не се е впускал в подробности и според мен причината беше, че той изобщо не беше участвал в преки военни действия. Изглежда доста се срамуваше от този факт.

Усетих как правя презрителна гримаса.

— А има ли нещо особено... като...

— Не — казах аз рязко, — просто се питах дали не би било възможно да е имал и някакви секретни функции.

— Не разбирам, Майк. — Тя се надигна на лакът и ме погледна.

— Питах дали Лео не е бил част от тайните разузнавателни служби?

Аз кимнах.

Озадаченият поглед се появи отново и тя поклати глава в категорично несъгласие.

— Мисля, че щях да знам. Виждала съм му всичките лични вещи от войната, ордените му, снимките, грамотите, изслушала съм му всичките истории. Но както ти казах, изглежда изпитваше срам, че не е бил на фронтовата линия, за да го застрелят. За щастие страната имаше друга нужда от него.

— Трябваше да проверя — казах аз.

— Съжалявам, Майк.

В този момент си помислих нещо, казах ѝ да почака и се върнах в съблекалнята. Облякох се и когато излязох, успях да прочета разочарованието в очите ѝ, но чертата трябваше да се тегли някъде.

Лаура ми хвърли пълен с презрителна насмешка поглед и потупа с ръка тревата до себе си. Клекнах до нея, извадих снимката на Джералд Ерлих и ѝ я подадох.

— Погледни тук, скъпа. Виждала ли си това лице някъде по снимките на съпруга си?

— Не, никога. Кой е той?

— Казва се Джералд Ерлих. Бил е първокласен агент шпионин, работил през войната за нацистите.

— Но какво общо има той с Лео?

— Не зная. Напоследък името му твърде често излиза на преден план, за да си помисля, че е просто съвпадение.

— Майк... — Тя прехапа устни, докато мислеше напрегнато, и после каза: — Личните вещи на Лео са в къщата. Мислиш ли, че сред тях можеш да откриеш нещо полезно? Не е изключено, за разлика от мен ти да получиш от тях някаква информация.

— Няма да е зле да им хвърля един поглед.

Протегнах ръка, за да ѝ помогна да стане, и това беше всичко, което успях да направя. Почти в същия миг транзисторът между нас

избухна и полетя назад в басейна.

Блъснах я така, че тя отлетя на три метра от мен, после се претърколих на другата страна, скочих на крака и хукнах като луд към западната част на къщата. Не можеше да бъде нищо друго, освен изстрел и по посоката, в която отхвъркна радиото, можах да преценя откъде идваше. Трябва да е бил от пистолет със заглушител, защото една пушка без всякакви проблеми щеше да уцели или Лаура, или мен. Заобиколих дърветата, спрях се и се ослушах. Чух как някъде съвсем близо, точно отсреща се затръшва врата и се понесох натам с желанието да не бях се разделял със своя 45-и и проклинайки Пат. Храстите бяха прекалено гъсти, за да мина през тях, тъй че трябваше да свия по алеята. Чакълът хрущеше под стъпките ми. Нямах никакъв шанс. Успях да видя само задните светлини на един тъмносин буик спешъл, който точно завиваше, и след миг се скри окончателно.

Сега вече картината ставаше малко по-ясна. Оня тип на магистралата не е бил никакъв изморен шофьор. Копелдакът се е закачил за мен още при будката, решил е, че Дък ми е предал нещо, когато си бях купил вестника, по всяка вероятност е наел кола, когато го направих и аз, при това е разполагал с достатъчно време, защото тогава аз изобщо не бързах. Следвал ме е, докато е бил съвсем сигурен къде отивам, и после ме е причакал отвън.

По дяволите! Беше си направо на косъм. Питам се колко ли безшумни изстрела беше отправил към нас, преди да уцели радиото. Очевидно за точна стрелба, се беше намирал твърде далеч, но може би просто ни беше засипал с куршуми, надявайки се да попадне в целта, докато накрая беше улучил транзистора. По дяволите!

Значи аз бях наистина важен. Той е знаел накъде съм се отправил. Откакто бях започнал да действам, съм си имал опашка и тоя приятел за малко да си свърши работата. Но ако аз съм му бил нужен мъртъв, същото се отнасяше и за Лаура, защото оттук нататък убиецът вече не можеше да бъде сигурен, че не съм ѝ разказал всичко. Още веднъж, по дяволите!

Тя стоеше над останките от транзистора, които беше извадила от басейна, а ъгълчетата на устата ѝ бяха побелели. Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че трябваше да ги скръсти на гърдите си. Дишането ѝ беше такова, сякаш беше тичала самата тя, а не аз. Останала без дъх, тя каза:

— Майк... какво беше това? Моля те, Майк...

Обгърнах с ръка раменете ѝ и със сподавено ридание тя зарови глава в гърдите ми. Когато отново вдигна поглед, бе успяла да се овладее.

— Беше изстрел, нали?

— Така е. Пистолет със заглушител.

— Но...

— Вече за втори път се опитва да ми види сметката.

— Мислиш ли, че...

— Отиде си, поне засега — казах аз.

— Но кой беше той?

— Мисля, че беше Дракона, скъпа.

В продължение на няколко секунди тя остана безмълвна и после вдигна лице към моето.

— Кой?

— Не го познаваш. Той е убиец. Досега се представяше доста добре. Само че май почва да се изнервя.

— Мили Боже, Майк, това е лудост! Абсолютно безумие!

Кимнах в знак на съгласие.

— Не е ясно какво ще стане, но сега вече имаме истински проблем. Ще ти бъде нужна охрана.

— На мен?

— Щом си около мен, значи си в беда. Най-доброто, което можем да направим, е да повикаме местната полиция.

Тя отправи към мен ужасен поглед.

— Но аз не мога... трябва да бъда във Вашингтон... О, Майк!

— В града няма да е толкова, опасно, малката, но тук си съвсем сама.

Лаура се замисли върху думите ми и после сви рамене.

— Предполагам, че си прав. След като Лео беше убит, полицаите ме накараха да си държа няколко пистолета подръка. Всъщност, сега във всяка стая има по един.

— Можеш ли да си служиш с тях?

Усмивката ѝ беше унила.

— Полицията, когато видя тук миналия път, ме научи.

— Това добре, а когато си тук, навън?

— В ъгъла на съблекалнята има една пушка.

— Заредена?

— Да.

— Пушката не е съвсем като пистолет.

— Лео ми показва как да я използвам. Едно време често стреляхме по чинии в другия край на имението.

— Въпреки това ще бъде най-добре да се възползваш от закрилата, която може да ти осигури полицията.

— Не може ли без нея?

— Защо да се излагаш на ненужен риск?

— Защото отсега нататък ще бъда много заето момиче, Майк. Тази седмица се свиква Конгресът и надпреварата за дама на годината започва.

— Това са абсолютни тъпотии.

— Може, но на Лео му харесваше.

— Значи все още витае наоколо.

На лицето ѝ се изписа обида.

— Майк... аз наистина го обичах... Моля те...

— Съжалявам, малката. Не съм много на равнище. Играем в различни дивизии.

Докосна ме леко, а пръстите ѝ бяха хладни.

— Може би не. Струва ми се, че сме по-близки, отколкото си мислиш.

Аз се ухилих, стиснах ръката ѝ, а после прокарах длан по меката заобленост на ханша ѝ.

Лаура се усмихна и каза:

— Имаш ли намерение да... да направиш нещо във връзка с този изстрел?

— Трябва ли?

— Зависи от теб. Това не е по моята част.

Взех решението незабавно.

— Добре, засега ще си траем. Ако оня боклук има капка мозък в главата си, ще му стане ясно, че повече няма да изпадаме в положението на неподвижна мишена. Занапред аз самият смятам да половувам.

— Сигурен ли си, Майк?

— Напълно.

— Хубаво. Хайде сега да прегледаме нещата на Лео.

Вътре тя ме отведе на горния етаж, минахме покрай спалните в края на коридора, тя отвори някакъв вграден гардероб и извади оттам един куфар. Поех го от ръцете ѝ, внесох го в първата спалня и изсипах съдържанието му на тоалетната масичка.

Като се замислиш, странно колко малко всъщност е натрупал човек през най-важните години на своя живот. Може да е преминал през цялата война, да е живял по чужди места с непознати хора, да е бил длъжен да върши трудна и специфична работа и все пак да е излязъл от тези години с неща, които не стигаха дори да напълнят един малък куфар.

Папка 201 на Лео Нап беше дебела, акуратно подредена и с логичното военно съдържание. Имаше някакъв опит за дневник, който заемаше петдесет страници, но последната трета издаваше явно усилие да се преодолее досадата и после писанията просто свършваха. Изчетох внимателно всеки лист, който намерих вътре, без да открия каквото и да е. Снимките бях решил да разгледам накрая.

Лаура ме остави сам, за да работя на спокойствие, но ароматът на парфюма ѝ все още се носеше из стаята, а от долния етаж дочухах как разговаря с някого по телефона. Не беше успяла да се съвземе след преживения стрес край басейна и въпреки че не можех да следя репликите ѝ, усещах напрежението в гласа ѝ. Десет минути по-късно тя отново се качи при мен, седна на ръба на леглото, безмълвна, доволна просто да бъде в стаята, после въздъхна и аз разбрах, че се беше успокоила.

Не знам какво съм очаквал, но резултатът беше пълен провал. От стотиците снимки, половината бяха направени от редниците фотографи в щаба, а останалите представляваха куп лагерни и туристически снимки, които всеки войник, завърнал се у дома, беше скътал из вещите си. Когато остарее и затлъстее, можеше да си ги извади, да си припомни дните, в които е бил млад и строен, да се запита какво ли е станало с другите на снимките и после отново да ги прибере някъде за следващите десет години.

Зад гърба ми Лаура наблюдаваше как започнах да прибирам нещата обратно в куфара и я чух да ме пита:

— Намери ли нещо, Майк?

— Не. — Почти захвърлих медалите му в купа. — Всичко е обикновено като питка от кал.

— Съжалявам, Майк.

— Няма за какво. Понякога в незначителното се крият странни неща. Все още има една нишка, която мога да подхвана. Ако изобщо съществува някаква връзка между Лео и Ерлих, познавам един от федералното, дете ми се пише приятел, и отговорът би могъл да дойде от него. — Щракнах ключалките на куфара. — Просто ми писна всичко да става с такива дяволски мъки.

— Наистина ли? — В гласа ѝ звънтеше смях.

Вдигнах поглед към огледалото на тоалетката и усетих как в стомаха ми като кипящ катализатор се разлива необузdana топлина, изпъва ме като тетива на лък и кара дъхът ми да замре в гърлото.

— В такъв случай трябва да ти се помогне поне за едно — каза тя.

Сега Лаура стоеше там права, грациозно източена и великолепна, слънцето сякаш все още беше в нея с наситения пясъчен загар на кожата ѝ и русият, почти бял цвят на косите ѝ.

В нозете ѝ бикините образуваха локвичка от мрак, една малка сянка. После тя пристъпи извън нея и тръгна към мен. Аз я очаквах.

[1] Игра на думи — примамка, средство за отвличане на вниманието. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Нощта и дъждът отново бяха забулили Ню Йорк, а въздухът беше наситен с прах, вдигнат от внезапно излелия се порой. Баровете бяха пълни, заслоните под увеселителните шатри — претъпкани, а да уцелиш празно такси, беше все едно да намериш рядко съкровище.

Но тази нощ беше подходяща за размисъл. Присъства някаква особена анонимност, на която можеш да се насладиш в града през дъждовната вечер. Сам си и в същото време все пак не си. Другите хора около теб са просто движение и звук, признак на живот, чието наличие предотвратява паниката от действителната самота, но в същото време те съблюдават законите на града, като остават вгълбени в себе си и далечни, дори когато са наоколо.

Колко пъти се бяхме разхождали с Велда в дъжда! Тя беше висока и раменете ни почти се докосваха. Нарочно не вървахме в крак, за да могат бедрата ни ритмично да се допират, и ако тя не ме държеше под ръка, тогава крачехме, хванати за ръце. Носеше пръстен, който ѝ беше подарък от мен. Чувствах го под пръстите си, а тя ме поглеждаше и се усмихваше, защото знаеше какво означава той.

Къде беше тя сега? Какво всъщност се беше случило? В главата ми почваха да бият малки чукчета, когато си помислех за дните и часовете откакто ме бяха вкарали в стаята на Ричи Коул, за да го гледам как умира, но имаше ли някакъв друг начин? Преди седем години може би не. Тогава не. По онова време главата ми нямаше да бъде подгизнала от поркане. Щях да си имам патлак и разрешително, което щеше да ми осигурява достъп и възможност да се измъкна от разни места; и ръце, които щяха да бъдат в състояние да се погрижат за всеки.

Но не и сега. Сега бях почти кръгла нула. Не съвсем, защото все още имах зад гърба си опита на годините и разум, който да пришпорвам. Възстановявах се бавно, малко по малко, но ако не бях

нашрек за всичко, можех да се окажа твърде слаб противник за всеки случаен здравеняк.

Това, което на всяка цена трябваше да направя в момента, беше да мисля. Все още имах малко предимство, но докога — не беше ясно. Тъй че, мисли, Майк, нали си стара кримка. Накарай главата си да защрака както трябва. Ти знаеш кой е ключът към всичко това. Знаел си го през цялото време. Коул умря, докато устните му мълвяха нейното име, и от този момент нататък ключът е тя. Но защо? Защо?

Как е възможно все още да бъде жива?

Седем години са твърде много време, за да се криеш непрекъснато. Прекалено. И защо? Защо?

Мисли, стари боецо. Прехвърли всички възможности.

Дъждът се позасили и започна да се стича от периферията на шапката ми. Скоро се просмука през плата на евтиния тренчкот и аз усетих студената влага върху раменете си. После улиците останаха изцяло на мое разположение, а нощта и градът бяха само мои. Вървах, значи кралят бях аз. Останалите, които се криеха под навесите на входовете и ме гледаха с уморени очи, бяха по-низшите. Тези, които хукваха към такситата, бяха уплашените. А аз продължавах да вървя и можех отново да мисля за Велда. Внезапно тя се беше превърнала в случай за разследване, но всъщност така и трябваше да бъде. Сега вече се налагаше да бъда хладнокръвен и логичен, иначе щеше да се изпари в небитието и на мен нямаше да ми остане нищо друго, освен да се върна там, откъдето бях дошъл.

Мисли!

Кой я беше видял да умира? Никой. Беше само предположение. Основателно, но все пак — предположение.

После, седем години по-късно, кой я беше видял жива? Ричи Коул.

Естествено, той имаше причина да я познава. Те бяха приятели. Бойни другари. Свързваше ги съвместна дейност. Веднъж в годината се бяха срещали, за да вечерят заедно, да се видят и да си поговорят за старите времена. По дяволите, аз самият го бях правил с Джордж и Ърл, с Рей, Мейсън и останалите. И въпреки това, не беше нещо, за което можеш да разговаряш с някой друг. Смъртта и разрухата, в която си участвал, биха могли да се споделят само с онези, с които сте стояли заедно в обсега на едни и същи вражески дула. С тях не би могъл да се

фукаш или да раздуваш. Просто си правиш равносметка, чудиш се, че все още си жив, и поддържаш едно приятелство.

Коул не би могъл да греши. *Той се е познавал именно с нея.*

А Коул беше професионалист. Велда също. Беше започнал да ме издирва, защото тя му е казала, че и аз съм като тях, и беше безкрайно разочарован от това, което видя. Беше ми хвърлил само един поглед и в този момент единствената причина, която все още го крепеше жив, рухна. За каквото и да се отнасяше, той не смяташе, че аз бих могъл да се справя. Видя един проклет впиянчен боклук, който беше загубил всичко от себе си години преди тази среща, и умря с мисълта, че тя също щеше да умре. Ненавиждаше ме с очи, над които беше започнала да се спуска пелената на небитието.

Но Ричи Коул просто не ме познаваше достатъчно.

Той имаше шанса да спомене вълшебната дума и това вече коренно променяше всичко.

Велда.

Дали пак щеше да бъде същото? Как ли изглеждаше след тези седем години? Да ме вземат мътните, трябва мен да ме видиш. Да видиш аз на какво приличам. А какво е в теб след толкова време? За седем години се случват толкова неща — градят се, рушат се. А какво става с влюбените? Преди седем години бяхме точно такива. Любов. С голямо „Л“. Ако бяхме останали заедно, времето само щеше да придаде зрелост и качество на онова, на което служеше, за да го направи по-добро.

Но, любов моя, моя единствена, как би могла да ме погледнеш, мен след тези седем години? Знаеш какъв съм бил и въпреки това прати да ме повикат, но аз вече отдавна не бях това, което си очаквала. Онзи страхотният, който ти познаваше и обичаше, него вече го няма, малка моя, отдавна вече, а човек не може да се върне от нищото и пак да е така голям... По дяволите, Велда, знаеш това. Не можеш да се върнеш... длъжна беше да предвидиш какво ще стане с мен. По дяволите, познаваше ме достатъчно добре. И то стана. Тогава как можеш да ме викаш? *Сигурен съм, че си знаела в какво ще се превърна, и въпреки това си ме потърсила.*

Изсмях се тихо и само дъждът можеше да се забавлява с мен. Знаела е, няма начин. Не можеш да се завърнеш пак така голям — ще бъдеш или още по-страхотен, или мизерен. Друг отговор не

съществуваше. Тя просто не познаваше преимуществото на правилния избор.

Сега асансьорът се обслужваше от нов човек. Подписах се в регистрационната книга за нощни посещения, кимнах и му казах номера на етажa. Слязох на осмия и тръгнах надолу по коридора, наблюдавайки как сянката ми все повече се удължаваше от единствената светеща зад мен лампа.

Държах ключовете си в ръка, но изобщо не се нуждаех от тях. Вратата на стая 808 зееше гостоприемно отворена, а светнатите вътре лампи хвърляха топли отблясъци върху покритите с прах мебели. След като я хлопнах зад гърба си, аз минах през вестибюла към офиса си, където седеше Арт Рикърби. Грабнах сандвича и бутилката „Блу Рибън“, които беше приготвил за мен, седнах на края на канапето и не казах нито дума, преди да приключа и с двете.

— Ключа ми го даде твоят приятел Нат Дрътман.

— Карай.

— Аз малко го попритиснах.

— И по-рано са го притискали. Ако не те беше разбрал правилно, просто нямаше да получиш ключа. Не го подценявай.

— И аз така си помислих.

Станах, съблякох подгизналия шлифер, свалих са шапката и ги хвърлих на един стол.

— Каква е причината за това посещение? Надявам се, че не си почнал да губиш търпение?

— А, не. Търпението е нещо вродено. Каквото и да направя, няма да върна Ричи. Мога само да заложа въдиците, да се нося с потока на времето и после, приятел, все нещо ще клъвне, дори и да няма стръв на кукичката.

— Майната ти.

— Знаеш, че е така. Ти си ченге.

— Беше доста отдавна.

Той ме наблюдаваше със странна усмивка.

— Не. И сега е същото. Разпознавам признаците. Твърде дълго съм в този бизнес.

— И така, какво правиш тук?

Усмивката на Рикърби стана още по-широка.

— Веднъж вече ти казах. Ще направя всичко, за да пипна убиеца на Ричи.

— Нима?

Той бръкна в джоба си и извади един плик. Поех го, разкъсах го, за да го отворя, и прочетох сгънатата карта, която беше вътре, от всичките четири страни, после я тикнах в портфейла си и го прибрах.

— Значи вече мога да нося патлак — казах аз.

— Легално. В който и да е щат.

— Благодаря ти. Какво бутна, за да я получиш?

— Нищо. И на мен ми дължаха разни услуги. В нашия отдел са много... разумни.

— Смятат, че е хитро да ме оставят отново да си мъкна желязото?

— Няма възражения. Ти си имаш... разрешително.

— Малко се различава от последното, което бях получил в този щат.

— На харизан кон зъбите не се броят, приятел!

— Добре. Благодаря.

— Няма нищо. Аз съм доволен от себе си.

— Защо?

Той отново смъкна очилата си, избърса ги и си ги сложи обратно.

— Защото открих за теб всичко, което можеше да се установи. Каниш се да направиш нещо, което вероятно няма да ми бъде по силите, защото притежаваш ключа към цялата тази работа и не би го изпуснал. Каквито и да са ти мотивите, те не са мои, но ще доведат до онова, което искам и аз, а това ми е достатъчно. Рано или късно ти ще назовеш убиеца на Ричи, а на мен друго не ми трябва. Междувременно, вместо да се меся в твоята операция, ще направя всичко, което е по силите ми, за я подкрепя. Разбираш ли?

— Мисля, че да — казах аз.

— Добре. Тогава ще те чакам отвън. — Той се усмихна, но в изражението му нямаше нищо приветливо. — Хората са различни. Ти си убиец, Майк. И винаги си бил. По някакъв начин действията ти винаги са били оправдавани и според мен — основателно, но независимо от всичко ти си убиец. Сега пак си погнал дивеч и аз искам да ти помогна. Ще те помоля само за едно.

— Какво?

— Ако наистина се добереш до убиеца на Ричи преди мен, не го убивай.

Вдигнах поглед от юмруците, в които се бяха свили ръцете ми.

— Защо?

— Искам го, Майк. Нека бъде мой.

— Какво ще правиш с него?

Усмивката на Рикърби беше почти нечовешка. Бях виждал такова изражение и върху лицата на други хора, но изобщо не го бях очаквал от него.

— Една бърза насилствена смърт би била прекалено хубава, Майк — каза той бавно. — Но законът — тази по общо мнение справедлива и милостива мярка — той е най-жесток. Остава те да гниеш в килията на смъртните месеци наред и да се разлагаш бавно, докато се превърнеш в една купчина живи клетки, която си дава сметка, че трябва да умре; после съществото се завързва на горещия стол и му се пуска една порядъчна доза, която го изтрива от лицето на земята с един страхотен гърч, и толкоз.

— Приятна мисъл — казах аз.

— А нима не е? Твърде много хора смятат, че бързата смърт е идеалният начин за отмъщение. А-а не, приятелю. Не тя, а чакането. Това е предварителното съзнание, че дори милостивата мярка на официалното правосъдие ще доведе единствено до онова, което ти вече знаеш — повече чакане и продължително съзерцаване на онази малка стаичка, където прекарваш последните си дни, а после смърт в дъбов стол само няколко ярда по-нататък. И знаеш ли какво? Ще посещавам този убиец всеки ден. Ще вкусвам мъченията му с наслада — като хубаво питие, и ще бъда свидетел как се изпича, а той ще ме види и ще знае защо съм там, докато свършва, и тогава ще бъда доволен.

— В теб има цяла пропаст, запълнена с жестокост.

— Но не пасва много на своята, Майк.

— По дяволите, никак.

— Не е така, един ден ще разбереш какво имам предвид. Ще се видиш как проявяваш насилие и то по начин, до който аз никога не бих прибягнал. Истинското насилие не е в самия акт. То се изразява в съзерцанието и наслаждението от това действие.

— Престани!

Рикърби се усмихна, а силната ненавист, която миг преди това го беше изпълнила, сега почна бавно да изтича. Ако бях аз, щях да треперя като лист, но той само небрежно се пресегна към кутийката бира, отпи хладнокръвно от нея и я остави.

— Разполагам с информацията, за която ме беше помолил — каза той.

Докато изчаквах, аз минах зад бюрото, седнах и отворих долното чекмедже. Ремъкът с кобура беше все така еластичен, въпреки че беше лежал там седем години. Смъкнах самото си, настаних кобура под мишницата си и се облякох отново.

— Аз... успях да разбера какво е станало с Джералд Ерлих — каза Арт.

Притиснал ръка в страничната облегалка на стола, усещах ударите на пулса си. Продължавах да чакам.

— Ерлих е мъртъв, приятелю.

Издишах бавно, с надеждата, че лицето ми не издаваше как се чувствах.

— Умрял е преди пет години и тялото му е било идентифицирано с абсолютна сигурност.

Преди пет години! Но нали трябваше да е умрял през войната?

— Намерили са го застрелян в главата в Източната зона на Германия. След войната са му били взети отпечатьци от пръстите и е бил регистриран заедно с много други известни военнопленници, така че няма никакво съмнение по отношение на самоличността му. — Арт замълча за момент, погледна ме изпитателно и продължи. — Очевидно този човек е искал да се прехвърли в Западната зона. Съществуват документи и материали, които доказват, че е избягал от Русия. Има основание да се предполага, че там е изтърпявал тежко наказание, и ако човек реши да поразсъждава, би могъл да каже, че Ерлих е успял да избяга от затвора и е бил застигнат от смъртта само на няколко ярда от свободата.

— Това е твърде ценна информация, за да изтече от Източната зона — казах аз.

Рикърби кимна мъдро.

— Имаме си наши хора там. Подобни неща се разследват съвсем целенасочено. В тези сведения няма нищо случайно.

Очите му бяха особени, някак странно скосени, сякаш наблюдаваха нещо съвсем непознато, чието съществуване изобщо не бяха подозирали. Наблюдаваха и чакаха. После Арт каза:

— Ерлих е изпълнявал твърде важни функции, за които доскоро не сме имали и най-малка представа. Бил е ядрото на организация от тайни агенти за шпионаж, каквато никога до този момент не е била изградена и чиято роля не е намаляла по важност дори след падането на Третия райх. Това е била такава безпощадна организация, че нейните членове, за да постигнат целите си, биха подкрепили всяко правителство, способно според тях да победи в един предстоящ глобален конфликт, и очевидно те са избрали червените. Да се противопоставят едновременно и на тях, и на нас, би означавало да се бият на два фронта, така че би било по-удачно да подкрепят едната страна, докато другата загуби, после да подкопаят и тази, която са толерирали, докато бъдат в състояние да спечелят пълно надмощие.

— Идиотщина — казах аз.

— Нима?

— Те не могат да победят.

— Но без съмнение са в състояние да причинят невероятна разруха.

— Тогава защо са убили Ерлих?

Арт се облегна назад и фамилиарно скръсти ръце на гърдите си.

— Много просто. Той е дезертирал. Решил е да се махне. Да речем, че на стари години е поумнял и е осъзнал настоящото безсмислие на собствената си водеща роля в този план. Искал е да изживее на спокойствие няколкото години, които са му оставали.

В известен смисъл звучеше разумно. Аз кимнах.

— Но е трябвало да умре — продължи Арт. — Съществувало е нещо, известно само на него и на следващия по ранг във веригата от командващите — онези, които са ръководели тази организация.

— И какво е било то?

— Познавал е всички агенти в групата. Бил е в състояние да провали цялата мрежа, ако се раздрънка пред Запада; и тогава идеята за завладяване на света от червените или от другите щеше да отиде в помийната яма.

— И това го знаеш със сигурност? — попитах аз.

— Не. Да кажем, че съм убеден в неговата истинност, но не го знам. Пък и на този етап изобщо не ме интересува. Онова, което ме засяга, е останалата част от тази история. — Очите му отново се впиха в мен. — Ерлих беше открит и премахнат от един човек, известен сред руснаците като техния главен убиец — агент Горлин, но ние го знаем като Дракона.

Ако можеше да сложи ръка на гърдите ми или да ме докосне, където и да е, щеше да разбере какво ставаше в мен. Вътрешностите ми се свиха на топка и се преобърнаха, а кръвта в главата ми нахлу с такава дива сила, от която вените ми всеки момент щяха да се пръснат. Но той не ме докосна, а всичко това не беше изписано на лицето ми, така че сега очите му ме гледаха още по-напрегнато в очакване и на най-малката реакция, но не видяха нищо. Абсолютно нищо.

— Ти си едно студенокръвно копеле. — Гласът му прозвуча почти като шепот.

— Казвал си го и по-рано.

Той примигна глуповато зад очилата, взе палтото си и стана.

— Знаеш къде да ме намериш.

— Зная.

— Имаш ли нужда от нещо?

— Засега не. Благодаря за разрешителното.

— Без проблеми. Ще ми обещаеш ли нещо?

— Разбира се.

— Само не използвай този патлак срещу Дракона.

— Няма да го убивам, Арт.

— Недей. Остави тази работа за мен. Не ми разваляй удоволствието, пък и собственото си.

Той излезе и тихо затвори вратата зад гърба си. Дръпнах средното чекмедже на бюрото, извадих от тайника резервната пачка и кутията с пълнителите и после отново го затворих.

Пакетът, който бях изпратил до себе си, лежеше на масичката до прозореца, където Нат винаги ми оставяше пратките, когато му се налагаше да ги получи от пощаджията. Разкъсах опаковката, измъкнах своя 45-и, проверих как действа и го тикнах в кобура подмишницата си.

Сега вече беше съвсем като в старите времена.

Изгасих лампите в офиса си и се отправих навън. Вече бях стигнал до външната врата, когато телефонът върху бюрото на Велда внезапно иззвъня с такъв пронизителен звук, че за момент, преди да успея да вдигна слушалката, ме разтърси целия.

Когато ми каза „здравей“, гласът ѝ беше гърлен и сочен и ме заля с невероятно желание да я имам още там, още в този миг. Тя също го усети и гласът ѝ забълбука през милите, които ни разделяха.

— Зает ли си тази вечер, Майк?

Времето за мен беше нещо твърде оскъдно, но тя ми липсваше не по-малко.

— Ами... защо?

— Защото пристигам в твой страхотен град.

— Не е ли малко късно?

— Не. Трябва да съм там в десет часа вечерта, за да се срещна с един твой приятел, и тъй като не виждам защо трябва да пропилявам цяла нощ, си помислих, че каквото и да ти се налага да вършиш, можеш да го свършиш с мен. Нали така?

— За танца са нужни двама, скъпа.

Тя отново се засмя.

— Не го мислех по този начин.

— Разбира се, идвай. Ако ти бях казал не, щях да те излъжа. Кой е този мой приятел, с когото имаш среща?

— Бивш приятел и настоящ враг. Капитан Чеймбърс.

— Това пък защо?

— Не зная. Обади ми се и ме попита дали мога да пристигна. Това би улеснило нещата, тъй като надхвърлянето на преките му пълномощия изисквало доста работа.

— За Бога.

— Майк... аз наистина нямам нищо против. След като по някакъв начин е свързано със смъртта на Лео, готова съм да направя всичко. Знаеш го.

— Да, но...

— Освен това, така ми се предоставя повод да те видя дори по-скоро, отколкото се надявах. Нали?

— Да.

— Скоро ще се видим, Майк. Къде точно?

— В заведението на Мориарти на Шесто авеню и Петдесет и втора улица. Ще бъда там на бара.

— До скоро — каза тя и затвори.

Натиснах с пръст вилката. Времето. Току-що стойността на всичките тези седем години беше пропиляна и сега вече не бе останало нищо. Отпуснах вилката и набрах прекия телефон на Хай Гарднър в редакцията с надеждата, че ще имам късмет да го хвана, преди да е изчезнал. Не се излъгах.

— Майк, ако нямаш работа, ела тук — каза той. — Трябва да приключа с колоната си и ще свърша, преди да дойдеш. Имам да ти покажа нещо.

— Важно ли е?

— Братче, една дума да кажеш, и всички ти се качват на главата. Я задръж малко.

— Петнайсет минути.

— Добре.

Затворих и бутнах телефона назад. И тогава там, където беше стоял, издълбано с нещо остро в дървото, видях едно сърце. Вътре в него имаше две букви — „В“ и „М“. *Велда и Майк*. Дръпнах телефона обратно, намъкнах се в шлифера си и излязох навън. За да се уверя, че нощта все още ми принадлежеше, слязох долу, изнизах се през задния вход, като минах през дрогерията, и поех на юг по Бродуей към офиса на Хай.

Вратата ми отвори Мерилин, прегърна ме за добре дошъл, а лицето ѝ беше озарено от сладка усмивка.

— Хай е вътре. Чака те — каза тя. — И въобще не ми обяснява каква е тази работа.

— Вече не си му секретарка, а законна съпруга. Сега не работиш за него.

— И слава Богу. Ама пак няма да ми каже.

— Това е мъжки разговор, сладурче.

— Добре де, ще ви оставя на мира. Ще ви донеса кафе... и, Майк... — Аз се обърнах. — Хубаво е, че се върна.

Когато ѝ намигнах, тя ми прати въздушна целувка и изчезна.

Хай беше вътре, седеше на бюрото си с очила, вдигнати на челото, и се мръщеше над някакви листа в ръката си. Целите бяха нашарени от нанесени с молив бележки и очевидно ги беше измъкнал от друг куп до лакътя си.

Придърпах един стол, седнах и оставих Хай да си свърши работата. Накрая той вдигна поглед и намести очилата си.

— Получих отговор на запитването ти.

— Е, и?

— Сякаш бях хвърлил бомба в щаба. От другата страна изглежда знаят неща, за които ние тук не четем по вестниците. — Той се приведе напред и потупа листата, които все още държеше в ръка. — Това за Дракона се оказва най-горещият момент в студената война, приятел. Сигурен ли си, че знаеш къде се набъркваш?

— А-ха.

— Добре. Аз съм с теб. Червените провеждат операция под кодовото название РЕН. Става въпрос за преследване. През последните години зад Желязната завеса е настъпил истински ад. Някой там, дето можел да раздруса цялата съветска система, бил на свобода, и трябвало да бъде премахнат. И точно тук на преден план излиза Дракона. Впуснал се е в преследването и бил на крачка от това да нанесе своя удар. Никой не знае какъв е действителният резултат. — Той млъкна, бутна отново очилата си назад и каза сериозно: — Или те знаят, а Майк?

— Те?

Би трябвало да се разтреперя, да изпитам някакви емоции, някакво напрежение — както ставаше едно време. Какво се беше случило? Но така може би щеше да бъде по-добре. Усещах тежестта на 45-калибровото желязо подмишницата си и нежно притиснах ръка върху него.

— Те са по следите на Велда — казах аз. — Това е тя. Нея преследват.

Хай стисна устни и цяла минута не промълви нито дума. Остави документите и се облегна назад.

— Защо, Майк?

— Не зная защо, Хай. Нямам никаква представа каква може да е причината.

— Ако това, което чух, е истина, тя няма никакъв шанс.

— Има — казах тихо.

— Може би изобщо не става въпрос за нея, Майк.

Не му отговорих. Зад нас вратата се отвори и Мерилин влезе в стаята. Хвърли някакъв плик на бюрото на Хай и остави каната с кафето.

— Вътре има снимка, която току-що пристигна по факса. Дел каза, че си я искал.

Хай ме погледна крадешком, отвори плика и извади снимката. Внимателно я разгледа и после ми я подаде.

Снимката наистина изобщо не струваше. Като начало, очевидно самият оригинал не е бил ясен, а препредаването ѝ с нищо не беше допринесло за качеството ѝ. Тя стоеше пред някаква сграда — високо момиче, доколкото можеше да се види, с черна коса, по-дълга, отколкото си я спомнях, чертите ѝ бяха доста размазани, а очертанията на тялото и стойката ѝ изобщо не личаха под широкото безформено облекло в източноевропейски стил. И все пак, в начина, по който стоеше, се чувстваше онова неподдаващо се на определение качество, нещо недоловимо, някаква черта, която нито дрехите, нито лошата снимка можеха да скрият, и която нямаше начин да ми убегне от погледа.

Върнах му снимката.

— Това е Велда.

— Моят германски приятел каза, че фотографията е отпреди няколко години.

— У кого е била?

— Намерили я у някакъв агент на червените, убит при престрелка със западногермански полицаи. Изпаднала от дрехите му, след като вече бил мъртъв. Бих казал, че той също е бил участник в РЕН, а снимката е била у него, с цел да бъде разпозната въпросната личност.

— Това текуща информация ли е?

Хай поклати глава.

— Не бих казал. Вместо да засекретят тази история, правителствените източници просто отказват да признаят съществуването ѝ. Добрахме се до тази информация по собствен път.

— Правителството знае за съществуването на въпросната организация — казах аз.

— Дяволски много неща са ти известни, Майк.

— Не, не, това не е достатъчно. Нямам представа къде е тя сега.

— Мога да ти кажа още нещо.

— О?

— Тя вече не е в Европа. Мястото на действие на РЕН е променено. Дракона е напуснал Европа. По някакъв начин жертвата му е успяла да се измъкне и по всичко личи, че в момента и двамата се намират в страната ни.

Много бавно аз се надигнах, облякох си шлифера, сложих си шапката, изтръсках влагата от раменете си и казах:

— Благодаря, Хай.

— Няма ли да си изпиеш кафето?

— Не сега.

Той отвори някакво чекмедже, измъкна оттам дебел плик от плътна кафява хартия и ми го подаде.

— Ето. Може би искаш да прочетеш нещо повече за сенатор Нап. Имай предвид, че информацията е секретна. От нея ще разбереш колко голям е бил. Запази я и за мен.

— Разбира се. — Тикнах небрежно плика в джоба на шлифера си. — Благодаря.

— Добре ли си, Майк? — попита Мерилин.

Пуснах една усмивка, но се получи малко разкривена.

— Нищо ми няма.

— Не изглеждаш наред — настоя тя.

— Майк... — обади се Хай.

— Ще се видим по-късно, Хай — прекъснах го аз. Пуснах една усмивка и към него. — Благодаря. Не се тревожи за мен. — Потупах пистолета под дрехата си. — Сега вече си имам приятел. Съвсем законно.

Докато чаках, прочетох колко важна фигура е бил Лео Нап. Кариерата му е била прекъсната в критична точка, защото беше очевидно, че ако беше останал жив, след още няколко години щеше да бъде най-големият на политическата сцена. Личеше ясно, че той е бил една от истинските сили зад трона, човек, от самото начало подкрепящ военния прогрес и производството на ядрени ракети, въпреки

опозицията на тъпите либерали и некадърниците — привърженици на девиза „По-добре умрели, отколкото червени“. Беше успял да неутрализира всички атаки и да наложи изпълнението на нужните програми. В ръцете му са били тайни от първостепенна и жизнена важност, които са го направили номер 1 в правителствените среди във Вашингтон. Смъртта му беше дошла в добро време за врага. Куршумът, сложил край на живота му, беше изстрелян от оръжието на Дракона. Куршум от същия пистолет беше убил Ричи Коул и на два пъти за малко да застигне и мен. Патрон от същия този пистолет беше вече подготвен и за Велда.

После тя пристигна, все още с нощта върху себе си, изтръска дъжда от косите си и щом ме видя, тръгна с усмивка към мен. Когато поех ръката ѝ в своята, усетих приятния хлад на кожата ѝ. Настани се на високото столче до мен и Джон донесе едно мартини за нея и още една „Блу Рибън“ за мен. Вдигнахме чаши в мълчалив тост и отпихме.

— Радвам се, че те виждам — казах аз.

— Човек никога не знае — засмя се тя.

— Къде ти е срещата с Пат?

Тя се смръщи и после каза:

— О, капитан Чеймбърс. Пак тук. — Тя погледна часовника си.

— След пет минути. Да седнем ли на някоя маса?

— Хайде. — Взех чашата ѝ и двамата се отправихме към стената в дъното. — Пат знае ли, че аз ще бъда тук?

— Не му споменах.

— Чудесно. Просто прекрасно.

Както обикновено Пат беше точен. Видя ме, но изражението му изобщо не се промени. След като поздрави Лаура, той седна до нея и едва тогава отправи поглед към мен.

— Радвам се, че и ти си тук.

— Много мило.

Той беше долно, студенокръвно ченге, ако изобщо можеше да има такова, лицето му представляваше маска, зад която беше невъзможно да се проникне, докато човек не се взре в очите му и не види там омразата и решимостта.

— Откъде си копаш връзките, Майк?

— Защо?

— Много странно как един очукан лайнар на частна практика, една проклета впиянчена свиня, затънала до ушите в неприятности, може да се сдобие с привилегията да носи оръжие, която ние не сме в състояние да отменим. Как го правиш този номер, бе боклук?

Само свих рамене, без да изпитвам ни най-малко желание да се карам с него. Лаура гледаше двама ни с недоумение и се чудеше какво става.

— Е, може и да ти потрѣбва, ако продължат да те целят. Между другото, получих описание на твоя приятел от задната уличка. Някакво доста наблюдателно хлапе го видяло съвсем ясно на светлината на уличната лампа. Едър здравеняк, около метър и деветдесет, с тъмна къдрава коса и с две дълбоки бръчки на страните. Скулите му били малко високи, тъй че приличал на индианец. Виждал ли си подобен тип?

Сега ме притискаше, правеше всичко, за да ме изкара от кожата ми и да има причина да ме подпука, но иначе, как не, разбира се, че бях видял един такъв тип. Подмина ме на скоростната магистрала и аз си помислих, че е просто изморен шофьор, а по-късно той стреля по мен и сега знам с абсолютна сигурност кой е той. Наричат го Дракона. Имаше лице, което един ден непременно щях да видя отново, лице, което никога не бих могъл да сбъркам.

— Не, не го познавам — казах аз. Не беше съвсем лъжа.

Пат се ухили язвително.

— Имам чувството, че ще се запознаете.

— Добре де, ще се помъча да ти го сгация.

— Нямах друг начин, гадняр. А междувременно аз пък ще сгация теб. Вече съм те насадил в тази работа по-яко от когато и да било.

— Мен?

— Точно. Затова съм доволен, че си тук. Спестяваш ми неизбежната среща по-късно. — Беше събудил любопитството ми и го знаеше, тъй че сега докрай щеше да ми играе по нервите.

— В нашата малка главоблъсканица от убийства постоянно се появява един странен общ знаменател. Сега искам да разбера какво означава всичко това.

— Моля ви, продължавайте — обади се Лаура.

— Бижутата. Някак си не успявам да си ги избия от главата. Вече три пъти ми се изпречват на пътя. — Той ме погледна с присвити очи.

— Първия път, когато моят стар приятел тук остави едно момиче да умре заради тях; по-късно, когато сенатор Нап беше убит, един куп фалшиви бижута изчезнаха от сейфа; и накрая, един човек, за който се знаеше, че се занимава с контрабанда на скъпоценности, беше убит със същото оръжие. Една постоянно повтаряща се тема, нали, Майк? Ти би трябвало да си наясно с тези неща. Всъщност, сигурно вече ти е дошло наум. Показа се доста чевръст, когато хукна на север да се видиш с мисис Нап.

— Слушай, Пат...

— Затваряй си устата, има и друго. — Той бръкна в джоба си и измъкна една платнена торбичка, обърна я, изсипа съдържанието ѝ на масата, като наблюдаваше как струйналите се от нея пръстени, брошки и гривни образуваха между нас искряща купчинка светлина.

— Имитация, чиста имитация, мисис Нап, но смятам, че са вашите.

Когато поиска да ги докосне, протегнатата ѝ ръка трепереше. Вземаше ги едно по едно, разглеждаше ги и после поклащаше глава.

— Да, моите са! Но къде...

— Някакъв покъртителен стар вехтошар се опитваше да ги пробута в една заложна къща. Съдържателят повика полиция и така спипахме човечеца. Каза, че ги намерил преди много време в една кофа за боклук и до тоя момент ги пазел нарочно, за да ги продаде. Смятал, че били крадени, но изобщо не си представял, че ще го изловят по този начин.

— Не си губи мисълта, Пат. Досега от думите ти се разбра само, че някакъв печен мошеник е разпознал фалшивите бижута и ги е метнал на боклука.

Този път в очите му просветна злоба.

— Просто си задавам някои въпроси за първата кражба на скъпоценности — онази, която твоята агенция трябваше да предотврати. Казваха се мистър и мисис Рудолф Сайвък. Чудя се какъв ли номер си извъртял там. Не отиде лично, а прати Велда. Мисля си, че тогава нещо си сгафил, опитал си се да пипнеш голямата печалба, само че си изпортил работата.

Ръцете му не се виждаха, но аз знаех, че едната беше отпусната върху ръкохватката на пистолета. Чувствах как и на мен всеки момент щяха да ми избият балансите, но засега все пак успявах да се владеея.

— Ти си идиот — казах аз. — Тоя Сайвък дори не съм го виждал. Даде си поръчката за охрана по телефона. Не съм му виждал очите.

Пат бръкна във вътрешния джоб на сакото си и измъкна една гланцирана снимка 12×15.

— Е, тогава хвърли един поглед, за да разбереш как е изглеждал покойният ти клиент. Върнах се назад и разрових отново целия този случай, макар че следите отдавна са студени. Нещо ще излезе оттам, момко, и аз много се надявам, че в центъра на тази каша си ти. — За момент забрави за мен и се обърна към Лаура. — Потвърждавате ли, че това са вашите бижута, мисис Нап?

— О, да. Описани са подробно в протокола, а освен това на метала има...

— Видях знаците за проба.

— Този пръстен беше счупен — вижте тук как е излязло това зъбче. Моите са.

— Добре. Ако искате, утре можете да си ги приберете от офиса ми. Но дотогава ще трябва да ги задържа.

— Хубаво.

Той измъкна снимката от ръката ми и я тикна обратно в джоба си.

— Тепърва има да гледаш.

Не му отговорих. Кимнах, но нищо повече. За момент той ме изгледа, намръщи се, понечи да каже нещо, но после се отказа. Сбогува се с Лаура и се отправи към вратата.

Донесоха ни по още едно питие и аз разсеяно унищожих моето. Лаура се изкиска и аз вдигнах поглед.

— Мълчиш от доста време. Няма ли да се поразходим из града?

— Имаш ли нещо против да не го правим?

Тя вдигна вежди — изненадана, но далеч не нещастна.

— Не. Искаш да свършиш нещо друго?

— Да. Да помисля.

— У вас ли? — попита тя дяволито.

— Нямам друго „у нас“, освен офиса си.

— Вече сме били там — подразни ме тя.

Но преди време на това място се бях целувал много пъти и с Велда.

— Не, не там — казах аз.

Лаура се приведе напред, вече напълно сериозна.

— Става въпрос за нещо важно, нали?

— Да.

— Хайде тогава съвсем да се махнем от града. Да се върнем на север, където е хладно и тихо и където ще можеш да сложиш в ред мислите си. Би ли искал да го направим?

— Добре.

Платих сметката, после отново излязохме в нощта и дъжда. Хванахме едно такси да ни закара до паркинга. Наложих й се тя да свърши тази работа вместо мен, защото единственото, което бях в състояние да правя в момента, беше да мисля за лицето от снимката, която ми беше показал Пат.

Рудолф Сайвък и Джералд Ерлих бяха едно и също лице.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Изобщо нямах спомен от това пътуване. Заспах още преди да стигнем до Уест Сайд Драйв и се събудих, след като тя ме разтърси. През мъглата гласът ѝ продължаваше да ме вика и дори за няколко секунди ми се струваше, че това е Велда, после отворих очи и видях, че Лаура ми се усмихва.

Дъждът беше спрял, но в тишината на нощта долавях тихия звук на капките, които се отронваха от сенките на сините смърчове около къщата. Зад дърветата лампата при входната врата хвърляше бледи жълти отблясъци.

— А прислугата? Няма ли да си помислят нещо, че идваме по това време?

— Не, вечер съм сама. Двойката, която работи тук, идва само през деня.

— Още не съм ги виждал.

— Досега все идваш, когато имат почивен ден.

Направих гримаса на раздразнение.

— Ти си луда, малката. След онова, което се случи, винаги трябва да оставяш някого тук.

Тя протегна ръка и погали една бръчка около устата ми.

— Опитвам се — каза тя, после се наведе над мен и ме докосна с устни — нежно влажни и сладко топли, а връхчето на езика ѝ — пронизващ пламък. Направи го твърде бързо, за да успея да я сграбча и да не ѝ позволя да го угаси.

— Престани да ми промиваш мозъка — казах аз.

Тя се засмя с дълбок гърлен смях.

— Никога, мистър Супермен. Твърде дълго ми липсваше.

И без да дочака отговора ми, тя отвори вратата и излезе от колата. Аз се измъкнах от другата страна, качихме се заедно по стълбите и влязохме в къщата. Странно беше това усещане, че се прибираш у дома. Всичко беше тук — и къщата, и жената, и взаимното желание — една инстинктивно завладяваща страст, която и двамата

изпитвахме един към друг, и дори и да осъзнавахме, че има други, по-важни неща, това не ни вълнуваше, защото винаги съществува едно „по-късно“.

Във всекидневната имаше голямо канапе с овехтяла кожена тапицерия, скрита някъде уредба, от която звучаха Дворжак, Бетховен и Чайковски. Там сред всичко това Лаура се беше обвила в метри ефирна материя, която изобщо не скриваше топлината на тялото ѝ, нито пък ограничаваше разцъфналата пищност на бедрата и гърдите ѝ. Лежеше тихо в прегръдките ми, отдаваше ми всичко на мига, за да му се насладя както желаех, и само на моменти ускореното ѝ дишане издаваше удоволствието, което изпитваше, докато я докосвах нежно и я галех с върха на пръстите си. Очите ѝ бяха затворени, лека усмивка на наслада пробягна по ъгълчетата на устните ѝ и тя се сгуши в мен с въздишка на задоволство.

Нямах представа колко време стоях там, потънал в мисли. Оставих ги да се изнижат през съзнанието ми от начало до край — първо онази част, която ми беше известна, и после другата, за която все още не знаех достатъчно. Както винаги, налагаше се определен стил.

Няма убийство без стил. Той е втъкан вътре, нишките се преплитат, сътворяват изкусен гоблен и докато цветовете на фона си личат ясно от самото начало, картината се откроява едва накрая. Но кой беше тъкачът?

Кой стоеше невидим зад стана, стиснал в едната си ръка совалката на смъртта, а в другата — чилето на живота? Потънах в сън, докато се опитвах да проникна зад фасадата на тази гигантска фабрика за убийства. Сънят беше така дълбок и толкова дълъг, че когато се събудих, вече не мислех и не си спомнях абсолютно нищо.

Когато ярката слънчева светлина, която струеше в стаята, ме събуди, установих, че съм съвсем сам. Бях полегнал удобно, обувките ми бяха свалени, вратовръзката — разхлабена, а отгоре ми беше метнато светло индианско одеяло. Отметнах го на една страна, обух се отново и станах. Трябваше ми известно време, докато осъзная какво не беше наред и после видях 45-калибровия си пистолет, закачен за ремъка с кобура на облегалката на един стол, закрит със самото ми. Докато се пресягах да го взема, тя влезе в стаята с цялата пищност на лятното утро. Носеше поднос с кафе и ми прати въздушна целувка.

— Е, здравей — каза тя.

Остави подноса на масата и наля кафето.

— Не беше лесно да те разсъблече човек.

— Защо си си правила този труд?

Лаура вдигна поглед и се засмя.

— Трудно се получава да спиш с мъж, който не си е махнал пистолета. — Тя ми подаде чашата. — Заповядай, пийни си кафе. Захар и мляко?

— И двете. Много се радвам, че не е сметана.

Тя ги добави към кафето и го разбърка.

— Ти си сноб, Майк. По някакъв свой начин. — Направи към мен гримаса и се усмихна. — Но аз обичам снобите.

— Би трябвало да си свикнала с тях. Ти си тази, която се движи в разни шикозни компании.

— Те не са сноби като теб. Всъщност представляват просто едни изплашени хора, които се крият зад разни пози. Истинският сноб си ти. А сега ме целуни за добро утро или за добър ден. Вече е един. — И тя повдигна лице към мен, поднасяйки устните си. Поех ги за миг, но дори и това мимолетно докосване отново събуди желанието в мен.

Лаура плъзна ръка под моята и ме преведе през къщата към вратата и после навън до моравата край басейна. Слънцето над нас беше ярко и прежуряше, а въздухът ухаеше с аромата на планините.

— Да ти донеса ли нещо за хапване? — попита тя.

Притиснах с ръка нейната.

— Засега ти ми стигаш.

Тя подуши рамото ми, сбърчи нос и се усмихна. Двамата извадихме столовете от алуминий и пластмаса и докато тя отново се върна вътре, за да донесе кафето, аз се настаних в своя.

Сега може би щях да успея да се отдам на мислите си.

Тя ми наля втора чаша, седна срещу мен и чувствайки на какво се дължеше моята вгълбеност, каза:

— Майк, няма ли да е по-добре, ако ми разкажеш за това? Аз съм добър слушател. Ще бъда просто някой, към когото можеш да отправяш хипотетични въпроси. Лео постоянно ме използваше по този начин. Наричаше ме своя резонатор. Можеше да мисли на глас, но когато го правеше, докато е сам, му се струваше глупаво и затова предпочиташе да бъде край него. — Тя млъкна за момент, а очите ѝ

бяха сериозни и изпълнени с искрено желание за помощ. — Твоя съм за всичко, което пожелаеш, Майк.

— Благодаря ти, котенце.

Свърших с кафето и оставих чашата на масата.

— Ти се страхуваш от нещо — каза тя.

— Не от. За. Както и за теб, момичето ми. Казах ти, че едно време бях непрестанен извор на неприятности. Където и да съм, винаги става напечено, а когато си играеш на патлаци, вечно има заблудени куршуми и на мен никак не ми се иска да се изпречиш пред някой от тях.

— Аз вече веднъж се случих там, помниш ли?

— Само защото не успях да скоча навреме. Станал съм по-бавен. Твърде дълго бях далеч от всичко това и съм отвикнал да бъда предпазлив.

— А сега вече внимаваш ли?

През малкото разстояние, което ни разделяше, очите ми се взряха в нейните.

— Не. Пак съм си същия глупак. Имам съмнения, че са ни проследили дотук, но това е само предположение. Имам и патлак в къщата, но бихме могли да се окажем мъртви, още преди да успея да го докопам.

Тя сви рамене с безразличие.

— В съблекалнята имаме и пушка.

— И тя няма да помогне. Това е игра между професионалисти. Втори път няма да ни дадат шанс. Нито пък ти ще успееш да стигнеш до пушката. Освен това, тя е зад басейна, а там е тъмно.

— Хайде, разкажи ми за това, Майк. Разсъждавай на глас пред мен, може би тогава всичко ще приключи по-бързо и ние двамата ще останем на спокойствие. Ако искаш да размислиш, да беснееш или просто ти е нужна реакция, говори, аз ще те слушам внимателно.

— Не ти ли се живее? — попитах аз.

През лицето ѝ премина сянка, а ръцете ѝ, които бяха отпуснати на облегалката на стола, се вкопчиха в нея така, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Аз престанах да живея, когато умря Лео. Смятах, че повече никога няма да се върна към живота.

— Малката ми...

— Не, това е истина, Майк. Ясни са ми всичките възражения, които можеш да ми изтъкнеш за обкръжението ни и за настоящото положение, но това все още не значи нищо. Не променя простичкия факт, който проумях преди няколко дни. Аз се влюбих в теб, Майк. Още щом те видях и се влюбих, макар че още тогава си давах сметка, че ще предизвикам неодобрение, че неприятностите ще останат в наследство и че ти може би изобщо не ме обичаш.

— Лаура...

— Майк, аз отново се върнах към живота. Смятах, че съм мъртва, а сега пак съм жива. С нещо да съм те притеснявала?

— Не.

— Няма и да го направя. Един мъж не може да бъде притискан. Можеш само да опиташ, но истинският мъж не търпи принуда за каквото и да е и жената трябва да го знае. Ако все пак успее да го направи, значи просто няма до себе си мъж. — Махна ми с ръка да не я прекъсвам и продължи: — Не ме интересува какво изпитваш към мен. Надявам се, но това е всичко. Стига ми да чувствам, че съм отново жива и където и да се намираш, ти ще знаеш, че те обичам. Това е странен вид ухаждане, но и времената са такива, тъй че изобщо не желая да се замислям дали е редно да бъде по този начин. Но бъди абсолютно сигурен в едно — от мен можеш да получиш всичко, което поискаш, Майк. Всичко. Няма нещо, което да ме помолиш да направя, и аз да ти откажа. Каквото и да е то. Ето как безрезервно ти принадлежа. Има начин да се убедиш в това. Просто ми кажи. Ако ми наредиш повече никога да не говоря за тези неща, пак ще се подчиня. Аз те обичам и ти не можеш да ми попречиш.

Но да се върна на въпроса ти — да, живее ми се. Ти си този, който върна желанието ми за живот. Аз бях мъртва.

В този момент от нея струеше красота, която не се поддава на описание. Аз казах:

— Дори и онова, което знаеш, може да се окаже твърде много. Сега вече и ти си мишена. Не искам да станеш още по-голяма.

— Ако умреш ти, ще умра и аз — каза тя просто.

— Лаура...

Тя не ме остави да довърша.

— Майк... ти изобщо... обичаш ли ме? Слънцето в косите й беше златистомедно сияние, което се отразяваше в тъмнокафявия загар

на кожата ѝ, за да открие класическата прелест на чертите ѝ. Гърдите ѝ бяха така великолепно пищни, стегнатата вдлъбнатина на стомаха ѝ се очертаваше под дъгите на ребрата, а прилепналата към тялото ѝ материя на роклята без ръкави подчертаваше онова неподвластно на времето съвършенство, което представляваше Лаура.

— Така ми се струва, Лаура — отвърнах аз. — Не съм сигурен. Просто аз вече... не знам.

— Засега и това ми стига — каза тя. — Малко е, но то ще се разрасне, защото така трябва. Но ти си бил влюбен преди, нали?

Спомних си едновременно за Шарлот и за Велда, а мисълта за всяка от тях беше като ненадейна рана от изстрел в слабините, когато съзнанието за онова, което се е случило, предхожда бездиханността и в този миг си даваш сметка, че ти остават още няколко секунди, преди болката да те връхлети.

— Да — казах аз.

— Същото ли беше?

— Никога не е същото. Ти си... различна.

Тя кимна.

— Зная, Майк, зная. — Тя млъкна за миг и после продължи: — Ще бъде... или другата..., или аз, нали?

Нямаше смисъл да я лъжа.

— Така е.

— Много добре. Аз съм доволна. А сега иска ли ти се да поразсъждаваш на глас пред мен? Да те изслушам ли?

Облегнах се назад на стола си, подложих лице на слънчевите лъчи, затворих очи и се отпуснах, за да започна от началото — не от онова, което като хронология се беше случило най-напред, а от онези моменти, които според мен представляваха действителното начало на всичко това. Получи се бая история. Сега трябваше да разбере дали звучеше смислено.

— В този случай има само главни действащи лица. Те са особени хора, а полицията и агенциите във Вашингтон са твърде далеч от истината. Отделите имат информация само за резултатите, без изобщо да са наясно с причините и въпреки че подозират някои работи, не се намират в положение, при което могат да бъдат сигурни какви мерки да предприемат. Затова просто ги изключваме и отиваме към

основните неща. Те може и да са спекулативни, но изразяват същността и водят до заключения.

Историята започва в края на Втората световна война с една шпионска група, оглавявана от Джералд Ерлих, който наред с други личности е обсебен от видения за световна империя. О, това съвсем не е нова мечта. Преди него са били Александър Македонски, Цезар, Наполеон, така че той поема по вече утъпкана пътека. Тъй като началният подбудител на Ерлих е елиминиран, той си избира друг — Хитлер. При този режим той става велик и организацията му се разраства до невероятни мащаби. Ето защо, когато Хитлер умира, а Третият Райх рухва, това също се оказва без значение, тъй като сега разделението на света вече е глобално. Остават само два лагера — Изтокът и Западът, и за момента той избира да влезе в коалиция с първия. Джералд Ерлих решава, че неговата следваща основна движеща сила ще бъде правителството на червените. Той смята, че те ще бъдат абсолютните победители в битката за завоюване на света, а по-късно, когато настъпи подходящият момент, той ще им изझे властта. Само че колко изменчиви могат да бъдат обстоятелствата и времето. Той не разбира, че комунистите не по-малко от него мечтаят за тяхна световна империя. Не си дава сметка, че те ще го разкрият и използват, а си въобразява, че са в неговите ръце. Червените обаче успяват да изземат ръководството на организацията му. Както са постъпили с останалата част на света, намираща се под техен контрол, те не само завладяват неговата корумпирана група, но и съзнателно засилват корупцията в нея. Съумяват да контролират дейността на организацията, но не и нейния фанатизиран лидер и много добре го разбират. Ето защо той трябва да изчезне. Завинаги — с други думи, той трябва да умре.

Само че Ерлих не е толкова глупав. Той вижда симптомите и ги тълкува съвсем правилно. Вече не е млад, а и ръководната роля в организацията му се е изплъзнала. Виденията му за световна хегемония престават да му изглеждат толкова важни, главната му цел сега е да оцелее по възможно най-добрия начин, а страната, която може да му осигури такова убежище, е Америка. И той идва тук. Сключва брак под фалшивото име на Руди Сайвък с една богата вдовица и за известно време всичко в личния му живот е наред.

По-късно обаче те го откриват. Самоличността му е разконспирирана. Той започва отчаяно да търси начин да се защити. Невъзможно е да потърси закрила от полицията и той прави следващата най-удачна стъпка — обаждат се на частна детективска агенция и като претекст използва скъпоценностите на жена си, които уж налагали необходимостта от охрана. Всъщност целта му е да си осигури въоръжена защита.

И тук дългата ръка на съдбата нанася втория си удар. Не случайното съвпадение, а съдбата — самата съдба. Аз изпращам Велда. По време на войната тя е млада, красива, интелигентна — идеалният агент, който може да се използва срещу мъже. Тя е била на служба в Отдела за специални разследвания към ВВС на САЩ, получавала е задачи от Управлението за стратегическо разузнаване, членувала е в още една строго секретна група, а освен това е сред участниците в операция „Пеперуда 2“, чиято крайна цел е убийството на Джералд Ерлих и унищожаването на неговата организация. Войната свършва, преди тази цел да е осъществена, Велда е освободена и постъпва при мен в агенцията, защото това е работа, която тя познава. Оставаме заедно до момента, когато Руди Сайвък се обаждат с поръчка за охрана. Той очаква мен. Само че отива Велда.

Когато се виждат, съдбата се намесва отново. Велда знае кой е той. Дава си ясна сметка, че човек като него трябва да бъде спряен, защото може да не се е отказал от своята цел. Осъзнава, че съществува нещо, което в онзи момент превръща Джералд Ерлих в най-важния човек на света. Той знае имената на всички агенти, които преди време са работили за него, а те са толкова фанатизирани, че никога не биха престанали да преследват целта си, още повече че сега служат на червените.

И отново идва ред на случайността. Или на съдбата. Няма значение. Това е нощта, в която червените решават да действат. Нанасят своя удар под прикритието на крадци. Отвличат Рудолф Сайвък, съпругата му и Велда. Убиват жена му, но се нуждаят от него, за да получат информацията, която той има.

И Велда ги изиграва много хитро. Представя се за член на групата на Сайвък, за да остане жива, и съвсем естествено, създава у тях впечатлението, че знае неща, които могат да им бъдат полезни. Не трябва да забравяме — Велда е отлично обучен детектив — тя има

сериозен опит от миналото, за който самият аз не съм подозирал. Каквото и да е направила, то е било убедително. Връщат Сайвък и Велда в Европа на територията на червените и оставят убитата съпруга и откраднатите бижута като примамка, която свършва великолепна работа. Докато Велда се намира в проклетата Русия, аз се наливаам като гадна свиня...

За първи път Лаура се обади и каза:

— Майк... — а аз отворих с мъка очи и я погледнах.

— Благодаря ти.

— Няма нищо. Разбирам.

Отново затворих очи и оставих картината да изплува.

— Все пак комунистите не са най-великите мозъци на този свят. Тези тъпи селяндури забравят едно нещо. И двамата — и Сайвък-Ерлих, и Велда — са абсолютни професионалисти. Някъде по веригата става гаф и те успяват да избягат. Оказват се на свобода зад Желязната завеса и от този момент нататък преследването започва.

Братче, базирам се, че после са хвърчали глави. Както и да е, когато разбират, че две наистина твърде важни фигури са успели да се измъкнат, червените изпращат по следите им страшния убиец. *Дракона*. Другарят Горлин. Само че на мен повече ми харесва *Дракона*. Ще се почувствам почти като св. Георги, като го убия. — *И дали Арт няма да ме намрази за това, помислих си аз.* — Преследването продължава цели седем години. Мисля, че зная какво се е случило през това време. Сайвък и Велда са принудени да се държат заедно, да обединят усилията си, за да могат да избягат. По някакъв начин Велда успява да изкопчи информация от Сайвък-Ерлих, но най-важното нещо са тези имена. Обзалагам се, че го е принудила да си спомни всяко едно от тях, запазвала ги е и през цялото време ги е съхранявала в главата си, така че в крайна сметка тя се превръща в не по-малко важна фигура от самия Сайвък.

Да не подценяваме червените. Те са гнусни копелета, всичките до един, но са върхът, когато трябва да се свърши някоя мръсотия. Така са свикнали да си правят гадости помежду си, че това им е станало втора природа. По дяволите, те разбират какво се е случило. Знаят, че Велда вече е важна колкото Ерлих, ако не и повече. Неговите мечти са се провалили... а информацията, която притежава Велда, би ни

поставила отново на върха, тъй че тя трябва на всяка цена да бъде премахната.

Ето защо Дракона прави всичко възможно да пипне тези двамата. Накрая докопва Ерлих и го застрелва. Сега вече остава само Велда. Но той се сблъсква с един проблем. През войната тя е имала много познати, от тях е Ричи Коул. От време на време, когато не е имал задача, те са се виждали, говорили са си за старите времена и са си останали добри приятели. Тя знае, че той е в Европа и успява по някакъв начин да се свърже с него. Времето не е достатъчно, за да предаде информацията, която е получила, а да я записва е твърде опасно, така че решението е Велда да бъде отведена обратно в Щатите. Всичко е било толкова спешно, че е невъзможно задачата да се възложи на подходяща агенция.

Ричи Коул пренебрегва разпорежданията, заема се лично с охраната на Велда и се връща в Щатите. Знае, че са по петите му. Дава си сметка, че Дракона ще го превърне в мишена, знае много добре, че времето няма да му стигне, за да свърши необходимото, но Велда му е дала едно име. Казала му е за мен и го е посъветвала да се свърже с един възрастен продавач на вестници, който беше наш общ познат.

Естествено, Коул прави всичко възможно да осъществи връзката, но Дракона успява да го спипа първи и стреля в него. Бедата е, че Коул не умира — той продължава да настоява, докато полицаите ме откриват, защото Велда му е казала, че аз съм толкова страхотен, че мога с голи ръце да разчупя луната на две и той смята, че след като тя говори за мен така, значи това е самата истина. А после вижда и самия мен.

Зарових лице в ръцете си, за да прогоня картината. *А после вижда и самия мен.*

— Майк...

— Хайде да не се лъжем, малката. Аз бях... една опиянчена отрепка.

— Майк...

— Млъкни. Остави ме да говоря.

Лаура не каза нищо, но в очите ѝ просвана надеждата, че ще успее да се овладее. Затова замълчах за момент, налях си малко кафе, изпих го и чак тогава продължих.

— И отново тези проклети червени се оказват умни. Заравят се в информацията за Велда и попадат на мен. Разбират какво иска да направи Ричи Коул. Ричи знае къде е Велда и възнамерява да ми го каже. Само че умира, преди да успее да го направи. Те решават, че е оставил някаква информация за мен при Стария Дюй, и го убиват. Смятат, че аз действително зная нещо и ми пращат опашка, за да разберат дали ще потърся връзка с някого. Обръщат наопаки квартирата на Дюй, търсейки някакво сведение, което може да е оставил за мен Коул. Мамка му, Дракона дори се опитва да ми види сметката, защото според него аз изобщо не съм толкова важен и е по-добре да ме разчисти от пътя си.

Облегнах се назад и внезапно се почувствах ужасно празен.

— Майк, какво става?

— Нещо липсва. Нещо важно.

— Моля те, не говори повече.

— Не е това. Предполагам, че просто съм уморен. Тежко е да се завръщаш така бързо.

— Ако поплуваме, може да ти помогне.

Отворих очи, отправих поглед към нея и се ухилих.

— Писна ли ти да слушаш историите на един неудачник?

— Не.

— Някакви въпроси?

Тя кимна.

— Лео. Кой го застреля?

Аз казах:

— В този бизнес оръжие може да се намери навсякъде. Не ме е озадачавало, когато съм установявал, че револвери с еднакви балистични показатели са били използвани при различни убийства. Знаеш ли, че със същия пистолет, с който са били застреляни Ричи Коул и твоят съпруг, е извършено и още някакво убийство в западната част?

— Не, не знаех.

— Изглежда съществува някаква връзка чрез бижутата. За прикритие Ричи Коул работеше като моряк и се занимаваше с контрабанда. Твоите бижута изчезнаха. Според Пат това е обединяващият фактор. На мен ми се стори неприемлив.

— Възможно ли е положението на Лео в правителството... както ти сам подметна...

— Имам един приятел, който отхвърля подобна възможност. Постът му е такъв, че е запознат с фактите. Ще се съобразя с него.

— В такъв случай смъртта на Лео няма нищо общо с онова, което търсиш?

— Така ми се струва. В известен смисъл съжалявам за това. Искаше ми се да ти помогна да отмъстим и за него. Бил е голяма личност.

— Да, беше.

— Ще те заведа да поплуваме.

— Банските са в съблекалнята.

— Ще бъде много забавно — казах аз.

В приглушената светлина, която се процеждаше през закритите с бръшлян прозорци, ние се обърнахме с гръб един към друг и свалихме дрехите си. Когато го правиш заедно с жена, става трудно да се разговаря и ти осъзнаваш само странната топлина, мимолетното изгарящо съприкосновение, което чувстваш с кожата си, и дивото желание да се обърнеш, да я съзерцаваш или да я сграбчиш в обятията си и да я притиснеш до себе си, или да направиш каквото и да е, само не и онова, което си обещал, когато този момент на свенливост всъщност е само шега, но в действителност на теб изобщо не ти се иска да е така.

А после, преди да успеем да го превърнем в нещо друго и докато все още го възприемахме просто като шега, вече се бяхме облекли и когато мина покрай мен, тя ми се усмихна. Протегнах ръка към нея и я спрях, но после се обърнах, защото забелязах нещо, което за момент ме накара да замръзна.

— Какво има, Майк?

Пресегнах се и взех пушката, която стоеше в ъгъла на съблекалнята. Постройката се намираше върху продължението на тенискорта отвън и временният под беше от глина. Там до вратата, където беше оставена пушката, водата от душа пред нея беше проникнала вътре и беше навлажнила глината така, че сега тя представляваше полутвърдо вещество — син маджун, който спокойно можеш да моделираш в ръката си.

Тя беше оставила пушката с дулото надолу и двете цевии се бяха запушили с глина. Когато я вдигнах, сякаш някой беше отрязал парче от синия клей с формичка за курабийки, дълбока два инча.

Преди да я отворя, аз попитах:

— Заредена ли е?

— Да.

Натиснах с палец лоста за зареждане, отворих пушката, извадих двете гилзи, после ударих няколко пъти цевите в дланта си, докато парченцата глина се показаха достатъчно, за да успея да ги измъкна като две смъртоносни тапи, каквито си бяха.

Тя забеляза изражението на лицето ми и се намръщи, без да знае какво да каже. Тъй че първи заговорих аз.

— Кой сложи пушката тук?

— Аз.

— Мислех, че знаеш как да си служиш с нея. — В гласа ми имаше раздражение, което можеше да се реже с нож.

— Лео... ми показва как да стрелям с нея.

— Но очевидно не ти е показал как да я съхраняваш.

— Майк...

— Чуй ме, Лаура, и ме чуй добре. След като ще си играеш с оръжие, по-добре първо се научи да си служиш с него. Отишла си и си тикнала муцуната на тази красавица в калта. Даваш ли си сметка какво щеше да стане, ако се беше опитала да стреляш с нея?

Очите ѝ се изпълниха със страх от онова, което видя изписано на лицето ми, и тя поклати глава.

— Добре, майната му, слушай тогава. Без да се замислиш дори, ти си тикнала тази пушка в гъстата глина и си запушила цевите. Тя е заредена с първокласни амуниции от най-добро качество и ако беше дръпнала спусъка, щеше да ти остане само една безкрайно малка частица живот между великото тогава и великото сега, защото насоченият обратно заряд на тази пушка буквално за миг щеше да те изтрие от лицето на земята.

— Майк...

— Не, сега мълчи и ме слушай. Ще ти бъде полезно. Тези цевии щяха да разцъфнат като обелена мандарина и целият този заряд щеше да отиде право във великолепното ти гърло, тъй че, ако ти се прииска да създадеш работа на полицейския медицински експерт, та да си

задоволи някоя прищявка, това е начинът. Ще трябва да дойдат и да ти изстържат мозъка и да измъкнат с пинцети, забитите в дървената ламперия парченца от черепа ти. Веднъж видях залепени за стената очни ябълки и ако *наистина* ти се иска да видиш нещо гадно, пробвай това. По-големи са, отколкото си мислиш, и през цялото време, докато те гледат, изпускат слуз, а когато се опиташ да ги махнеш от дъската, после няма къде да ги сложиш, освен да ги държиш в ръка и да ги пуснеш в кофата при останалите карантии. Те плуват на повърхността и продължават да те гледат, докато накрая не затвориш капака.

— Майк...

— Млъкни, по дяволите! Да не си си играла пред мен така тъпо с тази пушка. Направи го, сега ще слушаш.

Беше затиснала с две ръце устата си и всеки момент щеше да повърне.

— Най-лошото е с врата, защото главата е отишла по дяволите и известно време от него продължава да пръска кръв, тъй като сърцето все още не е разбрало, че жизненоважният нервен център вече го няма, а знаеш ли колко нависоко хвърчи тази струя? Не? Тогава нека аз да ти кажа. Кръвта не просто сълзи. Избликва под налягане право нагоре на повече от метър и омазва всичко наоколо. Просто няма да повярваш колко много кръв има в едно тяло, докато не вадиш един внезапно обезглавен човек и не погледаш какво става. А аз съм бил там. Бил съм свидетел на всичко това. *Не позволявай да се случи и с теб.*

Тя повърна кафето си отвън пред вратата, но на мен хич не ми пукаше, защото след като някой може да се отнася толкова небрежно с една пушка или с каквото и да е оръжие, си заслужава точно това, за да го запомни. Избърсах и почистих цевите, заредих отново пушката и я оставих на мястото ѝ с дулото нагоре.

Когато излязох, Лаура ми каза:

— Гаден си.

— Не ми казваш нищо ново. — Все още не бях овладял беса си. Усмивката ѝ беше малко изцъклена, но си беше усмивка.

— Майк... всичко разбирам. Моля те.

— Сериозно?

— Да.

— Тогава внимавай. Много често мотаеш оръжие из ръцете си. Това е моя работа. Мразя да го виждам осквернено.

— Моля те, Майк.

— Добре. Постигнах целта си.

— И то по твърде благороден начин, меко казано. Иначе имам здрав стомах.

— Иди пийни малко кафе.

— О, Майк.

— Хайде да поплуваме — казах аз и се ухилих. Но така се чувствах и усмивката беше най-доброто, което можех да постигна. Тя се втурна напред, скочи и се хвърли с плясък във водата, показа се на повърхността и заплува към отсрещната страна, после обви с ръце края на тръбата и остана там да ме изчака.

Влязох бавно, като пристъпвах напред, докато водата ме покри, после се гмурнах и заплувах току над самото дъно чак до отсрещната страна. Водата караше краката ѝ да изглеждат някак размазани, деформираше ги до амазонски пропорции; прасците и заоблеността на стомаха ѝ се виждаха странно уголемени, а после аз изплувах нагоре, където всичко беше реално, измъкнах се на бетонната плоча и подадох ръка на Лаура.

— Сега по-добре ли е? — попита тя, когато я издърпах горе.

Гледах през нея с отсъстващ поглед.

— Да, просто си спомних нещо.

— Недей пак за пушката, Майк.

— Не, не за това.

— Защо не ми кажеш?

— Няма значение. Аз самият все още не съм наясно. Просто предположение.

— Очите ти изглеждат ужасно странни.

— Зная.

— Майк...

— Какво?

— Мога ли да помогна?

— Не.

— Сега ще ме напуснеш, нали?

— Да.

— Ще се върнеш ли?

Не можех да ѝ отговоря.

— Заради нас двамата, нали?

— Ловците на момичета са плъзнали — казах аз.

— Но ще се върнеш, нали?

Мисълта ми беше далеч, търсеца липсващата брънка.

— Да — казах аз. — Трябва да се върна.

— Ти си я обичал.

— Да.

— А мен — мен обичаш ли ме въобще?

Обърнах се и отправих поглед към тази жена. Сега тя беше моя — красива, умна, точно каквато трябваше да бъде жената за такъв като мен, прелестна, винаги без дрехи пред очите ми, винаги невероятно руса и невероятно обгоряла, а контрастът на цветовете — или може би хармонията — удивително чувствена.

— Обичам те, Лаура — казах аз. — Може ли да греша?

— Не, не е възможно — каза тя.

— Първо трябва да я намеря. Те са по дирите ѝ. Всички я преследват. Преди много време аз я обичах и сега ѝ го дължа. Тя ме е търсила.

— Намери я, Майк.

Аз кимнах. Сега вече разполагах с другия ключ.

— Ще я открия. В този овехтял свят тя в момента е най-важното нещо. Това, което знае, ще реши съдбата на много хора. Да, ще я намеря.

— И тогава ще се върнеш?

— Да, тогава ще се върна — казах аз.

Ръцете ѝ се протегнаха към мен, обгърнаха ме и обхванаха главата ми така, че усещах стегнатите ѝ пръсти, заровени в косите ми. Чувствах всеки инч от тялото ѝ, силно притиснато в моето, устремило се към мен, отказващо изобщо да се отдръпне.

— Ще се боря с нея за теб — каза тя.

— Защо?

— Защото сега ти си мой.

— Момиченце — казах аз, — човек от мен няма да види нищо добро. Погледни ме внимателно — аз съм житен клас с осил, разбра ли?

— Да. Значи ще ям осил.

— По дяволите, не се прави на глупачка.

— Майк!

— Лаура...

— Добре го казваш, Майк, но в гласа ти има нещо ужасно и аз го усещам. Какво ще направиш, ако я намериш?

— Не зная.

— И все пак, ще се върнеш ли?

— По дяволите, не знам!

— Защо, Майк?

Аз сведох поглед към нея.

— Защото аз самият вече не знам какво представлявам. Виж... знаеш ли какъв бях? Знаеш ли, че някога един съдия заедно със съдебните заседатели ми размазаха фасона, а после целият свят ме разкъса? Тогава само Велда остана с мен.

— Но това е било. Тогава. Преди колко години?

— Може би девет.

— Бяхте ли женени?

— Не.

— В такъв случаи имам право да претендирам за част от теб. Вече съм я притежавала. — Тя ме пусна и отстъпи назад, а когато очите ѝ срещнаха моите, те излъчваха смирение.

— Намери я, Майк. Вземи своето решение. Намери я и бъди с нея. Ти някога имал ли си я?

— Не.

— А *мен* вече си ме притежавал. Може би сега си повече мой, отколкото неин.

— Може би.

— Тогава я открий. — Тя отстъпи назад с отпуснати край тялото ръце. — Ако това, което ми каза, е истина, тя заслужава толкова. Намери я, Майк. Решена съм да се боря за теб, с когото и да е, но не с някого, когото ти смяташ за мъртъв. Не и с човек, на когото смяташ, че си длъжник. Остави ме да те обичам, както мога. Дори и това ще ми бъде достатъчно. Разбираш ли?

Известно време останахме безмълвни. Погледнах я и после извърнах очи.

— Да, разбирам — казах аз.

— Върни се, след като вече си направил своя избор.

— Разполагаш с цял Вашингтон, за да се забавляваш.

Лаура поклати глава. Косата ѝ беше златист облак. Тя каза:

— По дяволите Вашингтон! Ще те чакам.

Велда, Лаура. Имената толкова си приличаха. Коя от тях? След тези седем години на пълна нищета, коя от тях? След онова, което знаех, коя от тях? Тогава беше вчера. А сега е днес. Коя от тях?

Аз казах:

— Добре, Лаура. Ще реша и тогава ще дойда отново.

— Вземи моята кола.

— Благодаря ти.

А сега тя трябваше да бъде моя. Пръстите ми се сключиха около ръцете ѝ, притеглих я така, че да мога да я целуна, да усетя вкуса на устните ѝ, да почувствам възбуждащите движения на езика ѝ, защото това беше жената, при която знаех, че ще се върна.

Ловци, превърнали едно момиче в дивеч. Всички ние искахме само него, а причините за това бяха далече в миналото. И щяхме да довършим своя лов, но какво щяхме да правим с плячката?

— След всичко това не бива да си тръгваш.

— Трябва — казах аз.

— Защо?

— Трябва да е намерила начин да се добере до тази страна. Мисля, че зная как.

— Ще я намериш и после ще се върнеш?

— Да — казах аз и оставих ръцете си да блуждаят по тялото ѝ, за да разбера, че никога няма да има някой друг и когато всичко свърши, аз я пуснах, накарах я да остане там, влязох вътре, взех си пистолета, облякох шлифера си и потеглих обратно към града, който сега беше моят нов Вавилон.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

И отново беше нощ, а градът навлизаше в своя пъклен живот като любовница на граф Дракула. Ярката светлина на деня, която можеше да смъкне фасадата на фалша и да оголи слоя мръсотия, сега беше изчезнала. За наблюдателите нереалното се превърна в реалност, а под разноцветните измамни светлини мръсотията се промени във фини, едва доловими цветове и сякаш целият този огромен куп от бетон, стомани и стъкло, беше създаден единствено, за да съществува в нощта.

Оставих колата си на паркинга на ъгъла на Осмо авеню и Петдесет и втора улица, обадих се на Хай Гарднър, казах му да ме чака в „Блу Рибън“ на Четирийсет и четвърта и после се отправих пеша към заведението, потънал в мисли за онези дреболии, които бях длъжен да анализирам много по-рано.

Цялата тази работа ми изглеждаше невъзможна — седем години, държана в капан в Европа. За това време човек можеше пет — шест пъти да обиколи света. Но тогава той нямаше да е в капан. А въпросът е, че те са били. Ако Велда или Ерлих бяха просто аматьори, щяха да ги спипат без всякакви проблеми, но техният професионализъм им беше помогнал да се измъкнат. Почти. Кое то вече правеше Велда дори по-добра, отколкото самият Ерлих.

Някак си не изглеждаше вероятно.

А беше.

Хай беше пристигнал в „Блу Рибън“ преди мен и ме очакваше на една маса, като пиеше халба гъста тъмна бира. Кимнах на сервитьора и той отиде за моята. Дадохме си поръчката, ядохме и едва тогава Хай си направи труда да отправи към мен странния си поглед над току-що запалената пура.

— Свърши ли?

— Вече не остана много.

— Тук ли ще говорим?

— Това място не е по-лошо, от което и да е друго. Ще чуеш повече, отколкото можеш да събереш в една колона.

— Караш ме да се притеснявам за обема.

И той се облегна назад и ме остави да му разкажа онова, което вече бях изложил пред Лаура. От време на време си водеше бележки, защото сега му беше времето. Казах му онова, което знаех и мислех, обясних му каква според мен беше ролята на всеки един и през няколко минути той вдигаше поглед от листовите си, в него се четеше абсолютна недоверчивост, поклащаше глава и после си записваше още нещо. Когато смисълът на цялата картина започна да прониква в съзнанието му, зъбите му така силно стиснаха пурата, че тя увисна от устата му почти пречупена, угасна, той я хвърли в чинията и запали нова.

Когато свърших, той каза:

— Майк, ти даваш ли си сметка до какво си се добрал?

— Ясно ми е.

— Как можеш да си останеш така дяволски спокоен?

— Защото грубата част започна току-що.

— Ти си господ, човече.

— Знаеш какво липсва, нали?

— Естествено. Нещо в главата ти. Опитваш се да се противопоставиш на цял политически комплот, който се стоварва на главата ти с невъобразима сила. Независимо от това къде се намиращ. Майк, ти не можеш да се бориш сам срещу всички тези хора.

— Глупости. Изглежда ще ми се наложи. Аз не съм от личностите, които се радват на обществено признание. Кой ще обърне внимание на думите ми?

— Този Арт Рикърби не би ли могъл да...

— Той е обзет от една-единствена мисъл — да спипа убиеца на Ричи Коул.

— Не ми се струва много вероятно. Той е опитен федерален агент.

— И какво от това? Когато нещо те засяга лично, патриотизмът за известно време може да остане на заден план. Има много други агенти. Той иска убиеца и знае, че накрая аз ще се добера до него. Както Велда представлява ключ към едно нещо, аз съм ключ към

друго. Те смятат, че ще успея да стигна до онова, което ми е оставил Ричи Коул. Сега вече знам какво е то. Ти също, нали?

— Да — каза Хай. — Скривалището на Велда, където и да е тя.

— Точно. Те нямат представа дали вече го знам или тепърва ще го търся. Но можеш да бъдеш абсолютно сигурен в едно — те са наясно, че Ричи не е умрял веднага и ме е очаквал, за да ми посочи мястото. Но не могат да бъдат сигурни, че ми е предал тази информация. Не могат да бъдат убедени в нищо, те разбират, че ако искат да открият Велда, аз трябва да съм жив.

Очите на Хай станаха замислени.

— Жив? Нали на два пъти се опитаха да те застрелят?

— Добре, но тези два опита нямаха връзка помежду си, а и аз не знам да има някой първокласен убиец, който би пропуснал целта. И в двата случая аз представлявах просто идеална мишена.

— Тогава защо са били тези опити?

— Ще ти обясня защо — казах аз. Наведох се напред през масата и усетих как ръцете ми конвулсивно се свиват и отпускат в едва съдържано желание да удушат някого. — Тези два опита бяха съвсем преднамерено неуспешни. Искали са да ме притиснат, а ако нещо може да раздвижи човек, то е породеното у него усещане, че всеки миг може да бъде застрелян. И ако съм имал нещо да свърша или да крия, то много бързо щеше да излезе наяве.

— Но ти не им го разкри?

Ухилих му се и видях отражението си в стъклата на картините над главата му. Лицето никак не беше симпатично — озъбено, с изписани върху него омраза и някаква необузданост, които не се поддаваха на описание.

— Не. И затова сега наистина съм мишена, защото зная твърде много. Те са разбрали, че аз нямам информация за скривалището на Велда и отсега нататък само мога да им създавам неприятности. Мога да се обзаложа с теб, че вече са по следите ми.

— Майк, ако се обадиш на Па...

— Зарежи тая работа. Той вече не е приятел. Би направил всичко, за да ми закове задника, не забравяй това.

— Той запознат ли е с фактите?

— Не. Да се разкара на майната си.

Хай бутна очилата си назад и се намръщи.

— Е, и какво смяташ да правиш?

— Да правя ли, стари приятелю? Ще ти кажа какво. Тръгвам по следите на липсващата брънка. Ако след всичките тези години не бях толкова бавен, досега да съм я открил. Тръгвам след фактите, които могат да сложат край на тази игра, а ти идваш с мен.

— Но ти каза...

— Нищо не съм казал. *Нямам представа* къде е тя, само че зная някои други неща. Ричи Коул се е върнал в тази страна на пожар и после е изпълнял, за да ме търси. Било е страхотно важно, а аз не съм го разбрал. Майната ми, изобщо не съм се сетил!

— Но какво?

— Хайде, Хай, Ричи е бил контрабандист, тайно е вкарал Велда на кораба, с който е пристигнал. *Изобщо не я е оставял в Европа. Върнал я е тук, в тази страна!*

Той бавно остави пурата си, проумявайки смисъла на това, което чуваше.

— Бил е длъжен да я измъкне тайно, иначе онези са щели да я убият. Ако бяха взели самолет, те просто щяха да го взривят над океана, ако се беше качила под чуждо име на някой кораб, щяха да разполагат с достатъчно време, за да я открият, и тогава една от пътничките просто щеше да падне през борда. Не, той е измъкнал Велда скришом. Качил я е на онзи кораб и я е довел тук.

— Така го казваш, че изглежда съвсем лесно.

— Разбира се, че е лесно. Да не мислиш, че е станало без съдействието на някой от екипажа? Тези момчета обичат да пързаят капитана и митничарите. Какво им пука, след като отговорността пада върху Коул? Той е бил на малък търговски кораб без точно определен рейс, а на тези черупки моряците могат да правят практически всичко, стига да го поискат и да знаят как. Виж, искаш ли да ти цитирам няколко примера?

— Зная, че е възможно.

— Добре тогава, ето ти номерът. Когато тръгват, Ричи е наясно, че Дракона е съвсем близо до Велда. Нямаат никакво време. Налага му се да действа сам. А този проект е по-важен от всичко останало в света за момента, достатъчно крупен, за да му даде основание да наруши дадените разпореждания. И той я измъква, без обаче нито за миг да подценява врага. Знае, че те са предвидили и този ход и че ще го чакат.

Както и става. Дракона вече е тук, проследява Коул, смятайки, че той ще тръгне към някакво предварително уговорено място, където е скрил Велда, но щом разбира, че няма нищо подобно, бързо си прави сметката и застрелва Коул. Налага се веднага да изчезне заради събралата се тълпа и едва по-късно успява да се добере до Стария Дюй и тогава разбира за мен. Не ме питай как точно могат да го направят — навсякъде си имат източници на информация. После се връща, убива Дюй, само че не открива съобщението от Коул и е принуден да се лепне за мен, за да види дали няма да го отведе където трябва.

Хай отново се мръщеше.

— Но аз нямаше как да го отведе при Велда, защото не знаех къде е тя — продължих аз. — Съвсем скоро той ще се сети за онова, което съобразих и аз. Коул е извел Велда от кораба с нечия помощ и този някой знае къде се крие тя.

— Какво смяташ да правиш? — Сега гласът му беше приглушен и овладян почти колкото моя.

— Да се кача на същия кораб и да разбере кой друг е участвал в тази работа.

— И как ще стане?

— Бъди мой гост и аз ще ти покажа по-грозната страна на живота.

Платих на шофьора на таксито пред бара на Бени Джо Гриси и когато Хай видя къде се намираме, подсвирна тихо и изрази гласно надеждата си, че си давам сметка какви ги върша. Влязохме вътре. Сладура и ситният му приятел стояха на обичайните си места и когато Сладура ме видя, придоби леко пепеляв цвят около устата и с бързо движение на главата метна поглед към бара.

С едно кимване Бени Джо даде очакваното разрешение, ние минахме покрай тях, без да кажем и дума, а когато стигнахме до бара, аз измъкнах картата, която ми беше дал Арт Рикърби и позволих на Бени Джо хубавичко да я поогледа.

— В случай че ти хрумнат някакви идейки като предния път, приятел, да знаеш, че ще вдигна това място във въздуха заедно с теб.

— Виж, Майк, аз никога...

— Затваряй си устата — казах аз. — Тук ли е Бейлис Хенри?

— Пепър? А-ха. Отиде в кенефа.

— Изчакай ме тук, Хай.

Отидох до вратата в дъното, на която пишеше „Мъже“, бутнах я и влязох. Старият Бейлис стърчеше до умивалника и си сушеше ръцете. Видя ме в огледалото и когато ме позна, очите му станаха бдителни. Обърна се и сложи ръце на гърдите ми.

— А, не, Майк, повече не, мойто момче. За каквото и да става въпрос, далече от мен. Последният път ми беше такъв урок, че скоро няма да го забравя. Вече съм стар, плаша се лесно и колкото живот ми е останал, искам да му се порадвам. Ясно ли е?

— Ясно.

— Тогава изобщо забрави какво си дошъл да ме питаш и не ме карай насила да говоря за старите времена или пак да се правя на репортер.

— Няма да стрелят по теб.

Бейлис кимна и вдигна рамене.

— То с теб може ли да се спори? Какво искаш да знаеш?

— На кой кораб беше Ричи Коул?

— На „Ванеса“.

— Кой кей?

— Беше на дванайсети, ама това вече не ти върши работа.

— Защо?

— Да го вземат дяволите, отплава онзи ден.

Онова, което имах да кажа, му го казах с приглушен глас. Всичко се е чувало през прозореца, защото мислех твърде бавно и сега тези два дни се бяха оказали фатални.

— Какво е имало там, Майк?

— Искях да видя един човек.

— Тъй ли? Аз пък мислех, че става въпрос за кораба. Ами тогава може би ще успееш да се срещнеш с някое от момчетата. Знаеш, че „Ванеса“ беше корабът, на който си имаха неприятности с профсъюза. Всички се оплакваха от кльопачката и повечето от хората отказаха да се качат пак. Профсъюзът наистина ги е притиснал яко.

Внезапно отново се беше появил някакъв шанс и аз се вкопчих в него.

— Слушай, Бейлис, Коул с кого движеше на кораба?

— Ти добре ли си, Майк, там в открито море...

— Нямаше ли някакви приятели на борда?

— Доколкото знам, не.

— А стига бе, човек не виси на някоя черупка месеци наред, без да се сближи поне с един човек!

— Така си е... виж, Коул обичаше да играе шах и там имаше едно момче... как беше... Ред Маркам, да, точно, Ред Маркам. Пиели си заедно и си правели по някоя и друга игричка, защото Ред наистина беше добър. Веднъж...

— Къде мога да го намеря?

— Знаеш ли къде е бардакът на Ани Стайн?

— Нощният приют за отрепки ли?

— Аха. Потърси го там. През деня се напорква и се прибира рано.

— Ако решиш, ела с мен.

— Майк, вече ти казах...

— Хай Гарднър е отвън.

Бейлис вдигна очи и се ухили.

— Бре, мамка му. Щом се мъкне и той, ще дойда. Когато аз вече бях цар на сензационните материали, той още беше нещастен драскач.

Сградата, която държеше Ани Стайн, беше известна като Пристанищния хотел. Едно преспиване там струваше долар, доста висока цена за тоя тип мизерни стаички, така че клиентелата беше сведена до работници на парче и приходящи моряци. Хотелът беше стар и мръсен, навсякъде се носеше воня на дезинфекционни препарати и пикоч, потисната отчасти от старчески мирис на поражение и запуснатост.

Когато ни видя, администраторът, който не искаше неприятности, ни даде регистрационната книга, без да задава никакви въпроси. Ред Маркам беше в третата стая на втория етаж, вратата му стоеше полуотворена, а звуковете и миризмата, които се носеха от нея, стигаха чак до коридора.

Бутнах вратата и светнах лампата. Шейсетватовата крушка над главите ни оцвети всичко в жълто. Беше се сгърчил на тясното легло с една половинлитрова празна бутилка до него и дишаше тежко през

уста. На стола до сакото и шапката беше оставена джобна шахматна дъска с малки дървени фигурки, подредени в някаква странна позиция.

Трябваша ни десетминутни манипулации с накуснати в студена вода пешкири и яко раздрусване, за да успеем да го събудим. Очите му все още бяха стъклени от уискито и той изобщо не можеше да разбере какво искаме от него. Още трийсетина минути остана доста несхватлив, след което малко по малко почна да идва на себе си, а на лицето му последователно се изписа цяла гама от емоции. Преди да види Бейлис, изглеждаше изплашен, но щом успя да фиксира стареца, пробва една пиянска усмивка, задави се и се сгърчи в конвулсивни напъни да повърне. За щастие в стомаха му нямаше нищо, така че не ни се наложи да преживеем и тази гадост.

Хай донесе чаша вода и аз накарах Ред да отпие. После го попитах:

— Как се казваш, приятелю?

Той хлъцна.

— Ченгета ли сте?

— Не, приятели.

— А-ха. — За момент главата му клюмна, а после той отново вдигна поглед към мен. — Ти шах играйш ли?

— Съжалявам, Ред. Но имах един познат, който го можеше. Ричи Коул.

Маркам присви очи и кимна сериозно, като се мъчеше да си спомни нещо.

— Той... адски добър беше. Верно, сър. Добро момче.

— Ти знаеше ли за момичето на кораба? — попитах аз.

Много бавно той смръщи лице, издавайки напред устни, после изглежда настъпи миг просветление и Ред се ухили с пиянска гримаса.

— Как не. Страхотен... бъзик. — Изхълца и пак се ухили. — Майтап. Ската я... долу... в трюма.

Приближавахме се до същността. Очите му се затваряха сънливо, а ми трябваше буден.

— Къде е тя сега, Ред? — попитах аз.

Той само ме изгледа със замъглен поглед.

— Дяволите да те вземат, напъни се!

За момент той изглежда не хареса начина, по който му креснах, или това, че го бях сграбчил за ръката, и за малко да се заинати, но

тогава Бейлис каза:

— Хайде, Ред. Момичето на „Ванеса“. Момичето на Ричи.

— Тъй де. Голям майтап, нали?

— Да, но сега кажи къде е тя.

Вдигна рамене с изискания жест на олял се до козирката къркач.

— Де да знам. Аз само... я качих.

Бейлис ме погледна, без да знае как да продължи. Сега всичко зависеше от него и му се налагаше да поеме инициативата от мен. После си влезе в ролята, сграбчи Ред за рамото и го разтърси.

— Тя на брега ли е?

Ред се изкиска и главата му се залюля.

— На... брега. Точно... там. — Засмя се отново, когато картината изникна в съзнанието му. — Денис... Уолас... я зави... в един сандък. Да се пукнеш!

Бутнах Бейлис да се отмести и седнах на ръба на леглото.

— Жесток бъзик, няма грешка. Къде е сега този сандък?

— Сандък?

— Да, сандък. Тоя Денис Уолас я е скрил в един сандък, нали така?

— Точно! — каза той и се олигави целия.

— После кой прибра сандъка?

— Страхотен майтап.

— Ясно, карай нататък. Кой прибра сандъка?

Той пак сви рамене по неговия си начин.

— Ми... не-нам.

— Някой го е взел — припомних му аз.

Усмивката на Ред беше ужасно тъпа, хилеше се точно като пияница, дето се прави на много потаен.

— Бъзика... на Ричи. Викна... един приятел. Денис му пробута... сандъка. — Той отново прихна. — Смехория.

Хай каза:

— Хитро.

Аз кимнах:

— Вярно. Сега трябва, да открием тоя момък Денис.

— Той живее наблизо — каза Бейлис.

— Ти всички ли познаваш?

— Много време се мотая наоколо, Майк.

Точно се канехме да тръгваме и да оставим Ред Маркам да си стои там, когато, преди да стигнем до вратата, той извика:

— Ей, вие!

— Какво, Ред? — попита Бейлис.

— Що тъй... всички търсят все... стария Денис?

— Аз не...

Спрях с ръка старчето и се върнах при леглото.

— Кой друг пита за Денис, Ред?

— Момче... я ми подай туй шише. — Протегна се към бутилката, но в първия момент не успя да я уцели. Когато се справи, налага гърлото ѝ и засмука, преглъщайки, все едно че беше пълна, а после я пусна на пода.

— Как изглеждаше той, Ред?

— О-о. — Облегна се на стената. — Здравеняк. Като тебе.

— Продължавай.

— Гаден. Мамка му и копее... гаден беше. Виждал ли си... гадняри? Като проклет индианец. Все едно Инджъм Пийт от „Дарби Стандарт“... той...

Не си направих труда да го изслушам докрай. Погледнах Хай и усетих, че се вледенявам.

— Дракона — казах аз. — Води ни с една крачка.

Изражението на Хай беше спокойно.

— Това е, за което почти забравих да ти кажа, Майк.

— Какво?

— Дракона. Нашите хора отвъд океана ми разясниха кодовото име. Възможно е да са двама, защото кодът на Дракона се разлага на *Зъб* и *Нокът*. Когато действат в екип, общото им наименование е Дракон.

— Страхотно — казах аз. — Превъзходно. Ето всичко, което ни трябва като преимущество. — Усетих отвратителен вкус в устата си. — Покажи ни квартирата на Денис, Бейлис. Повече не можем да останем тук.

— Без мен — отвърна той. — Вие, момчета, си ходете сами. Каквото и да става, то хич не ми се нрави. Ще ви кажа къде е, но с вас повече не ходя по никакви съмнителни места. Сега моментално се връщам в бара на Бени Джо Гриси и се натрясквам така, че да не

можете да ме бутнете, и ако нещо се случи, ще прочета за него в утрешните вестници.

— И това стига, ветеране. Къде живее Денис?

Жилищната кооперация беше сграда от червеникавокафяв камък навътре от Девето авеню, без аварийни изходи при пожар, както и всички останали в това каре, един наблъскан вертеп от килии, на които им викаха мебелирани стаи. Собственичката излезе от първия апартамент на партера, изгледа ме и каза:

— Не ща тук никакви ченгета — и когато Хай ѝ бутна десетачката, тлъстото ѝ лице се разплеска в кратка усмивка и тя добави: — Какво ви трябва?

— Денис Уолас. Моряк е и...

— Първата стая на последния етаж. Карайте нагоре. Точно си има компания.

Кимнах светкавично на Хай, хукнах нагоре по стълбите, последван от него, като в същото време измъквах 45-калибровото си желязо и след секунди се озовах на последния етаж. При всяка стъпка овехтелият килим под краката ми бълваше прах, но все пак доста успешно поглъщаше шума от стъпките ми. Когато стигнах вратата, отвътре не се долавяше нито звук, а през прага се процеждаше тънка ивица светлина. Пробвах дръжката, отворих вратата и бях готов да стрелям по всичко, което направеше и най-малкото погрешно движение.

Само че нямаше нужда от никаква пукотевица, в случай че човечецът на пода с вързаните зад гърба му ръце и разпореното гърло беше Денис Уолас, защото неговият убиец отдавна беше духнал.

Тлъстата собственичка яко се разскърца, когато видя тялото и потвърди, че това е Денис. Заклати се отново надолу и посочи към окачения на стената телефон. След като опитах четири различни номера, накрая открих Пат и му съобщих, че си правя компания с още един мъртвец. Не беше нищо стъписващо, той много държеше да се запознае с подробностите и ми нареди да не мърдам оттам. В гласа му звучеше приятната нотка на задоволство, която говореше, че ме е спипал там, където би могъл да ме поизпоти и дори да ме размаже, както ми беше обещал.

Когато затворих, Хай слезе долу и ме потупа по рамото.

— Има нещо, което не си забелязал на онова момче горе.

— Какво е то?

— Всичката тази кръв не е само от гърлото му. Целият му стомах е нарязан, а на устата му има лепенка, само че не се вижда от кръвта.

— Измъчвали са го, така ли?

— По всичко личи, че е така.

Собственичката се беше натикала в стаята си да цапне едно питие за нервите си и очевидно ни мразеше за неприятностите, които ѝ причинявахме. Попитах я кога беше пристигнал гостът на Денис и тя каза, че било някъде преди два часа. Не го беше чула да си тръгва и затова решила, че все още е горе. Описанието беше кратко, но напълно достатъчно. Бил грамаден тип със зло лице, който приличал на индианец.

Може би имаше още някоя и друга минута, преди да пристигне дежурната полицейска кола, само че когато това станеше, аз няхах желание да присъствам. Дръпнах Хай отвън на площадката пред вратата и казах:

— Смятам да изчезвам.

— Това няма да се хареса на Пат.

— Нямаме време за повече приказки. Ти можеш да му съобщиш новините.

— Всичко ли?

— До най-малката подробност. Дай му цялата информация.

— Ами ти?

— Слушай, ти видя какво стана. Дракона е свързал нещата по същия начин като мен. Бил е тук, когато корабът е пристигнал в пристанището, и Ричи Коул го е разбрал. Затова се е обадил на приятел, на когото е имал доверие, казал му е да прибере сандъка с Велда и му е обяснил къде да я отведе. Тръгнал е и е бил прав, когато е предположил, че някой ще го чака и ще го проследи. Отклонил е вниманието им от кораба и се е опитал да се свърже със Стария Дюй от будката за вестници. Това, което е искал да му предаде, е било мястото, където онзи човек е трябвало да откара сандъка.

— Тогава остава още една крачка.

— Правилно. Приятелят.

— Не можеш да проследиш докъде е било обаждането, след като е минало толкова време.

— Не мисля, че се налага.

Той поклати глава.

— При положение че Коул наистина е бил толкова важен агент, той не е имал приятели.

— Имал е един — казах аз.

— Кой?

— Велда.

— Но...

— Значи би могъл да има и друг. Някой, дето е бил в същата игра през време на войната, някой, за когото е бил сигурен, че ще оцени сериозността на положението и ще действа незабавно, някой, в когото е бил абсолютно сигурен, че ще успее да изпълни мисията.

— Кой е той, Майк?

Не му казах.

— Ще ти се обадя, когато свърши. Кажи това на Пат.

В долния край на улицата една полицейска кола зави към сградата. Аз слязох по стълбите и тръгнах в обратна посока, вървах небрежно и когато стигнах Девето авеню, махнах на едно такси и му казах да кара към паркинга, където бях оставил колата на Лаура.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако грешах, преследвачите щяха да хванат Велда. Тя щеше да бъде мъртва. Те не искаха нищо друго от нея, освен смъртта ѝ. Както и да е, майната им на техните вонящи скривалища. Майната им — и на тях, и на проклетите им философии. Смъртта и разрухата бяха единствените неща, на които беше способна сбирщината от Кремъл. Те познаваха стойността на насилието и смъртта и я използваха непрестанно в един безумен план да смажат всичко, освен себеподобните си.

Но имаше нещо, което не знаеха. Не знаеха как да се справят, когато всичко това се обърнесе срещу тях и избухнесе в собствените им физиономии. Само ако е мъртва, помислих си аз, и ще се впусна в свой собствен лов. Мислят си, че *те* могат да преследват? Тъпотии. Няма представя какво значи да използваш *истинско* насилие. Смърт? Ще ги пипна, всеки един от тях, независимо от това дали са малки или големи, без значение къде се намират. Ще ги сваля като толкова други дрисльовци в скапаните им самолети и то така, че да се побъркат от страх, и тези, които ще бъдат следващата ми плячка, няма да имат и миг покой, докато главите им не се разхвърчат във всички посоки.

Тъй че по-добре да не греша.

Денис Уолас е знаел кой е трябвало да вдигне сандъка. Времето не е стигало за сложна размяна на кодови сигнали за разпознаване и ако Денис е бил наясно, че това е нещо повече от майтап, би могъл евентуално да се провали. Не, налагало се е да бъде бързо и просто и в никакъв случай страшно. Предал е сандъка на човек, чието име му е било казано предварително, и тъй като сандъкът е бил достатъчно голям, вероятно за пренасянето му са използвали камион. Видял е някакъв надпис на камиона, който му е помогнал да разпознае и него, и шофьора, и после с малко старателна работа с нож върху корема му, паметта му е била принудена да възстанови и най-малката подробност около сделката.

Трябваше да съм прав.

Арт Рикърби беше посочил следата.

Името на човека трябваше да бъде Алекс Бърд — старият приятел на Ричи от военните години, който имаше птицеферма в Марлборо, Ню Йорк, и който по всяка вероятност притежава пикап, с който би могъл да пренесе един сандък. Той би бил в състояние да направи тази услуга, да си държи устата затворена и да забрави какво е свършил, точно както са го обучавали. След това най-вероятно е пропуснал съобщението по вестниците за смъртта на Ричи, което обяснява защо, след като приятелят му вече е бил мъртъв, той не се е обърнал към полицията.

Докато стигнах до моста „Джордж Вашингтон“ звездите на нощното небе избледняха и отново се чувстваше дъхът на приближаващ дъжд. Поех по Палисейдс Драйв и там, където завих, за да продължа нагоре по скоростната магистрала, дъждът се изсипа на тънки полегати струйки, които оставяха вадички по шосето и плющяха по предното стъкло.

Обичах нощи като тази. Способна е да възцари всеобщ покой. Стъпките в такава нощ стават по-тихи и кучетата никога не лаят в дъжда. Той замъглява гледката и заглушава звуци, които иначе могат да те издадат, и понякога стават толкова успокояващи, че биха могли да те подмамят в смъртоносен сън. Да, спомнях си и други такива нощи. Мъртвешки нощи.

При Нюбърг излязох от магистралата, влязох в града по 17K и после свърнах на север по 9W. Когато стигнах до Марлборо, спрях при една бензиностанция и попитах работника дали знае къде живее Алекс Бърд.

Да, знаеше. Обясни ми как да стигна и за да съм съвсем сигурен, аз си скицирах маршрута, после отново поех по черния път, който свиваше обратно към вътрешността.

Първия път я подминах, направих завой на кръстопътя, проклинайки се, после бавно поех обратно нагоре по шосето, като внимателно се оглеждах за пощенската кутия. Върху нея нямаше никакво име, само голяма, издялана от дърво птица. Предния път е била точно в сянката на едно дърво, но сега се открояваше на светлината на фаровете ми и тогава забелязах алеята, която водеше навътре. Завих по нея, спрях малко встрани в храстите и угасих мотора.

Фермата се падаше на около сто и петдесет ярда встрани от пътя — една стара сграда, ремонтирана в малко по-съвременен стил. Зад нея, на фона на слабото сияние на нощните светлини, се открояваха две дълги постройки за пилетата, а влажният въздух беше натежал от миризмата на птичи тор. Вдясно, стотина крачки по-нататък, в неосветената част стърчеше двуетажен хамбар без всякакви прозорци. Беше потънал в мрак.

Когато стигнах до къщата, видях, че единствената запалена лампа беше в една стая на долния етаж откъм страната на комина — очевидно всекидневната. Останах неподвижен около минута, докато очите ми се ориентират в тъмнината. Наоколо не се виждаше никаква кола, но това съвсем не беше показателно, тъй като имаше предостатъчно места, където можеше да бъде скрита. Измъкнах 45-калибровия патлак, тикнах един пълнител в цевта и дръпнах с палец петлето.

Преди обаче да успея да направя и крачка, лампа светна и в срещуположната стая на първия етаж. Зад завесите една сянка прекоси стаята бавно и съвсем целенасочено, мина няколко пъти покрай прозореца и след това изчезна. Изчаках, но светлината не угасна. Вместо това на последния етаж също се появи светлина, но беше твърде оскъдна и стигна, колкото върху завесите да се открият неясните очертания на човешка фигура.

В този момент внезапно осъзнах какво означаваше това и хукнах към вратата. Някой претърсваше къщата.

Вратата беше заключена и твърде масивна, за да мога да я отворя с ритник. Надявах се дъждът да заглуши шума, който щях да вдигна, после сложих шлифера си на прозореца и натиснах. Стъклото се разтроши откъм вътрешната страна и почти беззвучно се посипа по килима, аз освободих застопоряващото устройство, вдигнах прозореца и се прехвърлих през перваза.

По всяка вероятност мършавият оплешивяващ мъж, привързан към облегалката на стола, беше Алекс Бърд. Главата му беше клюмнала напред със забита в гърдите брадичка и когато я повдигнах, очите му се впиха в мен с безжизнен поглед. Отстрани на главата му имаше лека подутина, там, където е бил ударен, но като се изключат ожулванията по китките и глезените, други белези нямаше. Тялото му беше с топлината на настъпилата буквално преди минути смърт, а аз

бях виждал твърде много случаи на сърдечен удар, за да не съм в състояние да поставя диагнозата и сега.

Явно Дракона беше успял да се добере до Алекс Бърд. Спипал го е точно там, където можеше да го накара да проговори, и сърцето на човечеца просто е експлодирало. Това можеше да означава само едно. Той не беше проговорил. Дракона продължаваше да търси. *Той все още не знаеше къде е тя.*

И сега, точно в тази секунда, беше горе и обръщаше къщата наопаки!

Стълбите завиваха към горната площадка и аз се свих в сянката до стената, докато по звуците успях да определя съвсем точно къде се намираше. Положих усилие да не се разсмея високо, защото се чувствах толкова добре и въпреки че се сдържах да не се разкискам на глас, не можах да потисна усмивката си. Усетих как се разлива по лицето ми, а после и придърпването през раменете към гърба, след което вече бях готов да тръгна.

Разбрах, когато усети. След като смъртта е твоят бизнес, ти имаш чувство за нея, един чисто животински инстинкт, който ти подсказва кога е наблизо, дори и в случаите, когато не си в състояние нито да я видиш, нито да я чуеш. Просто знаеш, че е там. И в мига, в който той внезапно усети присъствието ми, аз също разбрах, че той вече знае.

Изведнъж на горния етаж настъпи пълна тишина. Чу се най-тихото металическо изщракване, което можеше да издаде един пистолет, и това беше всичко. И двамата застинахме в очакване. И двамата знаехме, че това състояние няма да продължи дълго.

Не можеш да си играеш игрички, когато времето е толкова важно. Поемаш риска да те застрелят и може би само ако оцелееш, успяваш да отправиш своя изстрел точно в целта. Длъжен си да приключиш играта със съзнанието, че един трябва да умре, а понякога и двама, но друг начин не съществува. За първи път и двамата разбирате, че това е схватка между професионалисти, двама хладнокръвни убийци, изправени един срещу друг, и че няма такова нещо като спортсменство — ако бъде допуснато преимущество, от него ще се възползва другият, а този, който го е допуснал, ще бъде мъртъв.

Показахме се иззад ъглите едновременно с оглушителния трясък на моя 45-калибров патлак, който изби желязото от ръката му.

Внезапно усетих пламтяща болка отстрани и още една в ръката. Това беше мигновен огън, изстрелян напосоки, докато успееш да попаднеш в целта, и в рамките на четирите бързи изстрела, аз го видях там, в горния край на стълбището — огромен, с високи скули, които наистина придаваха на лицето му индиански вид, с черна коса, паднала ниско над челото му, и със зейнала уста, разкривена от наслаждението, което изпитваше от действията си.

А после моят изстрел изби пистолета от ръката му и преимуществото беше негово, защото беше там, горе, обезумял убиец със застинал на устните му вик, и като животно, каквото си беше, той реагира мълниеносно и се хвърли към мен с главата напред през смъдящия парлив пушек от изстрелите.

Ударът ме повали по гръб и аз се тръшнах върху някаква масичка в ъгъла, така че лампата върху нея се разби на хиляди парченца точно до главата ми. Сграбчих го, палтото му се раздра и една дълга ивица остана между пръстите ми, после той успя да се измъкне с ръмжене и гърлена псувня, като се претърколи и се изправи на крака като истински акробат. Патлакът беше изхвърчал от ръката ми и лежеше точно до стъпалото. Трябваше ми само едно бързо движение и щеше да бъде мой. Той видя какво се канех да направя, прецени шансовете си и разбра, че не може да ме достигне, преди да съм докопал пистолета, и в мига, когато се устремих към него, хукна към всекидневната и изхвърча през входната врата навън. Затворът беше напред, петлето назад, така че разполагах поне с още един патрон, а той не можеше да си позволи риска да загуби. Съзрях размазаната му сянка, да се носи към алеята за колите и когато се изправих на вратата, разкъсвайки струящия навън поток светлина, той завиваше в мрака към хамбара. Пуснах един изстрел след него и чух как куршумът се заби в дъските.

Беше последният. Този път затворът си остана в задна позиция. Хвърлих пистолета на тревата, хукнах към хамбара и преди да е успял да залости вратата, се гмурнах в черния мрак.

Той се хвърли отгоре ми като котка, но направи грешка и посегна към дясната ми ръка, мислейки, че тя стиска пистолета. Тогава с другата сграбчих лицето му и почти го разкъсах. Той не изкрещя. Издаде само някакъв гърлен звук и се вкопчи в шията ми.

Беше голям, силен и безумен, но тази игра беше и моя. Надигнах се, отхвърлих го от себе си, скочих и нанесох удар с крак, там, където ми се струваше, че се намира. Пропуснах целта си, но върхът на обувката ми го уцели отстрани, той изгрухтя и ми отвърна със страхотен замах, който успях да блокирам само частично. Усетих как следващият удар се стоварва отгоре ми и се оставих на един стар рефлекс. Когато нещата се развиват в твоя полза, една хватка от джудо би била страхотна, но съкрушителният десен прав във физиономията може да направи на нищо и джудо, и карате, и каквото и да е, стига да попадне в целта първи.

Ръката ми нанесе точно такъв удар и потъна в кашата от кости и разкъсана плът. В същия миг усетих мириса на кръвта и долових хриптенето, с което се опитваше да си поеме дъх. Успя да ме сграбчи, а ръцете му бяха като огромни хищни лапи. Просто се беше вкопчил в мен и аз знаех, че ако не успея да се измъкна, той може да ме убие. Усети, че ще опитам удар с коляно и леко се извъртя, за да го блокира странично. Но аз направих нещо по-лошо — сграбчих го, стисках и извивах, а викът му беше като писък на жена, толкова висок, че звукът почти секна, и, обезумял от болка, той ме блъсна така силно, че аз почти изпуснах онова, което бях оставил от мъжествеността му с тази отчаяна хватка. Тласкан от сляпа омраза той се хвърли към мен и когато се препънах в нещо, той скочи отгоре ми като диво животно, зъбите му се впиха в плътта ми, ръцете му блуждаеха и разкъсваха. Почувствах шока на неописуема болка и трошене на ребра под тежестта му, но колкото и да се мъчех, не успях да го отблъсна, той продължаваше да ме притиска и да ме блъска с глава, без да престава да надава този тънък почти като свирка писък. След минута той щеше все още да е жив, а аз вече мъртъв, и тогава Велда щеше да умре.

Когато името ѝ проблесна в съзнанието ми, нещо стана, малкото, което беше останало, се оказа все още там, аз вдигнах лакът, внезапно блъснах главата му назад, после нанесох още един отривист в челюстта и още един, и пак, и пак, а след това вече бях отгоре му и удрях, удрях, блъсках, премазвах... накрая той вече не помръдваше под мен. Дишаше, но вече лежеше неподвижно.

Изправих се и успях някак да се добера до вратата, заставах там и вдишвах огромни глътки въздух. Усещах как кръвта шурти от носа и устата ми и мокри ризата ми, а при всяко вдишване страната ми се

разкъсваше и гърчеше в непоносима болка. Двете рани от куршум бяха нищо в сравнение с останалите. Бях изстискан докрай, разкъсан, почти унищожен, но победих. И сега този копелдак щеше да умре.

От вътрешната страна точно до вратата открих електрически ключ. Светна само една малка крушка, но тя беше достатъчна. Върнах се до мястото, където Дракона лежеше по гръб, събрах солидно количество слюнка и се изплюх в лицето му. После механично пребърках джобовете му и не намерих нищо, освен пари, докато накрая забелязах, че един от ударите ми в главата му беше смъкнал отстрани парче коса. Дръпнах перуката и под нея открих няколко микрофилма.

Майната им, не знаех какво съдържаха, пък и въобще не ме интересуваше. Дори се ухилих на този идиот, защото той наистина приличаше на индианец, само че сега вече полускалпиран от един аматьор. Беше голям, направо огромен. Високи скули, нещо славянско в очите, устата му — жестока цепнатина, веждите му — гъсти и черни. Макар и с половин скалп, нямаше кой знае колко да прилича на индианец. Във всеки случай, не на някой от нашите.

На стената висеше брадва с дълга дръжка и добре наточено двойно острие. Смъкнах я от гвоздея и се върнах при Дракона.

Как точно се убиваше дракон? Можех да забия бравата в търбуха му. Щеше да бъде доста забавно. Можех да разцепя черепа му право през средата и така щеше да изглежда още по-добре. Като видят снимките, вече нямаше да се мотаят наоколо. Ами вратът? Едно „прас“ и главата му щеше да се търкулне, както едно време са правели японците. Глупости, защо да бъде по този начин?

Тоя приятел щеше да умре *истински*.

Погледнах грамадната свиня, оставих бравата на пода и го подритнах с върха на обувката си. Какво беше казал Арт? Нещо за страданието? Мислех, че е побъркан, но може и да се окаже прав. Ами да, съвсем може да си е прав. Все пак с нещо трябваше да им се покаже, че има други хора, които се отнасят с тези комунистически мърлячи точно, както те самите се отнасят с другите.

Някакъв знак.

Сега това беше Горлин, другарят Горлин. Драконите престават да бъдат дракони, след като бъдат кръв, която им тече по брадата.

Обиколих постройката, за да потърся знак.

Намерих го в дъното на хамбара на един тезгях.

Пирон за дваисет цента и чук, чийто ударник от едната страна беше сферичен, а от другата — заострен. Пиронът изглеждаше с дължина към десетина сантиметра, а главичката му беше колкото десетцентовата монета.

Върнах се обратно и обърнах другаря Горлин по очи.

Прострях ръката му с длан към пода.

Чукнах няколко пъти по талпите наоколо, докато открих напречната греда, и положих ръката му точно върху нея.

Колко жалко, че не беше в съзнание.

После поставих пирона в средата на ръката му и започнах да го блъскам с чука, да блъскам, блъскам, блъскам, докато главичката на този пирон потъна в кожата му и сега той беше така здраво прикован за пода като някакъв чарк, че никога нямаше да се освободи, ако не го измъкне с клещи, само дето това хич нямаше да му се удаде с шлосерския чук. Захвърлих чука до него и казах:

— По-добре и от белезници, приятел — но той не схвана вица. Все още беше изключил.

Навън дъждът се беше усилил. Винаги го прави след подобно нещо, опитвайки се да отмие спомена за него. Вдигнах пистолета си, отнесох го в къщата, разглобих го, избърсах го от влагата и после отново го сглобих.

Едва тогава се отправих към телефона и помолих централата да ме свърже с Ню Йорк, а номерът, който дадох на момичето, беше на брокерската агенция „Пиъридж“.

Обади се самият Арт Рикърби.

— Майк? — каза той.

— Да.

В продължение на няколко секунди цареше мълчание.

— Майк...

— Пипнах ти го. Жив е все още.

Все едно че му бях казал колко е часът.

— Благодаря — каза той.

— Ще ми се отплатиш за тази услуга.

— Ще се погрижа. Къде е той?

Обясних му. Разказах му и цялата история. Поисках веднага да се обади на Пат и на Хай и да даде гласност на случилото се. С най-

големи подробности. Сега вече почти всичко беше разкрито.

Арт каза:

— Само още едно нещо, Майк.

— Какво?

— *Твоят* проблем.

— Всичко е наред. Край. Седях тук, почиствах си пистолета, и ми се стори като изщракване с пръсти. Толкова просто. Ако се бях сетил веднага, Дюй, Денис Уолас и Алекс Бърд сега щяха да са живи. Оказа се трагично просто. Още преди няколко дни можех да съм открил Велда.

— Майк...

— Ще ти се обадя, Арт. Другата част от Дракона все още не е мъртва.

— Какво? — Той не ме разбра.

— *Зъб* и *Нокът*. Току-що приключих със *Зъб*. *Нокът* ще изисква повече усилия.

— Ще ни трябват показанията ти.

— Ще ги имате.

— Как ще...

Прекъснах го с едно: „Ще ти се обадя.“

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Призори дъждът спря и на разсъмване музиката на слънчевите лъчи зазвуча по клоните на дърветата и по тревата. Планините искряха и сияеха, от тях се издигаше лека пара, а когато слънцето изгря, блясъкът изчезна и цветовете изплуваха. Похапнах в една денонощна автозакусвалня, паркирайки точно отпред. Изпих около половин дузина чаши кафе, после платих сметката и отново излязох на дневна светлина, без да обръщам внимание на странните погледи, които ми хвърляше момчето от подвижния бюфет.

Спях още веднъж за малко при язовира Ашокан, само за да погледам водата и да се опитам да докарам на фокус изминалите седем години. Бяха си бая време. За седем години човек се променя.

Променяш се и за седем дни, помислих си аз.

Бях окаян скитник, който Пат беше завлякъл в болницата, за да види един умиращ човек. Тогава Пат не разбра, но аз бях почти толкова мъртъв, колкото и този на леглото. Зависи кой къде умира. Моята смърт беше почти факт. Пълното изчерпване, изсъхването беше неоспоримо. Всичко беше свършило, останала беше единствено безнадеждността, а това е почти смъртта на живите.

Помниш ли, Велда, когато заедно и двамата бяхме големи? Сигурно не си забравила, защото иначе никога не би ме потърсила. През всичките тези години бях живял, опитвайки се да те забравя, докато в това време ти си се мъчела да ме запомниш.

Станах бавно, изтупах си панталоните, после прекосих полето и се върнах при колата. През нощта я бях окалял цялата, докато се щурах по черните пътища, но мисля, че Лаура нямаше да се сърди.

Слънцето вече се бе вдигнало високо и се намираще почти в зенита си. Когато седиш и мислиш, времето може да тече ужасно бързо. Завъртях ключа, излязох на шосето и се понесох към планините.

Когато се изкачих по алеята, Лаура чу, че пристигам и изтича навън да ме посрещне. Хвърли се в обятията ми, обзета от неподправена радост и в продължение на няколко секунди застина

така, обвила ръце около мен, после отново ме погледна, отстъпи назад и каза:

— Майк, лицето ти!

— Неприятности, скъпа. Казах ти, че съм беля.

Едва сега забелязах дрехите си. Шлиферът ми се вееше разтворен, по сакото и ризата ми имаше кръв, а отстрани едно парче беше съдрано и всичко около дупката беше подгизнало.

Очите ѝ се разшириха, без да може да повярва на това, което виждаше.

— Майк! Ти си... ти си целият...

— Гръмнаха ме, малката. Тежка нощ.

Тя поклати глава.

— Не е смешно. Ще повикам лекар.

Хванах ръката ѝ.

— Не, няма нужда. Не е чак толкова зле.

— Майк...

— Направи ми една услуга, котенце. Позволи ми да си полежа на слънце като едни стар пес, става ли? Не ми трябва никакъв скапан доктор. Ще се оправя. Случвало се е и по-рано. Искам просто да си постоя сам на слънце.

— О, Майк, ти упорит глупчо.

— Има ли някой у вас?

— Не, ти все избираш почивния ден за прислугата. — Сега отново се усмихваше. — Умен си и това ми доставя удоволствие.

Кимнах. По някаква причина болката отстрани се беше засилила и дишането ми ставаше все по-затруднено. Имаше и други места, където болката пулсираше и те също нямаше да се оправят скоро. Това беше едва началото. Аз казах:

— Уморен съм.

Отново излязохме навън и отидохме при басейна. Тя ми помогна да се съблека, аз навлякох за пореден път банските, отпуснах се на пластмасовия шезлонг и оставих слънцето да ме сгрее.

От рамото надолу имах синини, а там, където се намираще счупеното ребро, се беше появила подутина, яркочервена ивица, която продължаваше встрани и назад към гърба. Лаура намери някакъв дезинфекционен препарат и почисти браздите, които бяха одраскали в кожата ми двата куршума, а мислите ми отново се върнаха към

момента, в който ги бях получил. Осъзнах какъв късмет съм имал, защото здравенякът беше твърде нетърпелив, точно какъвто бях и аз едно време, и изпитваше много голямо удоволствие от онова, което трябваше да бъде просто и единствено бизнес.

Подремнах известно време. Оставих слънцето да шари по тялото ми от едната страна до другата, после внезапно се събудих, защото събитията се бяха свързали в съзнанието ми и аз знаех, че ми оставаше да свърша още една работа.

Лаура каза:

— Говореше в съня си, Майк.

Отново беше сложила онези бикини, които бяха влажни като кожата ѝ, тъй че вероятно току-що беше излязла от водата. Стегнатата лента около ханша ѝ се беше смъкнала от плуването и сега прилепваше плътно в дълбоките вдлъбнатини на тялото ѝ. Горницата беше като щрих, нанесен от художник, едно бързо движение на нетърпимост към един критично настроен полово осъзнат свят, който се прикриваше само проформа. Тя изглеждаше гола, по-скоро облечена така, отколкото, когато нямаше нищо върху себе си. Каква прелест.

Едри, полюшващи се бедра. Силни, заоблени прасци. Преливаха се в леко вдлъбнат стомах и изникваха по-горе в горда сочна гръд. Лицето и косата ѝ представляваха съставен, сложен, смесен ореол, граничещ със съвършенството на красотата, а тя се усмихваше.

Възхитителна.

— Какво казах, Лаура?

Тогава тя престана да се усмихва.

— Говореше нещо за дракони.

Аз кимнах.

— Днес съм свети Георги.

— Майк...

— Седни, скъпа.

— Може ли пак да поговорим?

— Да, ще го направим.

— Имаш ли нещо против първо да се облека? Тук вън вече захладнява. И ти самият не трябва да стоиш така.

Беше права. Сега слънцето беше обагрено в тъмночервено, увиснало точно на върха на планината. Докато едната страна беше в искрящозелено, другата се къпеше в тъмнолилавите багри на сянката.

Аз протегнах ръка, тя ми помогна да се изправя, двамата заобиколихме басейна на път към съблекалнята, като се наслаждавахме на случайното докосване, на топлината от допира на плътта си, на усещането за потръпващи мускули. При вратата тя се обърна и аз я поех в обятията си.

— С гръб един към друг?

— Като срамежливи девици — казах аз.

Очите ѝ излъчваха мекота, а устните ѝ потърсиха влагата на езика. Бавно, с неутолим глад, тя приближи уста към моята, аз я поех и вкусих отново, разпознавайки я, усещайки тръпката на желанието, която ме прониза — същата, която премина и през нея.

Пуснах я с неохота, тя влезе вътре, а аз я последвах. Залезващото слънце пръскаше дълги оранжеви лъчи през прозореца, така че не беше необходимо да светваме лампата. Тя влезе под душа и пусна леката струя, а аз бавно се обличах, пронизван от болки, докато намъквах дрехите си.

— Кога ще свърши, Майк? — извика тя.

— Днес — казах аз тихо.

— Днес?

Чух как престана да се сапунисва под душа.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Сънуваше нещо за дракони — извика тя.

— Как умират, скъпа. Умират трудно. А на този ще му бъде особено трудно да стигне до смъртта. Знаеш ли, няма да повярваш как се случват понякога нещата. Засадени толкова отдавна, сега изведнъж раждат плод. Като онова, което ти разказах. Помниш ли всичко, което ти разправих за Велда?

— Да, Майк, помня.

— Наложих ми се да допълня и да преработя тази история, Лаура.

— Наистина ли?

Тя спря душа и остана там, зад мен, докато се сапунисваше, а звукът беше толкова хубав, толкова естествен, че ми се прииска да се обърна и да погледам. Знаех как изглеждаше — смугло красива, златисто прекрасна, цялата ѝ коса изсветляла до бяло на залезващото слънце.

Аз казах:

— Пат се оказа прав, аз също. Твоите бижута наистина бяха намесени. Също както и бижутата на мисис Сайвък и това, че Ричи Коул беше контрабандист на скъпоценности.

— О? — Това беше всичко, което каза.

— Само средство за заблуда, примамка, начин за отвлечане на вниманието. Би ли искала да чуеш разсъжденията ми по-нататък?

— Да, Майк.

Не ме виждаше, но аз кимнах.

— В правителството винаги има няколко ключови фигури. За критичните очи тяхната значимост е очевидна, дълго преди да стане обществено достояние. Твоят съпруг е бил един от тях. Явно скоро той щеше да стане водеща личност, и то от онези, които нашите врагове — червените, не могат да си позволят там, горе. Ето това е представлявал Лео Нап, твоят съпруг. Покровителят на ядрените ракети. Мистър Америка. Без съмнение той е бил голям. Но нашият бдителен враг си е давал сметка за това. Само да го убият, и ще го превърнат във всенароден мъченик или ще си докарат някое голямо разследване, което би могло да предизвика още по-силен международен отзвук, а червените не са от ония, дето могат да издържат на голям натиск. Без значение дали им харесва, или не, те си остават воняща пасмина селяндури, които убиват, за да държат в подчинение, но които могат да бъдат поставени на място от такива като нас. Те са просто крякащи мърлячи, които ще търтят да бягат, щом видят класа и те много добре разбират това с малките си немощни мозъци. Ето защо не са искали Лео Нап издигнат на пиедестал.

Но контролът може да бъде наложен и по друг начин. Например, той би могъл да се ожени за съпруга, която да го слуша като „резонатор“ и после да съобщава на когото трябва неговите разсъждения и тайни, така че всичко, което направи, бързо да се неутрализира със съответни действия. Би могъл да вземе съпруга, която като всепризната водеща дама във Вашингтон да подслушва какво си говорят знаменитите личности и да подбира разни неща тук и там, които за ушите на врага са не по-малко важни, от който и да е секретен документ. Той би могъл да установи, че работата му се осуetyава на всяка стъпка.

И един ден той разбира всичко. Определя точното местоположение на врага и установява, че се намира в собствената му

къща. Залага капан, като оставя в сейфа си уж важни документи, и когато една нощ, докато врагът — неговата съпруга, преравя сейфа с помощта на своя сънародник, който трябва да фотографира документите и да предаде филма на по-висши инстанции, Лео Нап слиза долу. Вижда я, отправя към нея обвинение, но се намесва в игра, която въпреки високата му класа, се оказва не по силите му.

Да кажем, че тя го застрелва. Това изобщо няма значение. Дори и да го е направил другият, вината ѝ нямаше да бъде по-малка. А за него остава поне да отнесе оръжието — купен отнякъде пистолет, който няма да отведе до никого, ако е захвърлен с изчистени преди това пръстови отпечатащи. Съпругата му се забавя достатъчно, за да успеят с нейния сънародник да инсценират грабеж, дава възможност на приятелчето си да изчезне и после вика полиция.

Но това не е краят. Същата тази съпруга продължава да играе ролята на светска дама във Вашингтон, все така предпазливо дебне и представлява важен и неизчерпаем източник на информация за врага. Да предположим, че е достатъчно голяма фигура, за да бъде включена в тандема „Дракон“. Той е Зъб, тя — Нокът, двама шпиони, двама убийци, двама смъртни врагове на страната ни.

Зад гърба ми водата отново зашуртя — силна струя, която щеше да отмие сапунените мехури от тялото ѝ.

— Всичко върви добре до убийството на Ричи Коул. Отива Зъб и отново използва същия пистолет. Това свързва двата инцидента — както ти казах, когато те оставих да бъдеш моя резонатор — съвпадението е странно нещо. Даже думата съдба повече ми харесва. А последствие не е ли още по-подходяща? Ричи, Лео и Велда бяха свързани в една и съща твърде важна ситуация, а дълго време аз бях прекалено глупав, за да го осъзная.

И все пак момче като мен не остава тъпак за цял живот. Нещата се променят. Или поумняваш, или някой те прецаква. Дракона беше по петите ми и сега, като се замисля, всички дребни детайли също придобиват смисъл. Така поне ми се струва. Помниш ли, когато Горлин стреля в транзистора, как ти се разтрепери от нещо, което аз помислих за страх? По дяволите, скъпа, било е ярост. Побесняла си, че е могъл да измисли толкова тъп номер, като е изложил на риск прикритието ти. След това по телефона му разказа играта, нали? Тази къща е като ехокамера, съкровище. Говориш долу, а се чува навсякъде. Беше

откачила от бяс. А аз бях твърде погълнат да проверявам личните вещи на съпруга ти, за да обърна внимание, там беше цялата работа.

Сега всичко свърши. Зъб е прикован, но това е шега, която ти все още не можеш да разбереш. Да кажем просто, че Дракона е завързан за кола. Ще седне на „горещия“ стол и целият свят ще разбере защо. Цели нации ще си ревизират политиката и ще лъжат, а пропагандата ще разкъса тъпаците в Кремъл. Може би тогава техните държави — сателити ще проявят малко повече разум и ще се откъснат от тях. А може и ние да поумнеем и да ги пратим по дяволите, но каквото и да стане, Дракона е мъртъв. Той не успя да открие Велда. Тя ще говори, ще разкрие тайната на най-страшната шпионска организация, която светът е познавал, и комунистическата философия ще бъде разбита и ще отиде на майната си.

Виж, скъпа, аз знам къде е Велда.

Душът спря и аз я чувах как си тананика, сякаш изобщо не ме слушаше.

— Номерът е следният. Ричи Коул действително е успял да осъществи връзката. Дал е на Стария Дюй — продавача от будката за вестници — едно писмо, в което посочва къде Алекс Бърд ще отведе Велда. Мястото е било уговорено предварително и тя е имала нареждане да остане там, докато някой дойде да я вземе — или Ричи, или аз. Само че той никога вече няма да може да отиде.

Само аз. Дюй е оставил писмото в едно списание. Всеки месец той ми заделяше по няколко и за да бъде сигурен, че ще получа въпросното писмо, го е пхнал в пригответения за мен брой на „Кавалиър“. Ще бъде все още там, когато се върна в града. Ще го взема и то ще ми каже къде е Велда.

Облякох се, прибрах празния пистолет и пронизван от болка, се намъкнах в самото си. Кръвта по дрехите ми беше засъхнала, но това всъщност нямаше значение.

— Всичко това са само предположения — казах аз. — Може би греша. Но просто не мога да рискувам. Обичал съм други жени. Бях влюбен във Велда. Но се влюбих и в теб, така че, както ти каза — или ти, или тя. Трябва да отида за нея, знаеш го. Ако е жива, аз съм длъжен да я намеря. Ключът е там, в моя брой на онова списание. Ще бъде с моето име на корицата, Дък-Дък ще ми го даде и аз ще науча къде е тя.

Лаура беше престанала да си тананика и разбрах, че ме слуша. Чух как издаде някакъв странен, характерен женски звук, приличащ на ридание.

— Може и да греша, Лаура. Възможно е да я видя и да усетя, че вече не я желая. Може да съм сгрешил по отношение на теб и ако е така, ще се върна, но трябва да го установя.

Скосеният слънчев лъч падна в другия край на съблекалнята и аз останах в сянка. Знаех какво трябваше да направя. Щеше да бъде една проверка. Те или издържах, или се провалях. Средно положение нямаше. Не исках пак да бъде на моята глава.

Протегнах ръка към пушката в ъгъла, обърнах я с приклада нагоре, забих дулото дълбоко в сивата глина и я завъртях, докато бях съвсем сигурен, че и двете цеви са запушени като формички за курабийки. После я оставих да лежи там и отворих вратата.

Планината беше потънала в плътна сянка, слънцето вече не се виждаше и само сиянието му проблясваше зад дърветата. Беше на стотина мили — там, в града, но аз отново щях да взема колата и всъщност изобщо нямаше да ми отнеме много време. Щях да се видя с Пат и ние отново щяхме да бъдем приятели, Хай щеше да получи своята история, а Велда... Велда? Какво ли щеше да бъде сега?

Тръгнах нагоре по все още мократа, застлана с бетон алея. Вече се отдалечавах от съблекалнята, когато тя извика:

— Майк... *Майк!*

Обърнах се при звука на гласа ѝ и я видях — стоеше там в голата, бляскава, трептяща красота на своята женственост, великолепият тен на кожата ѝ — цъфтящ и изпъкващ във всички онези безкрайни хълмове и извивки, които извайват жената, а искрящата ѝ руса коса — хвърляща меки отблясъци обратно към залеза. И над всичко това — тези невероятни сиви очи.

Невероятни.

Гледах ме над удължените цеви на пушката и сякаш светеха и се въртяха шеметно във фанатичната радост от смъртта, която носеха в момента на убийството, в мига на истината.

Но за кого? Истината щеше да възтържествува, но за кого?

Цевите на пушката бяха две зейнали бездни, но в тях нямаше дълбочина. Под удължената синкава стомана кървавочервеният цвят на ноктите ѝ създаваше фрапиращ и символичен контраст.

Смъртоносно червено, помислих аз. Пръстите зад тях трябваше да бъдат загорели, но не бяха. Открояваха се в своята напрегната, изопната белота и само след милиметри механизмът на пушката щеше да се задейства.

Тя каза „*Майк*“ и в тази единствена дума се чувстваше ненавист и копнеж, мъст и съжаление, но над всичко прозвуча тембърът на дълга, заложен твърде отдавна в едно наистина механично съзнание.

— Сбогом, скъпа — казах аз.

После се обърнах и се отправих към света отвън. И към Велда. В този миг зад гърба си чух страховития тътен — беше дръпнала двата спусъка едновременно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.